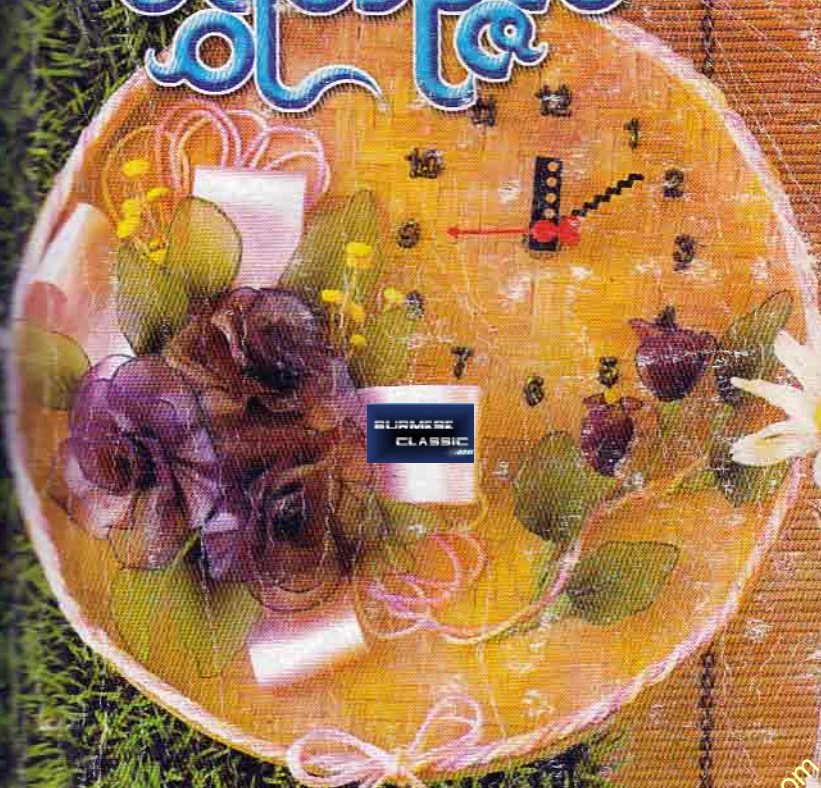

၁၉၇၇-၁၉၇၈

ရွှေအာပူလိ

BURMESE CLASSIC

ပေတ္တကမိုးတို့ရွာသွန်း၆၀

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်

- ၅၀၁၇၀၅၀၆၁၂

ချက်နာရုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်

- ၅၀၀၁၇၃၀၂၀၇

ပုံနှိပ်ခြင်း

- ၂၀၀၇ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ
၀၀၀အကြိမ်။

အုပ်ငဏ

- ၅၀၀

စာနိဂိုး

- ၁၅၀ ဗျပ်

အပုံးဒီဇိုင်း

- ဘိုဘိုထွန်း

ပုံနှိပ်သူ

- ဦးမြင့်အန်း (မြ-၀၄၉၀၂)

စံပယ်အောင်ဆတ်

၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း

မင်္ဂလာတောင်ညွန့်။

ထုတ်ဝေသူ

- ဒေါ်မိုးသီတာ (စိုးမိုးစာပေ)

(မြ-၀၃၈၅၁)

အမှတ် ၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း

မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့။

လှိုင်း၏ရိုက်ခတ်သံက တိတ်ဆိတ်သောညမို့လားမသိ။
 တုန်းတုန်းဖြင့် လှိုင်းခေါင်းဖြူဖွေးဖွေးတို့က ကမ်းစပ်သို့ အရှိန်
 ပြင်းပြင်းဖြင့် ရိုက်ခတ်နေလေ၏။ နေမင်းအလင်းရောင်ရှိသော
 နေခင်းအချိန်တုန်းကတော့ ဟောဒီပင်လယ်ကြီးထဲမှာ များပြားလှ
 သည့်လူတွေ ပျော်ရွှင်စွာ ကူးခတ်ကစားလို့လေ။

သူတို့၏ ပျော်ရွှင်စွာရယ်မောသံ၊ အော်ဟစ်သံ၊ သီချင်းသံ
 စသည်တို့က လှိုင်း၏ရိုက်ခတ်သံတို့ကိုပင် ဖုံးလွှမ်းခဲ့တာမဟုတ်
 လား။ ယခုလိုညမှာတော့ ပင်လယ်ထဲမှာ ဘယ်သူမှမရှိ။ လှိုင်းလုံး
 ဖြူတွေချည်း ထွတ်လပ်စွာ ရိုက်ခတ်နိုင်တော့၏။

တကယ်တော့ ဒီပင်လယ်ပြင်မှာ ဒီလှိုင်းလုံးတွေရှိနေတာ
 သဘာမဟုတ်လား။

သူမက ဖိနပ်မပါ၊ ခြေစလှာချည်းသက်သက်ဖြင့်
 သဲသောင်ပြင်မွှေထက်တွင် တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်နေမိသည်။
 ပင်လယ်ပြင်ကို ဖြတ်သန်း၍ ရိုက်ခတ်လာသော လေအေးအေးတို့

ရွှေအခွလီ

မေတ္တာမြတ်စွာသနားစေ

က သူမ၏ရည်လျားသောဆံနွယ်တို့ကို လွတ်လပ်စွာ လွင့်မျောစေ
၏။

တိတ်ဆိတ်သော ကမ်းခြေမှာ လူတချို့က အုပ်စုဖွဲ့၍
ဂစ်တာတီးကြ၊ တချို့က ပြန်ခါနီး မီးပုံပွဲဖြင့် နှုတ်ဆက်ကြ ကိုယ့်
အုပ်စုလေးနှင့်ကိုယ် သီးခြားကမ္ဘာ ဖန်တီးနေကြချိန် သူမကတော့
တစ်ဇယာကံတည်း။

ကိုကိုရယ်...

အများသူငါတွေ ပျော်နေချိန်မှာ သူမရင်ထဲ မပျော်ရွှင်နိုင်
ဖြစ်ကာ တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်နေရတဲ့အဖြစ်။

ယခုချိန်မှာ ကိုကိုသာ သူမအနားမှာရှိလျှင် ဘယ်လောက်
ပျော်စရာကောင်းမလဲ။ သေချာတာကတော့ ကိုကိုသည် ယခုအချိန်
မှာ ရန်ကုန်မြို့၏ နီယွန်မီးရောင်များအောက်ရှိ ရောင်စုံဆလိုက်မီး
များ လှပစွာထွန်းညှိထားသော ဂစ်တာသံတို့ဖြင့် မြူးကြွနေသည့်
စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုခုမှာ ရှိနေမည်မလွဲပေ။

ဒေါက်တာ သော်ဇင်...

အသားဖြူဖြူ ပိန်ပိန်ပါးပါးနှင့် လှိုင်းထဆံပင်တိုတိုက
နုပွားတွင် အနည်းငယ်စေ့စဲလျက် ချောမောသောရုပ်သွင်နှင့် ကိုကို
လေ။

တကယ်တော့ သူမနှင့်ကိုကိုဆိုတာ ယခုမှ သိခဲ့တာလည်း
မဟုတ်။ ပရီးငယ်စဉ်ကတည်းက ခင်မင်ရင်းနှီး သိကျွမ်းခဲ့ကြတာ
ပါ။

သည်တုန်းက သူမ၏ဖေဖေသည် အရာရှိစာနှင့် ပုသိမ်
သို့ပြောင်းခဲ့စဉ် ကိုကိုတို့မိသားစုနဲ့ ဆုံစည်းခဲ့ကြ၏။

ထိုအချိန်က သူမရစ်တန်းကျောင်းသူလေး ဖြစ်သည်။
ကိုကို၏ ညီငယ်ဖြစ်သော ကျော်ဇင်က သူမနှင့်အတန်းတူ။

“ကျော်ဇင်က ဆရာဝန်ကြီးသားလေ”

အတန်းတူသူငယ်ချင်းတွေက ကျော်ဇင်အကြောင်း
ပြောလာ၏။ အသားအနည်းငယ်ညိုသော ကျော်ဇင်သည် သူငယ်
ချင်းများနှင့် ပျော်ပျော်နေတတ်သူ။

“မိမိဦးတဲ့လား၊ တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ် မိမိ၊
တို့အနန်းထဲ နင်လိုကျောင်းသူသစ်ရောက်လာတာ ဝမ်းသာစရာပဲ၊
ငါ့နာမည် ကျော်ဇင်တဲ့”

“သိပါတယ်”

“ဟင်...ဟုတ်လား၊ အယ်တုန်းကလဲ၊ ငါ့နာမည် ကြိုသိ
ထားတယ်ဆိုတော့ ကြည့်ရတာ ဒီကျောင်းမှာ ငါက စတားဖြစ်
နေလို့နေမှာ ဟဲ...ဟဲ”

ကျော်ဇင်၏ စပ်ဖြဲအပြောကြောင့် ချက်စောင်းလေးထိုး မိသူက သူမ။

“ဟင်း...ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်၊ ဒီအတန်းထဲမှာ နင်က အဆော့သန်တာ အနောက်အပြောင်သန်တာ ကျောင်းပျက်များတာ တွေကြောင့် နာမည်ကြီးနေတာလေ”

“ဟာ...သွားပြီ”

သူမစကားကို နာကျင်ဟန်မပြဘဲ ကျော်ဇင်က နဖူးကို လက်နှင့် ဖျတ်ခနဲရိုက်ကာ တခွိုးခွိုးရယ်၏။ မှန်တာပြောရလျှင် ကျော်ဇင်သည် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းနှင့် ပျော်ပျော်နေတတ်သော ခင်စရာ ကောင်းသည့် လူငယ်လေးပါ။

“ကျော်ဇင်က စိတ်ပျက်စရာကောင်းသလောက် ကျော်ဇင် အစ်ကိုကတော့ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတယ် မိမိရဲ့”

“ဟင်...ဟုတ်လား၊ သူက ဘယ်လိုစိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတာလဲဟင်”

အတန်းတူပေမယ့် တချို့ကျောင်းသူတွေက သူမထက် အသက်ကြီး၏။ ထို့ကြောင့် ရှစ်တန်းကျောင်းသူပေမယ့် သူတို့ဆိုက် ဝိုက်တွေက အဖျိုကြီးဟန်။

သူမမေးတော့ ပြီးစေ့စေ့တွေဖြင့် မျက်နှာမှာ ဖန်းနုရောင်

သန်းကာ...

“ကျော်ဇင်အစ်ကို သော်ဇင်က သိပ်ချောတာ၊ ပြီးတော့ ဆရာဝန်လောင်းလေ မိမိ”

“ဟင်...ကျော်ဇင်ကြတော့ စာမတော်ပါဘူး”

“အဲဒါကြောင့် ညီအစ်ကိုချင်းပေမယ့် ကွာတယ်မြေတော့၊ ဟိုက စတိုင်လည်းမိတယ်၊ ကြည့်လိုက်တာနဲ့ ရင်ထဲကြည့်နှူးသွား တာမျိုး မိမိရဲ့”

သည်လောက်ဆို သူမသိပါပြီ။

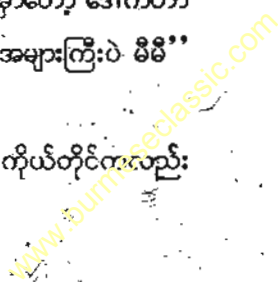
ဒေါက်တာသော်ဇင်ကို ဒီမမတွေ စိတ်ဝင်စားနေကြတာ ပါလား။ အပျိုပေါက်လေးအရွယ် သူမပင် သူတို့စကားကြောင့် ဒေါက်တာသော်ဇင်ကို တွေ့ချင်လာရ၏။

“မမတို့ ဒီလောက်ညွှန်းတာ ဒီမိတောင် သူ့ကို တွေ့ချင် လာပြီ”

“အမယ်လေး တွေ့ရမယ်မပူနဲ့၊ သူက ဒီအချိန်တော့ မရှိဘူး၊ ကျောင်းပိတ်မှ မြို့ကိုပြန်လာတာ၊ ဒီမြို့မှာတော့ ဒေါက်တာ သော်ဇင်ကို စိတ်ဝင်စားတဲ့ မိန်းကလေးတွေ အများကြီးပဲ မိမိ”

“ညော်”

ဆရာဝန်ကြီး၏သားလည်း ဖြစ်ကာ ကိုယ်တိုင်ကလည်း

ဆရာဝန်လောင်းဆိုတော့ မိန်းကလေးတွေအတွက် သူရဲကောင်းပင်။
ရုပ်ကလည်းချော စတိုင်ကလည်းကျတော့ ပြောစရာမရှိပေ။

ဆံချင်တော့ ထိုနေ့က ဖေဖေ၏ ကြိုဆိုနှုတ်ဆက်ပွဲဖြစ်
သည်။ မြို့ပေါ်က ဂုဏ်သရေရှိ အသိုင်းအဝိုင်းနှင့် ဘဝတူဝန်ထမ်း
များကိုပါ ဖိတ်ကာ မိတ်ဆက်ပွဲ။

“ဟာ...ဆရာဝန်ကြီး ကြွပါခင်ဗျာ”

ဆရာဝန်ကြီးဆိုတဲ့ စကားကြောင့် သူမ လှည့်ကြည့်မိ
တော့ အသက်ငါးဆယ်ဝန်းကျင် အသားဖြူဖြူ အရပ်ထောင်ထောင်
မောင်းမောင်းနှင့် ဥပရိရုပ်ကောင်းသည့် အမျိုးသားကြီးတစ်ဦး၊
သူ့အောက်မှာ အသက်နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင် အသားဖြူဖြူ အရပ်ရည်
ရည်၊ ပီနီပီနီပါးပါးနှင့် ချောမောသော လူငယ်တစ်ယောက်။

“ကျွန်တော် စောစောလာမလို့ပဲ၊ ကိုဘဦးရေ လာခါနီးမှ
အရေးပေါ်ကျော်စံရုံလို့၊ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ဒါ ကျွန်တော့်သား
ကြီး ရန်ကုန်မှာကျောင်းတက်နေတဲ့ မောင်သော်ဇင်တဲ့၊ သားရေ
ညီလေးကော”

“ဒီမှာဒက်ဒီ”

ပြန်းခနဲ နောက်ကွယ်မှ ရယ်ကျဲကျဲမျက်နှာနှင့် ထွက်လာ
တဲ့ ကျော်ဇင်ကို တွေ့ရ၏။

“သားတွေက အချောတွေပဲ ဆရာကြီးရဲ့ ကျွန်တော့်
သမီးတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ သမီး မိမိ ဒီကိုလာဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ”

ထိုနေ့က သူမသည် အဖြူရောင်ဂါခန့်ရှည်ရှည်လေး
ဝတ်ထားကာ ကုတ်ဝဲရှိ နတ်မှောင်သော ဆံပင်လေးတွေကို ဖြန့်ချ
ထား၏။

“ဒါက ကျွန်တော့်သမီးကြီးပါဆရာ၊ မိမိဦးတဲ့၊ ရှစ်တန်း
တက်နေတယ်”

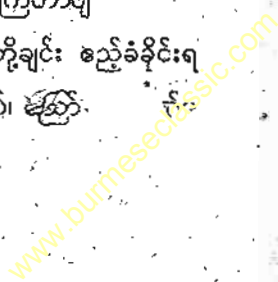
“ဟင်...ဒါဆို သားငယ်ကျော်ဇင်နဲ့ အတူတူပေါ့”

“အဟီး...ဟုတ်တယ် ဒက်ဒီ၊ မိမိနဲ့ကျွန်တော်က
တစ်တန်းတည်း”

ကျော်ဇင်က စပ်ဖြဖြလေး ဝင်ပြောသည်။ လူကြီးတွေက
ပြုံးကာ...

“ဒါဆို စောစောကပြောရောပေါ့ သားငယ်၊ ကံ ကိုဘဦး
ရေ ကလေးတွေက အစကတည်းက သိနေကြတာဗျ”

“ကောင်းတာပေါ့၊ ဆရာကြီး သူတို့ချင်း စည့်ခံခိုင်းရ
မယ်၊ ကံ...သမီးကိုကိုတွေကို မှန်ကျွေးဖို့လုပ်ပါ၊ မကြာ
လေးကော”

ရွှေအူလီ

“ရိုပါတယ်ဖေဖေ၊ သူ့သူငယ်ချင်းတွေရောက်နေလို့”

“အေး...အေး နောက်မှခေါ်ပြီး ဆရာကြီးတို့နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရမယ်၊ ကဲ...ဆရာကြီး ကျွန်တော်တို့ လူကြီးဝိုင်းကြွပါ”

လူကြီး လူငယ် အုပ်စုကွဲသွားကြသည်။ လူကြီးလည်း မဟုတ်၊ ကလေးလည်းမဟုတ်သော ကိုကိုသော်ဇင်က ဘယ်လိုက်ရမှန်းမသိဖြစ်စဉ်...

“ကိုကို လာလေ”

ဟု သူမဘာကြောင့် ခပ်သွက်သွက်လေး ခေါ်လိုက်မိပါလိမ့်။ ထိုအချိန် ဖျတ်ခနဲမှာပဲ နီထွေးသော ကိုကိုနုတ်ခမ်း ပြီးသွားကာ...

“အဟွန်း ...ကောင်းပါပြီဗျာ”

သူမနှင့်အတူ လိုက်ခဲ့၏။

ကျော်ဇင်က နောက်မှ

“ဟဲ့...မိမိ နင့်သူငယ်ချင်းက ငါပါဟ”

“အေးလေ...နင်က သူငယ်ချင်းဆိုတော့ အထူးဧည့်ခံစရာမလိုဘူး၊ ကိုကိုကဧည့်သည်”

“မြတ်...မြတ် အထူးဧည့်သည်ပေါ့ ဟုတ်လား မိမိ”

တဲ့ ကျော်ဇင်ကင်၏ ခပ်ရွံ့ရွံ့အမေးကို သူမကလည်း ခပ်ရွံ့ရွံ့ပင်

မေတ္တာမိုးကြိုးပြာသွန်းဝေ

ဖြေသည်။

“အေး...ဟုတ်တယ်”

ကိုကိုက သူမတို့နှစ်ယောက် ပြောစကားများကို ရယ်မောနားထောင်၏။

“ညီညီနဲ့ မိမိက တွေ့တာနဲ့ ဒီလိုပဲရန်ဖြစ်နေကြလား”

“ကိုကိုညီက ကျောင်းမှာသိပ်အစသန်တာ”

သူမက ဦးအောင်တိုင်လိုက်၏။ ကိုကိုက မျက်နှာတည်

တည်ဖြင့်...

“ဟုတ်လား ညီညီ”

“ဟာ...မဟုတ်ပါဘူး ကိုကို၊ မိမိ နင် လျှောက်မပြောနဲ့နော်”

“ငါ ဟုတ်တာပြောတယ်၊ မိမိပြောတာ အမှန်ပဲကိုကို”

ကိုကိုဆူတော့ ကျော်ဇင် မျက်နှာငယ်လေးနဲ့မို့ သူမသဘောကျသွား၏။ တစ်သက်လုံး ဘယ်တော့မှ မျက်နှာပိုးမသေတဲ့လူ၊ ခုတော့ ဘယ်နှယ်ရှိစဟု စိတ်ထဲတွေးကာ ပြုံးလိုက်မိသေးသည်။

“ညီညီနော်...မင်းသတိထား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုကို”

ကျော်ဇင် ကိုကိုမမြင်အောင် သူမကို လက်သီးဆုပ်ပြန်၏။
ထိုစဉ် ဆူညံစွာဖြင့် ကိုကိုအနားသို့ ဖျတ်ခနဲ ရောက်လာ
ကြသော အပျိုမမတို့အုပ်စု။

“ဟယ်...ကိုသော်ဇင်၊ ယူ ဘယ်တုန်းကပြန်ရောက်
တာလဲ”

“ယူက ရက်စက်တယ်ကွာ၊ ပြန်ရောက်တာတောင်
အိုင်တို့ကို အသိမပေးဘူး”

မျက်နှာတွင် ကာလာရောင်စုံနှင့် ခန္ဓာကိုယ်မှာ အဖုအထစ်
ကောက်ကြောင်းတွေဖြင့် ရေမွှေးနံ့စာသင်းသင်းနဲ့ အပျိုမတွေကြား
မှာ သူမ ကလေးဖြစ်သွားရ၏။

ကိုကိုကတော့ အလိုက်သင့်ပြီး၍ စကားပြန်သည်။

“ရောက်တာ မကြာသေးပါဘူးဗျာ၊ စာမေးပွဲလို့ ခဏ
အနားယူနေတာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မနက်ဖြန်တော့ ပင်စီတို့ဆီလာရမယ်”

“ဟေ့...အိုင်ဆီလည်း လာရမယ်နော်၊ မနက်ဖြန် ဒင်နာ
ကို အိုင်ကျွေးမယ်”

ကိုကိုနားမှာ ကဲကဲလှုပ်နေကြသော အပျိုချောအုပ်စုကို
ကြည့်ကာ သူမ ဘာလုပ်ရမန်းမသိ ဖြစ်သွား၏။

“က...က ခုတော့ အိုင်တို့နဲ့လိုက်ခဲ့”

“ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ် ယူနဲ့တွေ့ခဲ့တယ်”

မမတွေ ဝိုင်းခေါ်တာကြောင့် ကိုကိုက သူမကို တစ်ချက်
ပြုံးမြကြည့်ပြီး လိုက်ပါသွား၏။

“တွေ့လား...ငါ့အစ်ကို ဘယ်လောက်စွဲတယ်ဆိုတာ”

အရေးထဲ ကျော်ဇင်က ဂုဏ်ယူစွာပြောနေတာမို့ သူမ
မျက်စောင်းထိုးမိသည်။ ရင်ထဲမှာတော့ သူမကိုထားကာ ကိုကို
လိုက်သွားတဲ့အတွက် အားငယ်လိုက်ရတာ။

ကိုကိုဘဝထဲမှာ သူမ အရေးပါချင်ခဲ့မိ၏။

www.burmeseclassic.com

“ချာတိတ်မှာ ရည်းစားရှိလား”

“အို...ဟင့်အင်း”

ကိုကိုက ခပ်ပြုံးပြုံးမေးပေမယ့် သူမမှာ မျက်နှာလေးရဲ့ ကာ အရှက်သည်းမိရ၏။ ကိုကိုကိုလည်း မကြည့်ရဲအောင်ပါပဲ။

“အေး...ကောင်းတယ်ကွ၊ တကယ်တော့ ချာတိတ်က ငယ်ငယ်ပဲရှိသေးတာ၊ ရည်းစားမထားနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကိုကိုစကားဆို နားထောင်ဖို့ အဆင်သင့်။ ခေါင်းလေး သွက်သွက်ညိတ်မိရ၏။ ဖေဖေက နားရက်တွေမှာ ဂေါက်ရိုက် တတ်သည်။ အိမ်မှကား ဖေဖေရှိရာ ဂေါက်ကွင်းသို့ သွားကြိုလျှင် သူမပါတတ်သွား၏။

ဂေါက်ကွင်းမှာ ကိုထိုနှင့် ဆုံသည်။ ကိုကိုက ဂေါက်ရိုက် ကောင်းတယ်ဟု ဖေဖေ မကြာခဏပြောသံတော့ သူမကြားဖူး

သည်။ ဖေဖေတို့လူကြီးတွေ ဂေါက်ရိုက်ပြီး အနားယူချိန်မှာ ကိုကို ထ သူမနှင့် စကားလာပြောတတ်သည်။

“ကျော်ဇင်က ကျောင်းမှာ စာလိုက်နိုင်ရဲ့လား ချာတိတ်”

“ဟို...သိပ်မလိုက်နိုင်ပါဘူး ကိုကို”

အတန်းထဲမှာတော့ ကျော်ဇင်က ပုံမှန်လောက်ပဲရှိ၏။

ထိုကို စာတော်သလောက် ကျော်ဇင်က စာကို စိတ်မဝင်စားပါ။

“အင်း...ညီညီကို စာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကြပ်မတ်ရမယ်။

ဒါနဲ့ ချာတိတ်ကော”

“ရှင်”

“ဪ...ချာတိတ်လည်း စာမလိုက်နိုင်တာရှိလား၊ သင်္ချာ၊ အင်္ဂလိပ်ဆို ကိုကို ပြပေးနိုင်တယ်လေ”

ထိုစကားကြောင့် သူမ ဝမ်းသာချင်ပေမယ့် မျက်စိထဲမှာ တိုက်နားဝိုင်းနေသည့် အပျိုလှလှအုပ်စုမြင်ကာ ခေါင်းလေးခါဖမ်း မိ၏။

“အဲဒီတာသာတွေကို အိမ်မှာ ဆရာခေါ်သင်နေပါတယ်”

“ဪ...ကောင်းတာပေါ့၊ ဒါဆို ညီညီကိုပါ ချာတိတ် နဲ့အတူ သင်ခိုင်းရမယ်”

ကျော်ဇင် ဝမျှက်လောင်းနဲ့တော့ အတူမသင်ချင်ပါ။

www.burmeseclassic.com

သို့သော် ကိုကိုပြောတာမို့ အလိုက်သင့် ခေါင်းညိတ်ရ၏။

“ကျော်ဇင်က သင်္ချာနဲ့အင်္ဂလိပ် ရပါတယ် ကိုကို”

“ဟုတ်လား၊ ဒီကောင် ကျက်စာတွေအားနည်းတာ ဖြစ်မယ်”

“ဟုတ်တယ် ကိုကို၊ သူ ကျက်စာအမှတ်နည်းတယ်။ ဝမ်းသာအားရ သူမဖြန်ပြောလိုက်၏။ ကိုကိုက သူမကို ကြည့်ကာ...

“ချာတိတ်က ထွားတယ်နော်”

“ရှင်”

“ဪ... ချာတိတ်က အသက်ကငယ်သေးပေမယ့် ခန္ဓာကိုယ်က ထွားတာပြောပါတယ်”

“ဟို... ဖေဖေက အားကစားလုပ်ခိုင်းတယ် ကိုကို”

“ဪ... ဪ ဒါကြောင့်ကိုး”

သဘောကျဟန်ဖြင့် ကိုကိုပြုံးလေ၏။ ကိုကိုကြည့်တော့ သူမ မနေတတ်သလို ရှက်ကာ ခေါင်းငုံ့နေမိသည်။

“ချာတိတ်”

သူမက မျက်လုံးဝိုင်းများဖြင့် မော့ကြည့်၏။ ထို့နောက်

“ဘာလို့ ချာတိတ်ခေါ်တာလဲ၊ နာမည်ရှိတယ် ကိုကို”

“ဗျာ... အဟွန်း... ဟွန်း ကိုကို ချာတိတ်လို့ခေါ်တာ ခင်းမကြိုက်ဘူးကိုး၊ ကောင်းပါပြီဗျာ ဒါဆို မိမိလို့ခေါ်မယ် ဟုတ်လား”

သူမ ခေါင်းလေးညိတ်တော့ ကိုကိုရယ်လေ၏။ ထိုရယ် သံကို သူမရှက်သလိုလို။

“မိမိက အတန်းထဲမှာ 'စာတော်တယ်ဆို”

“ကျော်ဇင်ပြောတာလား ကိုကို”

“အဟွန်း... ဒါပေါ့ဗျာ”

သည်လိုဆိုတော့ သူမကောင်းကြောင်းတွေ ပြောနေတဲ့ ကျော်ဇင်ကို ကျေးဇူးကြိတ်ကာတင်မိပါ၏။

“မိမိ စာမတော်ပါဘူး ကိုကို”

“ကိုကိုကတော့ စာတော်စေချင်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ကိုကိုမျက်လုံးတွေနှင့် သူမဆိုသွား၏။ ကိုကိုက သူမ တစ်ကိုယ်လုံးကို ဖျတ်ခနဲကြည့်သည်။

“မိမိကလှတယ်၊ စာတော်လို့ ဆေးကျောင်းရောက်ရင် ရည်းစားတွေ အများကြီးရမှာ”

“ဟာ... ကိုကိုကလည်း ဘာမှန်းမသိဘူး”

www.burmeseclassic.com

ရုတ်တရက် သူမမျက်နှာလေး နီမြန်းကာ ရုတ်သွားလိုက် ပုံမှာ ကိုကိုကိုကို ပြန်မကြည့်ရဲအောင်ပါပဲ။

“မိမိ ဆေးကျောင်းမတက်ချင်ဘူးလား”

သူမ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“ဟင့်အင်း...ကိုကို၊ မိမိ ဝါသနာမပါဘူး”

“ဪ”

ထိုစဉ်က ကိုကိုမျက်နှာ မည်သို့ဖြစ်သွားမယ်ဆိုတာ သူမ ဘာကြောင့် တစ်ချက်မော့မကြည့်ခဲ့တာပါလိမ့်။

“မိမိက ဘာဝါသနာပါလဲ”

ကိုကိုမေးတော့ သူမ တစ်ချက်စဉ်းစား၏။

“စာရေးမယ်”

“ဗျာ”

“ဟုတ်တယ်၊ မိမိ စာရေးဆရာမဖြစ်ချင်တယ် ကိုကို”
သည်တစ်ခါ ကိုကို မရယ်နိုင်တော့ပေ။ သူမမျက်နှာလေး

ကို စိုက်ကြည့်ကာ...

“အဲဒီလိုအတွေးကို မိမိ ဘယ်ကရတာလဲ”

“အို...ဒီလိုပဲ အဖကတည်းက စိတ်ထဲရှိတာကိုကို
ကိုကို သက်ပြင်းချ၏။ ထို့နောက် သူမကို ဖျောင်း

ဆာလေသံနှင့် နူးညံ့စွာပြောလာသည်။

“စာရေးတယ်ဆိုတာ ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်
ဘွဲ့တစ်ခုရအောင်လုပ်ပြီး ဂုဏ်ရှိမယ့်အလုပ်တစ်ခုခုတော့ လုပ်ရ
မယ် မိမိ၊ ဒါမှ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဂုဏ်ရှိမယ်”

ထိုစဉ်က ကိုကို ဘာကိုဆိုလိုတယ်ဆိုတာ သူမ နားမလည်
ခဲ့ပေ။

“စာရေးတာလည်း ဂုဏ်ရှိတယ်မဟုတ်လား ကိုကို”
သူမပြန်မေးတော့ ကိုကို ငြိမ်သက်စွာကြည့်၏။ ထို့နောက်
ပြုံးကာ...

“မိမိက ငယ်သေးတော့ ဒါတွေနားမလည်ပါဘူး၊ ခုတော့
မိမိစာကြိုးစား ဟုတ်လား၊ ကိုကိုပြောတာတွေ မိမိကြီးရင် နားလည်
လာလိမ့်မယ်”

“တို့ကိုက စာကြိုးစားစေချင်ရင်တော့ မိမိ ကြိုးစားပါ
မယ်”

“အဟွန်း...ဟွန်း ဒီလိုမှပေါ့ကွာ”
ကိုကို သဘောကျ၍ရယ်လိုက်တိုင်း သွားဖြူဖြူချွန်ချွန်
လေးတွေပေါ်ကာ ကြည့်ကောင်းလှ၏။

“ကိုကို”

“ဗျာ”

ခေါ်ပြီးမှ သူမပြောသင့် မေးသင့်ရဲ့လားဟု စဉ်းစားမိသည်။

“ကောင်မလေး လူကိုခေါ်ပြီး ဘာကြောင့်တိတ်နေတာလဲ”

“ဟို...ကိုကို...ကိုကိုမှာ ရည်းစားတွေ အများကြီးလားဟင်”

“ဗျာ...ဗျာ အဟွန်း...ဟွန်း”

သူမမေးခွန်းက ကိုကိုအတွက် ရယ်စရာကောင်းသော ပြက်လုံးသဖွယ်။ သူမ မျက်နှာလေးငယ်သွားသည်။

“မိမိက ဘယ်လိုထင်လဲကွ၊ ဟင်”

“မိမိသိပါတယ်။ ကိုကိုမှာ ရည်းစားတွေအများကြီးဆိုတာ၊ ဟိုတစ်နေ့က မမတွေပဲကြည့်လေ”

ဝမ်းနည်းအားငယ်သံဖြင့် သူမပြောတော့ ကိုကိုပြုံးရင်းမှ မျက်နှာတည်လျက် ခေါင်းခါယမ်း၏။

“စွတ်အထင်ကြီးမနေပါနဲ့ဗျာ၊ ကိုကိုမှာ စာတွေများလွန်းလို့ ရည်းစားမထားနိုင်ပါဘူး ကလေးရယ်”

“ဟင်...ဒါဆို ဟိုနေ့က မမတွေ”

“ဪ... သူတို့က ကိုကိုမိတ်ဆွေတွေပါ၊ ဘာလဲ မိမိက သူတို့ကို ကိုကိုရည်းစားတွေ ထင်နေတာလားဟင်”

“ဟုတ်”

မူလိမ်ညာစတမ်း သူမဝန်ခံလိုက်၏။ ကိုကိုက ခုယ်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

ကိုကိုနှုတ်ဖျားမှ ထိုစကားကြားရတော့ သူမရင်ထဲ အလိုလိုပျော်သွား၏။ ကိုကိုပြောသမျှ ယုံသည်။

“မိမိလည်း နောက်နှစ်နှစ်ဆို ဆယ်တန်းရောက်ပြီနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဆယ်တန်းကို နှစ်ချင်းပေါက်အောင် ကြိုးစား မိမိ ဒါမှ တက္ကသိုလ်ရောက်ရင် ကိုကိုနဲ့ ပြန်တွေ့နိုင်မှာ”

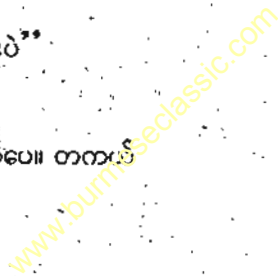
“မိမိ တက္ကသိုလ်ရောက်ရင် ကိုကို လာမှာလားဟင်”
မျှော်လင့်ချက်လေးဖြင့် သူမ မေးမိ၏။ ကိုကိုပြုံးကာ

ခေါင်းညှိတ်သည်။

“လာမှာပေါ့ဗျာ၊ မိမိက ကိုယ့်ညီမလေးပဲ”

“မဟုတ်ဘဲနဲ့”

“ညီမ” ဟူသောစကားကို သူမ မကြိုက်ခဲ့ပေ။ တကယ်

လည်း ကိုကိုနှင့်သူမ ဘာမှမတော်တာပဲ။

“ဒါဆို မိမိက ကိုကိုညီမလေး မလုပ်ဘူးပေါ့”

“ဟင်အင်း”

သူမ ခေါင်းခါယမ်းတာ သွက်လှိုက်တဲ့အဖြစ်။ ငယ်ရွယ်သူမို့ သူမစကား ဘယ်ရောက်သွားမလဲဆိုတာ မစဉ်းစားနိုင်ခဲ့ပါ။ ကိုကိုကတော့ သဘောကျမဆုံးပေ။

ကိုကိုက စာကြိုးစားဆိုတာကြောင့် သူမ အရင်ထက်ပိုကြိုးစားလာ၏။ ဖေဖေတို့ကတော့ သဘောကျမဆုံးပေ။

ကိုကိုပြန်သွားတဲ့အချိန်မှာ သူမ ရင်ထဲ ကြိတ်ကာလွမ်းခဲ့ရသည်။

“နောက်တစ်ခါ ကိုကိုပြန်လာရင် မိမိအတွက် ဘာဝယ်ခဲ့ရမလဲ”

“ကိုကို ကြိုက်တာဝယ်ပါ”

“မိမိက ကလေးဆိုတော့ အရုပ်ဝယ်ခဲ့မယ်”

“ဟင်”

သူမမျက်နှာပျက်တော့ ကိုကိုရယ်၏။ ထို့နောက် သူမ တစ်ကိုယ်လုံးကြည့်ကာ...

“ဟုတ်သားပဲ...မိမိက ကလေးမှမဟုတ်တာပဲ၊ ဒါဆို

မိတ်ကပ်ဗူး၊ ဆံညှပ် ဟုတ်လား မိမိ”

“မသိဘူး၊ မိမိ မပြောတတ်ဘူး ကိုကို”

မိတ်ထဲမှာ ကိုကိုပေးတဲ့ မိတ်ကပ်ဗူး လိုချင်မိ၏။ သို့သော် လက်တွေ့ယူဖို့တော့ ရှက်သလိုလိုပါပဲလေ။

www.burmeseclassic.com

ဆယ်တန်းကို အမှတ်ကောင်းကောင်းနှင့် အောင်ပေးမယ့် သူမက ဝါသနာပါသော မြန်မာစာကိုသာ ယူခဲ့သည်။ ထို့အတွက် ဖေဖေ မေမေတို့က သိပ်သဘောကျပေ။ သို့သော် သူမဆန္ဒမို့ ဘာမှမကန့်ကွက်ခဲ့ပါ။ ဖေဖေကတော့ စကားတစ်ခွန်းပဲပြော၏။

“သမီးဝါသနာပါလို့ သမီးကြိုက်တဲ့ မေဂျာယူတာ ဖေဖေ ဘာမှမပြောလိုဘူး၊ အဓိက ဖေဖေမှာချင်တာက ဘယ်နေရာပဲ ရောက်ရောက် ဘယ်လိုအနေအထားပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်လက်ရှိရောက် နေတဲ့နေရာမှာ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင်လုပ်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ”

သူမ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် လာတက်ချိန်တွင် ဖေဖေတို့နယ် မှာ ကျန်ခဲ့၏။ ထိုနှစ်တွေအတွင်း ကိုကိုတို့မိသားစုက ရန်ကုန် ပြောင်းသွားခဲ့သည်။

“မိမိ...ရန်ကုန်မှာ တက္ကသိုလ်လာတက်ရင် ကိုကိုနဲ့ ပြန်ဆုံမှာပဲ”

ပြောင်းကာနီး မြေရခဲ့သော ကိုကို၏စကားပင်။ ယခု တော့ သူမ ရန်ကုန်မြေသို့ ရောက်ပြီ။ တက္ကသိုလ်မှာ ကျော်စင် နှင့် ပြန်ဆုံ၏။ ကျော်စင်က သရုပ်အဓိက။

“နင်က မြန်မာစာကျောင်းသူ ပီသတယ် မိမိ”

အနည်းငယ်ညှိသော အသားမှာ စိုလျက် အရင်ကထက် အရပ်များစွာမြင့်သွားသည်။ ကျော်စင်ကို သူမပြုံးကြည့်မိ၏။

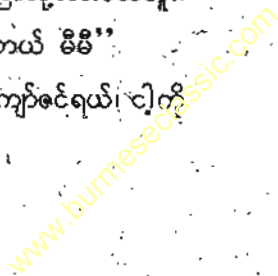
“ဘာသဲ ကျော်စင်၊ ငါ့ပုံစံက တောဂိုက်ဖြစ်နေလို့လား”

တင်ပါးအောက်ထိ ရှည်သော ဆံပင်များကို အရင်းမှ ဆံကုပ်ဖြင့်ကုပ်ကာ လည်ထောင်ကြယ်သီးပွင့် ကွင်းတပ်ရင်ဖုံးအင်္ကျီ နှင့် လုံချည်ကို အနည်းငယ် ရှည်ဝတ်ထားသော သူမသည် နောက်ဆုံးပေါ် ခေတ်မီအသုံးအဆောင်များဖြင့် ရှေ့ပြေးကျောင်းသူ များအလယ် တစ်ဦးတည်း ထင်ရှားနေသလိုပါပဲ။

သူမမေးတော့ ကျော်စင် ဟက်ခနဲရယ်၏။ သည်ကောင် က ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းသမား။

“အေး...ငါပဲ ရန်ကုန်မှာ အကြောလို့လားမသိဘူး၊ နင့်ပုံစံက ငါ့မျက်စိထဲမှာ နည်းနည်းဆန်းနေတယ် မိမိ”

“တောသူမလို့ ပြောလိုက်စမ်းပါ ကျော်စင်ရယ်၊ ငါ့ကို အားနာမနေပါနဲ့”

“ဟာ...နင်ကလဲ”

သည်တစ်ခါတော့ သူမကပဲ ကျော်ဇင်ထက် ပွင့်လင်းမိ
၏။ ဒါကိုပဲ ကျော်ဇင် အားနာသွားဟန်။

“ငါပြောတာ မဟုတ်ဘူးလား ကျော်ဇင်”

“ဒီလိုတော့လည်း မဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ တကယ်တော့
နှင့်ပုံစံက မြန်မာဆန်ဆန်နဲ့ ကျက်သရေရှိတာပါ။ မျက်စိတော့
အေးတယ်ဟ”

“မိမိနော်...ငါ့ကိုမရွံ့နဲ့၊ ကိုကိုကတော့ နင့်ကိုတွေ့ရင်
အံ့ဩမှာပဲ”

ကိုကိုဆိုတဲ့အသံ ကြားမှ သူမရင်ထဲ နွေးထွေးသလို
ပါပဲ။

“ကိုကို နေကောင်းတယ်နော် ကျော်ဇင်”

“အမယ်လေးဗျာ...သူက ဆရာဝန်ပါ။ ငါ့ကို နေကောင်း
လားမေးရင် တော်သေးတယ် မိမိရီယံ”

“ဟဲ့...နင်က ကျားကိုးစီးစားမကုန်တဲ့ ကိုယ်ကြီးနဲ့”

အမှန်တော့ ကိုကိုအကြောင်း ဒီထက်ပိုသိချင်၊ ပြောချင်မိ
တာပါ။ ကိုကိုကော ရန်ကုန်သူချောချောတွေ ကြားထဲမှာ သူမကို
မေ့နေပြီလား။

“အေးပါ...အေးပါ နင်ကြားချင်တာ ပြောပါမယ်၊ ကိုကို
လည်း နေကောင်းပါတယ်၊ ဒက်ဒီနဲ့မာမီလည်း နေကောင်းပါတယ်
ဟာ”

“အန်ကယ်နဲ့ အန်တီ နေကောင်းတယ်ဆိုတာ သိရလို့
ငါဝမ်းသာပါတယ် ကျော်ဇင်”

“ဒါဆို ကိုကိုအတွက်နော်”

“ကျော်ဇင်နော်
သူမမျက်နှာလေး ပန်းနုရောင်သန်းကာ မျက်စောင်းထိုး
မိ၏။ ကျော်ဇင်ရယ်ကာ...

“အကောင်းပြောတာ မိမိ၊ နင့်ကို ငါ အစ်မတော်မယ်”

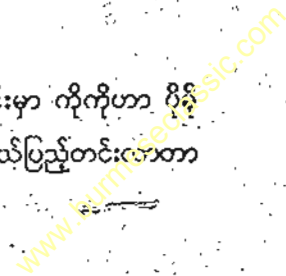
“ဟယ်...ဒီခွေးကောင်”

သူမလိုက်ထုတော့ ကျော်ဇင်ရယ်လျက် ပြေးထွက်သွား
သည်။ အစ်မတော်မယ်တဲ့။ ကိုကိုရယ်...ရင်တွေခုန်လိုက်တာ။
နောက်နေ့ ကျော်ဇင်နှင့်အတူ ကိုကို ရောက်လာ၏။

“မိမိ”

“ကိုကို”

ကြည့်စမ်းပါ...နှစ်နှစ်ဆိုတဲ့အတွင်းမှာ ကိုကိုဟာ ဝိန်း
ချောမောလာကာ ကိုယ်ခန္ဓာလည်း အနည်းငယ်ပြည့်တင်းလာတာ

ကြောင့် ကြည့်ကောင်းနေ၏။

ကိုကိုအသားတွေက ကျော်စင်နှင့် ဆန်ကျင်ဘက် ဝင်းဝင်း ဝါဝါ။

“က မိမိ ကိုကိုကို နှင့်ဆီအရောက် ခေါ်ခဲ့ပြီနော်၊ ငါ့

တာဝန်ကျေပြီ၊ သွားတော့မယ်”

“ကျော်စင်”

သို့သော် ကျော်စင်က ရယ်မောကာ ထွက်သွားလေပြီ။

ကိုကိုနှင့် သူမ နှစ်ယောက်တည်းကျန်ခဲ့၏။

ကိုကိုက သူမကို ပြုံးကြည့်သည်။

“မိမိက ပိုလှလာတယ်”

“ကိုကိုရောပဲ”

သူရယ်၏။ သူမတို့နှစ်ယောက် အအေးဆိုင်မှာဆိုသည်။

“မိမိက ရန်တုန်ရောက်တာ ဘာကြောင့် ကိုကိုဆီ

ဖုန်းမဆက်တာလဲ”

သူမကို အပြစ်တင်နေ၏။ သူမ ဖျော့ဖျော့လေးပြုံးမိသည်။

“ဆက်ပါတယ်၊ ဖုန်းဆက်တိုင်း ကိုကိုမအားဘူး”

“ဟင်... ဟုတ်လား၊ အမှန်တော့ ကိုကိုဖုန်းက အားပါ

တယ်၊ မိမိဆက်တဲ့အချိန် မအားတာနဲ့တွေ့သွားလို့ပါ”

“တစ်ချိန်လုံးပဲလား ကိုကို” ဟု သူမ မေးချင်စိတ်ကို မျှိုသိပ်လိုက်သည်။

“မိက... ကိုကို မိမိကို မေးနေပြီထင်နေတာ”

“ဟောဗျာ... ဘာကြောင့် ဒီလိုထင်ရတာလဲ၊ မိမိက ကိုကိုအတွက် မေ့စရာလား”

“မသိဘူးလေ”

ထိုအပြောကြောင့် ကိုကို မျက်မှောင်တွန့်၏။

“ကောင်မလေးနော်”

“ကိုကိုလည်း ကျောင်းပြီးတော့မယ်နော်”

“အင်း... တစ်နှစ်ပဲကျန်တော့တယ် မိမိ”

“ကိုကိုကျောင်းပြီးချင် မိမိနဲ့ ခုလိုတွေ့ရမှာ မဟုတ်ဘူးနော်”

“ဘာကြောင့် မတွေ့ရမှာလဲ”

မကြိုက်သလိုဟန်ဖြင့် ကိုကိုပြောတော့ သူမ မချီသလို ပြုံး၏။

“ကိုကိုက အလုပ်ဝင်ရမှာမဟုတ်လား”

“အလုပ်ဝင်လည်း ဘာဖြစ်လဲ၊ ဒီလိုပဲ မိမိကို ကိုကို လာတွေ့မှာပေါ့”

ကိုကိုရယ်...

သည်စကားတစ်ခွန်းနဲ့တင် သူမ ကြိတ်လွမ်းခဲ့ရတာတွေ အတွက် ကျေနပ်စရာပါ။

“ဒါနဲ့ မိမိ အဆောင်မှာနေရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြေပါတယ် ကိုကို”

“အဆင်မပြေတာရှိရင် ကိုကိုကိုပြောနော် မိမိ၊ တကယ်ဆို မိမိသာ နေချင်တယ်ဆိုရင် ကိုကိုတို့တိုက်က အကျယ်ကြီးမဲကွ” သူမပြုံးလိုက်ရင်း အသာခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“ဒီမှာ မိမိတို့ဆွေမျိုးတွေ ရှိပါတယ် ကိုကို၊ မိမိ ကိုယ့် ဘာသာနေချင်လို့ပါ”

“တကယ်လည်း ဖေဖေ မေမေတို့ဘက်က ဆွေမျိုးရင်းချာ တွေ ရှိပါသည်။ သို့သော် သူမက လွတ်လပ်စွာနေချင်၏။

“အေးကွာ...မိမိ အဆင်ပြေဖို့အဓိကပါ။ ဒါနဲ့ အန်ကယ် တို့ကော နေကောင်းလား မိမိ”

“ကောင်းပါတယ် ကိုကို၊ ဖေဖေလည်း နယ်မှာပဲရှိသေး တယ်”

“အန်ကယ်...ရန်ကုန်ပြန်ရောက်လာရင် မိမိအတွက် အဆင်ပြေတာပေါ့”

“ဖေဖေက ရာထူးတိုးပြီး ပြောင်းထားတာဆိုတော့ ဟိုမှာ နည်းနည်းကြာမယ်ထင်တယ် ကိုကို”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိမိမှာ အခက်အခဲရှိရင် ကိုကိုရှိတယ်ဆို တာ မမေ့နဲ့ ဟုတ်လား”

“ကျေးဇူးပါပဲ ကိုကို”

ကိုကို၏ အားပေးနှစ်သိမ့်မှုကြောင့် သူမရင်ထဲ နွေးထွေး လုံခြုံချွေးသလိုပါပဲ။ သည်လိုကျတော့လည်း ကိုကိုက သူမအပေါ် ကရုစိုက်သားပဲ။

“ကိုကို”

“ဟင်”

“ကျော်ဇင်ကတော့ မိမိကို တောသူမတဲ့”

“ဘာ...ဒီကောင်”

ရုတ်တရက် ကိုကို မျက်မှောင်တွန့်သွားပြီးမှ သူမကို စိုက်ကြည့်၏။ သည်တစ်ခါ ကိုကိုအကြည့်တွေကြောင့် သူမစိတ် ထဲ မတည်ငြိမ်ချင်သလိုပါပဲ။

“မဟုတ်ဘူး”

“ရှင်”

“မိမိက မြန်မာဆန်ဆန်လေးနဲ့ ကျက်သရေရှိရှိလှတာ၊

www.burmeseclassic.com

ကိုကွာ မဟာဆန်သူ”

“အဟင်း...ကိုကိုရယ် မိမိ မိုးပေါ်ရောက်သွားပါဦးမယ်”

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုကိုနှုတ်ဖျားမှ ဒီလိုပြောတာ သူမကျေနပ်သည်။ တစ်လောကလုံးက သူမကို မလှဘူးပြောပါစေ ကိုကိုမျက်စိထဲ လှဖို့အရေးကြီး၏။

“တကယ်ပြောတာ မိမိ၊ မိမိအလှက ခုမှပိုပြီးပြည့်စုံတာမျက်စိအေးတဲ့အလှမျိုးပဲ”

“ကဲ...ကိုကို မိမိ ဘာကျွေးရမလဲ”

“နီး...မိမိက ကျွေးရမှာမဟုတ်ဘူး၊ ရန်ကုန်ကိုရောက်လာတဲ့ ကောင်မလေးကို ကိုကိုကပဲ မုန့်တွေကျွေးမယ်၊ ရုပ်ရှင်တွေလိုက်ပြမယ်၊ ရန်ကုန်မြို့အနံ့ လိုက်ပို့မယ်ဗျာ”

သူမမျက်နှာကို ခပ်ပြုံးပြုံးကြည့်ကာ ကိုကိုပြောသည်။ ကိုကိုလို စာတော်ကာ ချောမောသူတစ်ယောက်နှင့် တွဲသွားရမှာ သူမ ဂုဏ်ယူမိပါ၏။

ပေးထားသောကတိအတိုင်း ကိုကိုက သူမကို ရန်ကုန်မြို့အနံ့ လိုက်ပို့၏။ ရန်ကုန်မြို့နှင့် ဝေးကွာနေသော သူမက တောသူမတစ်ယောက်လိုပါပဲ။ ကိုကိုက သူမကို ကလေးတစ်ယောက်လို ကရုစိုက်၏။

“ရွှေတိဂုံဘုရားကြီးဖူးရတာ သိပ်ကြည့်ညှိစရာကောင်းတာပဲနော် ကိုကို”

“ဟုတ်တယ် မိ၊ ကိုကိုဆွေးနေတိုင်း ဘုရားလာတယ်”

“ဟင်...ကိုကိုတစ်ယောက်တည်း လာတာလား”

“ဟောဗျာ...တစ်ယောက်တည်းပေါ့၊ မင်းလေးက ကိုကိုနဲ့ ဘယ်သူပါမယ်ထင်နေလဲ”

ထိုအမေးကြောင့် သူမပခုံးလေးတွန့်မိ၏။ ကိုကိုကိုလည်း သံသယနဲ့ ကြည့်မိသည်။

“အနည်းဆုံး ကိုကိုဘေးနားမှာ အဖော်တစ်ယောက် ယောက်ပေါ့”

www.burmeseclassic.com

“အဟွန်း...ဟွန်း မပါပါဘူးဗျာ၊ ဘုရားလာဖူးတဲ့နေရာ မှာ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာမျိုး ကိုကို ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူး မိမိ”

“ဪ...ကျန်တဲ့အချိန်တွေတော့ လုပ်တယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား ကိုကို”

ဝန်တိုဟန်လေးဖြင့် သူမမေးတော့ ကိုကိုရယ်၏။ သူမ ခေါင်းလေးကို ဖွဖွပုတ်ကာ...

“ထမင်းစားရင်တော့ အဖော်လိုတယ်လေကွာ၊ တစ်ယောက်တည်းစားရင် ပျင်းစရာမဟုတ်လား”

“ကိုကိုက ဒီလိုလား”

သူမမျက်နှာလေးတည်ကာ ကိုကိုအနားမှ ထွက်ခဲ့သည်။ ကိုကိုနောက်မှ ရယ်လျက် လိုက်လာ၏။

“ဟေ့...ကောင်မလေး ကိုကို စတာပါဗျာ”

“ကိုကို ခွဲတယ်ဆိုတာ ယုံပါတယ်နော်”

“ဟောဗျာ...တကယ်ကို အထင်ကြီးနေပါလား”

ကိုကို ဘယ်လိုပဲပြောပါစေ သူမရင်ထဲ အလိုလိုအားငယ် ဝမ်းနည်းမိရ၏။

“က...က စိတ်တောက်တဲ့ကောင်မလေးကို ရုပ်ရှင်လိုထ

ပြုံး မုန့်ကျွေးမယ်ဗျာ”

ကိုကိုက အချောကောင်းသူဖြစ်ပါ၏။ တကယ်တမ်းမှာ

သူမကလည်း ကိုကိုကို ကြာကြာစိတ်မကောက်နိုင်ပါ။

“ကိုကို ကောင်မလေးတွေကို ဒီလိုပဲ ချောတာလား

ဏင်”

“အဟွန်း...ဘယ်သူ့ကိုမှ မချောဖူးပါဘူးဗျာ၊ ဟောဒီ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ပဲ ပထမဆုံးချောတာ”

သည်လိုပြောတော့ သူမစိတ်ထဲ ကျေနပ်ရသည်။ ဘာပဲ

ဖြစ်ဖြစ် ကိုကိုနှင့် ယခုလိုသွားရတာ သူမပျော်၏။ မိန်းကလေး

တိုင်း စိတ်ဝင်စားတဲ့ ကိုကိုတာ သူမအနားမှာလေ။

ဖရက်ရှာပဲလဲကမ်းမှာ သူမကို ကွင်း ဘွဲ့ပေးကြသည်။

ဟောဆန်သူတဲ့။ ယောက်ျားလေးတွေ နှုတ်ဖျားမှ စကားပြောသူမ

ထဲ မသိချင်ယောင်ဆောင်ခဲ့ပေမယ့် ကိုကိုက ဘယ်လိုကြားသွား

အယ်မသိ။

“မိမိ ကွင်းဘွဲ့ရတယ်ဆို”

“ကိုကို ဘယ်လိုသိလဲ”

“ဒီလိုပဲကြားတာပေါ့ဗျာ၊ အဲဒါ မိမိကို လာသတိပေး

တာ”

“ဘာကိုလဲ ကိုကို”

ကိုကိုက သူမကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး...

“ရည်းစားတွေမထားဖို့ပေါ့ဗျ”

“အို...ကိုကိုကလဲ”

ဖြူနုသော သူမမျက်နှာလေး နီမြန်းသွားရ၏။ ယခုချိန်ထိ ရင်ထဲမှာ ကိုကိုကလွဲ၍ ဘယ်သူမှမရှိပါ။

“တကယ်ပြောတာ မိမိ၊ ဒီခေတ်ကောင်လေးတွေက လွယ်တာမဟုတ်ဘူးကွ”

“ကိုကိုကလား”

“ကြည့်စမ်း...မိမိနော်”

သူမအလှည့်ကျတော့ ကိုကိုမျက်နှာနီမြန်းလို့။ သူမပြောလိုက်ရင်း...

“မိ စတာပါ ကိုကိုရယ်၊ အဲဒါမျိုးတွေ မိ စိတ်မဝင်စားပါဘူး”

သည်တော့မှ ကိုကို ပြုံးသွား၏။ သူမကို တောက်ဝသောမျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ကာ...

“မိမိက စိတ်မဝင်စားပေမယ့် ကွင်းဘွဲ့ရထားတဲ့ မိမိကို သူတို့က စိတ်ဝင်စားမှာကွ”

“ဪ...ဒါကတော့ ကိုကိုရယ်၊ ‘ကွင်း’ဘွဲ့ဆိုတာက ဆည်း သူတို့ဘာသာပေးတာပါ။ မိဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို လှမှန်းတောင် မသိပါဘူး”

တကယ်တမ်းကျတော့ သူမက အလှအပဆိုတာကိုလည်း ထူးထူးခြားခြား စိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိပါ။ ကိုကိုက သူမကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်၏။

“မိမိက ကိုယ့်ဘာသာ အလှအပ စိတ်မဝင်စားလို့ပါ။ နို့ မိမိရဲ့အလှကပဲ အထူးစိတ်ဝင်စားစရာကောင်းနေတာမျိုးလေ”

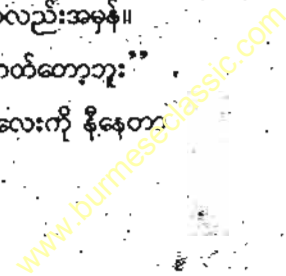
“ကိုကိုကလဲ ပြောတော့မယ်”

“တကယ်ပြောတာ မိမိအသားက ဖြူနုနေတာ၊ သံပင်တွေထဲ နက်မှောင်နေပြီး အရပ်ကလည်း မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် အနေတော်ပဲ၊ ခန္ဓာကိုယ်ကအစ သူ့ဘာသာ အချိုးပြေနေတာ”

ချောမောသော ကိုကိုက ဒီလိုချီးကျူးတော့ သူမ မနေ့တတ်ချင်ပေ။ သို့သော် စိတ်ထဲက ကျေနပ်တာလည်းအမှန်။

“တော်တော့...ဇနီးကိုရာ မိမိ မနေတတ်တော့ဘူး”

“အဟွန်း...ဟုတ်မယ်၊ မိမိ မျက်နှာလေးကို နီနေတာပဲ၊ ရည်းစားမထားဖူးတာ သေချာသွားပြီ”

“ကိုကိုနော်”

နောက်ပိုင်း ကိုကိုက သူမထံ မကြာခဏ ရောက်လာ တတ်၏။ လာတိုင်းလည်း သူမအတွက် စားခရံတစ်မျိုးမျိုး ဝယ်လာတတ်သည်။

“မိမိ အဆောင်မှာနေတော့ စားသောက်ရတာ ဘယ် အဆင်ပြေမလဲ”

“ရပါတယ် ကိုကို”

အိမ်မှာလိုမဟုတ်ပေမယ့် ရှိတာလေးနှင့် ရောင့်ရဲဖို့ သူမက ကြိုးစားသည်။

“စာတွေကော လိုက်နိုင်ရဲ့လားမိမိ”

“တစ်နှစ်တစ်တန်းအောင်ဖို့တော့ သေချာပါတယ် ကိုကို”

“မဟုတ်ဘူးလေ ဂုဏ်ထူးတန်းတက်ခွင့်ရအောင် မိမိ ကြိုးစားရမယ်”

သည်နေရာမှာ ကိုကိုနှင့် သူမ၏ မိဘတွေ သဘောထား တူညီကြတာ သိရသည်။ သူတို့က ရောက်သည့်နေရာမှာပဲ အမြင့် မားဆုံးဘွဲ့ကို ပိုင်ဆိုင်စေချင်ကြ၏။

“ကြိုးတော့ ကြိုးစားတာပဲ ကိုကို၊ ဒါပေမယ့် မိမိမှာ

အချိန်အားသိပ်မရှိဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“စာတွေရေးနိုင်ဖို့ စာအုပ်တွေဖတ်နေရလို့လေ ကိုကို”

“ဟင်...ဘာလဲ မိမိက စာရေးမလို့လား”

မျက်မှောင်တွန့်လျက် ကိုကိုအမေးကို သူမ တည်ငြိမ်စွာ ဝဲ ခေါင်းညိတ်ပြခဲ့သည်။

“ဟုတ်တယ် ကိုကို၊ အဲဒါ မိမိရည်ရွယ်ချက်ပဲ”

“စာရေးတာ ဘယ်အချိန်ရေးရေး ရပါတယ်ကွာ၊ ခုတော့ ကျောင်းတက်ချိန်မှာ စာကြိုးစား၊ မာစတာတက်ခွင့်ရအောင် လုပ်ရ မယ် မိမိ၊ ဒါမှ အနည်းဆုံး မိမိ တက္ကသိုလ်မှာ ဆရာမပြန်လုပ် နိုင်မှာပေါ့”

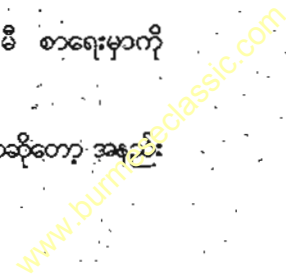
ကိုကိုရည်ရွယ်ချက်က ကြီးမားပါသည်။ ဒါပေမယ့် သူမ ထိုသို့ တစ်ခါမှမတွေးဖူးခဲ့ပေ။

“စာရေးတာကော အလုပ်မဟုတ်ဘူးလား ကိုကို”

“ဒါက”

“မိမိသိပါတယ်၊ ဖေဖေတို့လည်း မိမိ စာရေးမှာကို ထိုကဲ့လို့ပဲ မကြိုက်ဘူး”

“အန်ကယ်တို့က အရာရှိဘဝကလာတာဆိုတော့ အနည်း

ဆုံး မိမိကိုလည်း ရာထူးရာခံရှိစေချင်တာမျိုးပါ”

“မိမိမှ ဝါသနာမပါဘဲ”

ကိုကိုက ခေါင်းခါယမ်းသည်။ သူမကို ဘာမှမသိနားမလည်သော ကလေးတစ်ယောက်လို ကြည့်၏။

“လူတိုင်းဟာ ဝါသနာနဲ့ဆန္ဒ တစ်ထပ်တည်းဖြစ်တာ ရှားပါတယ် မိမိ၊ လူဆိုတာ ဖြစ်ချင်တာထက် ဖြစ်သင့်ဖြစ်ထိုက်တာကို ပိုပြီးဦးစားပေးရမယ်မဟုတ်လား”

“ဒါဖြင့် ကိုကို ဆရာဝန်ဖြစ်ဖို့ ကြိုးစားတာ ဂုဏ်ရှိဖို့ လားဟင်”

သူမအမေးကို ကိုကို ရုတ်တရက် မဖြေပေ။ နှုတ်သွက်သော ကိုကိုတစ်ယောက် ဒီလိုငြိမ်သွားတာ သူမလဲဘောပေါက်ပါ၏။

“ကိုကိုကတော့ ဘဝမှာ အဖြင့်ဆုံးဖြစ်ချင်တယ် မိမိ၊ ဆရာဝန်ဘဝကိုလည်း ကိုကို ဝါသနာပါလို့ပါ”

“ဒါဆို ကိုကိုက ကံကောင်းတာပေါ့နော်”

“ဘာကြောင့်လဲ မိမိ”

“ဪ...ကိုကိုရင်ထဲက ဆန္ဒနဲ့ ဝါသနာ တစ်ထပ်တည်းဖြစ်လို့လေ”

“အဟွန်း...အဲဒီလိုလား၊ ကိုကိုဖြင့် မိမိပြောမှ သတိထားမိတယ်”

ကိုကိုကိုတော့ ဘဝမှာ ကံကောင်းသူအဖြစ် သူမမြင်၏။ ဘယ်လိုနေရာမှာပဲ ရောက်ပါစေ ကိုကိုဟာ အမြဲတမ်း ဝင့်ကြွားခေါင်းမောနိုင်တယ်မဟုတ်လား။

သူမနှင့် ကိုကို ဒုတိယနှစ်တွင် ချစ်သူဖြစ်သွား၏။
ချောမောကာ ဂုဏ်ယူစရာကောင်းသော ကိုကို၏ ချစ်သူဖြစ်ရတဲ့
အတွက် သူမကျေနပ်သည်။

ကိုကိုနှင့်သူမ တစ်ပတ်တစ်ခါ ရုပ်ရှင်ပုံမှန်ကြည့်၏။
ကိုကိုလာသော ညနေခင်းများမှာ သူမတို့ အင်းယားဘက်
လမ်းလျှောက်ရင်း စကားပြောသည်။

အင်းယားကန်ဘောင်ပေါ်မှာ သူမတို့၏ စုံတွဲချစ်သူတွေ
လေ။ ညနေဆည်းဆာချိန်မှာ အင်းလျားက အလှဆုံးပင်။ ရေပြင်
ကို ရုပ်၍ တိုက်ခတ်လာသော လေနအေးတို့က နက်မှောင်ရှည်
လျားသော သူမ၏ဆံနွယ်တို့ကို ကလူကျီစယ်၏။

- “ကျောင်းပိတ်တော့မယ်နော် မိ”
- “ဟုတ်တယ် ကိုကို၊ ကျောင်းပိတ်ရင် အိမ်ပြန်ရမယ်”
- “အန်တီလာခေါ်မှာလား”
- “ဒီနှစ်တော့ လာခေါ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး ကိုကို၊ မိဘာသာ

ပြန်ရမှာ”

“ဒါဆို ကိုကို လိုက်ပို့မယ်”

ဖြူနုသော သူမလက်လေးကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ကိုကိုပြော
သည်။

“အဟင်း...ကိုကို တကယ်လိုက်ပို့နိုင်လို့လားဟင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဪ...ကိုကိုက အလုပ်များတယ်မဟုတ်လား”

သည်နှစ် ကိုကိုက ပောက်စံဆင်းတာမို့ ခါတိုင်းထက်
အလုပ်ရှုပ်၏။ သူမထံသို့ ပုံမှန်အချိန် မရောက်တတ်ပေ။

“အေးကွာ...ဒီနှစ်က တကယ်အလုပ်ရှုပ်တယ်၊ ဒါပေ

မယ့် မိရဲ့ကျောင်းပိတ်ရက်မှာတော့ ကိုကိုအားမှာပါကွာ”

“မအားလည်း ရပါတယ် ကိုကို၊ မိ ပြန်နေကျပါ”

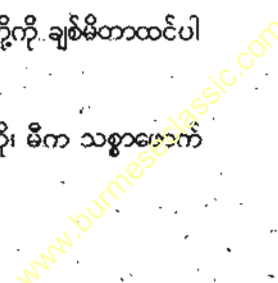
“ဒါပေမယ့် ကိုကိုက မိကို စိတ်မချဘူးလေ”

သူမမျက်နှာလေးကို ရွန်းရွန်းစားစားစိုက်ကြည့်ကာ ကိုကို
ပြောတော့ ပြုံးမိရ၏။

သည်လိုအပြောမျိုးတွေကြောင့် ကိုကိုကို ချစ်မိတာထင်ပါ

ရဲ့။

“မို့ကို စိတ်မချစရာမရှိပါဘူး ကိုကို၊ မိက သစ္စာဖောက်

တတ်တဲ့ မိန်းကလေးမှမဟုတ်တာ”

“အဲဒါတော့ ဟုတ်ပါတယ် မီး ကိုကိုရင်ထဲက ခံစားချက် ကိုပြောတာပါ။ ဖြစ်နိုင်ရင် ကိုကိုက မိကို မပြန်စေချင်ဘူး”

မိသားစုနှင့်တွေ့ရတာ ကျောင်းပိတ်ရက်လေးသာမို့ မပြန် ချီမဖြစ်ပါ။ သူမလာမှာကို မေမေတို့ကလည်း မျှော်နေတာမဟုတ် လား။

“မပြန်လို့တော့ မဖြစ်ဘူး ကိုကို၊ မေမေတို့ မျှော်နေလိမ့် မယ်”

“ကိုကိုကို တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့မယ်ပေါ့”
မကျေနပ်သလို ကိုကိုအမေးကြောင့် သူမပခုံးလေးတွန့် မိ၏။

“မိ မရှိမေမယ့် ကိုကိုမှာ အဖော်တွေပေါပါတယ်”

“ကြည့်စမ်း...ဒါဘာပြောတာလဲ မိ”
မကြိုက်ဟန်ဖြင့် ကိုကိုမေးသည်။ သူမ ခပ်ပျော့ပျော့လေး ပြုံးပြလိုက်မိ၏။

“ကိုကိုမှာ သူယော်ချင်းအပေါင်းအသင်း ပေါတာကို ပြောတာပါ”

“သူတို့က ကိုကိုချစ်သူမဟုတ်ဘူး မီး ကိုကိုက ဒီနှစ်

အကြိမ်မှာ မိန့်အတူ ပျော်ချင်တာ”

ချစ်သူတစ်ယောက်အနေနှင့် ကိုကို တောင်းဆိုတာ သဘာဝကျပါ၏။ သို့သော် မလိုက်လျောနိုင်တာက သူမ။

“နောက်တော့ အတူရှိမှာပေါ့ ကိုကို”

“မိက ကိုကိုကို တကယ်မချစ်ပါဘူး”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကိုကိုတစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့လို့ ထည်း မိ စိတ်မချတာရှိလား”

“ဪ...ဒါကတော့ ကိုကို ကလေးမှမဟုတ်ဘဲ”
တကယ်ပဲ သူမသည် ကိုကိုအပေါ် စိတ်မချဝန်တိုတာ

မရှိခဲ့ပါ။ ဒါကြောင့်လည်း ကိုကိုကို သူမ အလွယ်တကူ ထက်ခံခဲ့တာဖြစ်မည်။

“ဒါနဲ့ပဲ စိတ်ချရောလား”

“မိကတော့ မိကိုယ်မိလည်း စိတ်ချတယ်၊ ကိုကိုလည်း စိတ်ချတယ်”

အချစ်ဆိုတာကလည်း အမြဲတမ်းတွေ့နေရမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ကျွယ်ရာမှာလည်း တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ချစ်နိုင်တယ်မဟုတ် ထား။

www.burmeseclassic.com

သူမအံ့ဩသလိုမေးတော့ မေမေပြုံးသည်။

“ဘာမသိစရာရှိလဲကွယ်၊ တက္ကသိုလ်ရောက်ကတည်းက သမီးနှုတ်ဖျားက စပြောတဲ့ ယောက်ျားလေးမကြောင်းဟာ မောင်သော်ဇင်ပဲ မဟုတ်လား”

သူမပြုံးလိုက်ကာ ...

“ဟုတ်ပါတယ် မေမေ”

“အေး...သမီးနဲ့ မောင်သော်ဇင် ပြန်တွေ့တယ်ဆို တည်းက တစ်နေ့ ဒီလိုဖြစ်လာမယ်လို့ မေမေ မျှော်လင့်ပြီးသားပဲ”

“ဒါဆို မေမေသဘောက”

“အင်း...မောင်သော်ဇင်က လူတော်လူကောင်းလေး မိဘချီးရီးကလည်း ပြောစရာမရှိတော့ မေမေ လက်ခံနိုင်ပါတ ကွယ်”

“ဟင်...တကယ်”

ကိုကိုနဲ့ သဘောတူတယ်ဆို၍ သူမ ဝမ်းသာသွား သည်အကြောင်း ကိုကိုသိလျှင်လည်း ပျော်မှာပဲ။

“ဒါပေမယ့် စာတော့ကြီးစားရမယ်နော် မိမိ၊ မောင် ဇင်တို့ အသိုင်းအဝိုင်းကဖြင့်တော့ သမီးဘက်ကလည်း အတ နိုင်ဆုံး မြင့်မြင့်မားမားဖြစ်ရမယ်”

ထိုစကားကို သူမ သဘောမကျချင်ပါ။ အချစ်ဆိုတာ ဘာသာဖြူစင်စွာ သီးသန့်ရပ်တည်နေတဲ့ အရာမဟုတ်ဘူးလား။

“ခုကော သမီးက ည့်နေလို့လားမေမေ”

“မည့်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ဘက်က အကောင်းဆုံး တော့ ပိုမကောင်းဘူးလား၊ သူတို့အတွက်ဆိုတာထက် ကာယ ခိုင်မြဲတဲ့ သမီးအတွက်က အဓိကပါ”

“စာမေးပွဲကတော့ အောင်မှာပါမေမေ”

တစ်နှစ်၏ကျောင်းစားရိတ်သည် နည်းတာမဟုတ်။

အကြောင့် သူမဘက်ကလည်း တစ်နှစ်တစ်တန်း စာမေးပွဲအောင် ဖြင့် ကျေးဇူးဆပ်ရမည်မဟုတ်လား။

“သမီးဖေဖေကတော့ သမီးကို စာမေးပွဲက ဂုဏ်ထူးတွေ ကြီး မျှော်လင့်ထားတယ်”

“မိ အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားထားပါတယ် မေမေ၊ ဒါနဲ့ သဘောကော ကိုကိုနဲ့မိကို သဘောတူပါ့မလား”

စိုးရိမ်ဟန်ဖြင့် သူမမေးတော့ မေမေပြုံး၏။

“မောင်သော်ဇင်တို့ အသိုင်းအဝိုင်းကို ဖေဖေလည်းသိတာ သဘောမတူစရာမရှိပါဘူး”

“မေမေပြောပြီးပြီလားဟင်”

“သမီးတို့အကြောင်း အတိအကျမသိသေးတော့ တာဝင် မပြောရသေးပါဘူး။ သမီးပြန်မှပဲ ပြောတော့မယ်”

“အဲဒါကောင်းတယ် မေမေ”

ကိုကိုလို လူတော်တစ်ယောက်ကို ရွေးချယ်နိုင်တဲ့ အတွက် မေမေ ဂုဏ်ယူနေပုံပါပဲ။ ကိုကိုသာမက ကိုကိုမိဘရဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းကလည်း ကောင်းတယ်မဟုတ်လား။

xxxx

“သင်္ကြန်ရက်မှာ ကိုကို ဘယ်သူနဲ့ရှိနေခဲ့တာလဲ”

ထိုသို့ သူမမေးလိုက်တော့ ကိုကိုမျက်နှာ ကွက်ခနဲ ရှိ၏။ သို့သော် ချက်ချင်းပြုံးကာ...

“အဲဒီရက်တွေက ကိုကိုမအားလို့ လည်ချိန်တောင် ခဲ့ပါဘူး မိမိ”

“ဪ”

နက်မှောင်သောဆံပင်၊ စိုပြေဝင်းဝါသော အသားအရပ်မြင့်မြင့်နှင့် ချောမောလွန်းသည့် ကိုကိုကို သူမ မမြင်ဘူးကြည့်မိ၏။

“ကိုကို လိမ်တယ်”

သူမရင်ထဲကစကား။

ကျောင်းဖွင့်၍ သူမပြန်ရောက်လာချိန်မှာ ကိုကို၏သတင်းကြားရသည်။

“မိမိနော် ဒေါက်တာသော်ဇင်ကို လွတ်မထားနဲ့၊ သင်္ကြန်တော်တစ်ယောက်နဲ့ အရမ်းကနေတာ”

ကိုကိုနှင့် သူမတို့အကြောင်း သိထားသော သူငယ်ချင်း ဤပြောပြခဲ့၏။

ထိုသတင်းကြားရတော့ သူမရင်ထဲ မကောင်းဖြစ်သွားရ သူမကွယ်ရာမှာ ကိုကို သစ္စာဖောက်သလား။

သူမရောက်ပြီး ငါးရက်လောက်နေမှ ကိုကို ရောက်လာ၏။ ကိုကိုအပြုံးတွေက အရင်လိုလိုက်လှခြင်း မရှိသလိုပါပဲ။

“မိရောက်နေတာ ကိုကိုကိုတောင် အကြောင်းမကြားဘူး”

“ဒီရက်တွေ ပြန်ရောက်မယ်ဆိုတာ ကိုကိုကို မိပြောခဲ့တာ”

“အေးကွာ...ကိုကိုလည်း အလုပ်တွေများတာနဲ့ သတိမထားမိလိုက်ဘူး”

ကိုကိုသတင်းတွေကိုသာ ကြိုသိမထားဘူးဆိုရင် ယခု ဘာတော့ သူမယုံမိမှာပါပဲ။ သို့သော် ခုတော့

“ဟုတ်လား ကိုကို၊ ဒါနဲ့ သင်္ကြန်ရက်တွေမှာ ကိုကို
ဘယ်သူနဲ့ရှိလဲ”

အမှတ်တမဲ့ သူမ၏အမေးကို ကိုကိုက ဟန်ပါပါလိမ်တာ
မဟုတ်လား။

“မိ အသားနည်းနည်းညှိလာဓာယ်၊ လူကတော့ ပိန်သွား
သလိုပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုကိုကိုလွမ်းလို့”

ဟု အရင်ကဆို ဖြေမိမှာ။ ယခုတော့ အသာပြုံးလျက်...

“ညှိမှပေါ့ ကိုကို၊ ဟိုက အညာမြေလေ၊ နေပူတော့
စားလို့သောက်လို့လည်း မကောင်းဖြစ်ပြီးပိန်တာ”

ကိုကိုလိုပဲ သူမလိမ်လိုက်ရ၏။ တကယ်တော့ ကိုကိုကို
သတိရနေ၍ဖြစ်သည်။

“ဟုတ်လား၊ ဒါဆို မပူနဲ့၊ မိကို ဒီမှာ အစားကောင်း
ကောင်းကျွေးရမယ်”

“အပြောနဲ့တင် ဗိုက်ဝပါပြီ ကိုကို၊ ဪ ကိုကိုအတွက်
လက်ဆောင်”

ယွန်းသေတ္တာပူးလေးကို ထုတ်ပေးလိုက်သည်။ ကိုကို
လှည့်ပတ်ကြည့်၏။

“ချစ်စရာလေးပဲ”

“ကိုကိုရင်ထဲက အမှတ်တရတွေ သိမ်းထားဖို့လေ”

“ဟင်”

သူမကို ဖျတ်ခနဲကြည့်၏။ ပေါ့ပါးစွာ သူမပြုံးပြလိုက်
သည်။

“ဥပမာ...မိနဲ့ကိုကိုတို့ရဲ့ အမှတ်တရပစ္စည်းလေးတွေ
ချေ”

“အဟွန်း...မိပြောတာဟုတ်တယ်၊ မိက ကိုကိုကို ပစ္စည်း
သေးသေးလေးတွေ ဝယ်ပေးတတ်တယ်၊ ဒီသေတ္တာလေးထဲ
သိမ်းထားရမယ်”

“တစ်သက်လုံးလား ကိုကို”

မထင်မှတ်သော သူမ၏အမေးကြောင့် ကိုကို မျက်မှောင်
ညွှန်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

“မိမေးခွန်းက တစ်မျိုးပဲ”

“ဪ...ကိုကိုက မိကိုထားသွားရင်”

“ဘာတွေပြောနေတာလဲ မိ၊ ကိုကိုက မိကိုဘာလို့ထား
ခဲ့မှာလဲ”

တကယ်လား ကိုကိုရယ်ဟုသာ မေးလိုက်ချင်၏။ ဒါဆို

သူမတွယ်ရာမှာ ကိုကို ဘာလို့သစ္စာဖောက်ရတာလဲ။

“ဪ...မေမေက ကိုကိုတို့အိမ်အတွက် လက်ဆောင် ပေးလိုက်သေးတယ်”

“အန်တီတို့ နေကောင်းလား မိ”

“ကောင်းပါတယ် ကိုကို”

“ကိုကိုတို့အကြောင်း အန်တီသိသွားပြီလား”

ကိုကိုမျက်နှာကို အကဲခတ်လိုက်၏။ ကိုကိုမျက်နှာက တည်ငြိမ်နေပြန်သည်။

“ကျောင်းမှာ ကိုကိုတို့နဲ့ ပြန်တွေ့တဲ့အကြောင်း မေမေကို ပြောပြထားတယ်”

“ကိုကို မေးတာက”

“မိ သိပါတယ် ကိုကို၊ မေမေတို့တော့ မိ နည်းနည်း ပြောခဲ့ပြီ”

“ဪ”

“ဒီအတွက် ကိုကို မှီကို အပြစ်မတင်ဘူး မဟုတ်လား”
စောစောကလို မျက်နှာမလန်းချင်သော ကိုကိုအားကြည့်ကာ သူမမေးမိ၏။ ကိုကို ခေါင်းခါယမ်းသည်။

“ဘာလို့ အပြစ်တင်ရမှာလဲ၊ ကိုကိုတို့အဖြစ်က အမှန်ပဲ”

“မိ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကိုကို”

သည်လောက်ဆို ကိုကို၏ အခြေအနေက သူမအပေါ် ကောင်းသေးတာပဲဟု တွေးမိရပြန်၏။

“လာ...မှီကို ထမင်းလိုက်ကျွေးမယ်”

“မစားချင်ဘူး ကိုကို”

အမှန်တော့ ကိုကိုသတင်းကြားတာနှင့် သူမရင်ထဲပြည့်နေတာ။

“ဒီလိုမလုပ်နဲ့လေ မိ၊ တော်ကြာ အစားအသောက်ပျက်ရင် မိ နေမကောင်းဖြစ်မယ်”

“ရပါတယ် ကိုကို”

ထိုစဉ် ကိုကိုထံ ဖုန်းဝင်လာ၏။ ကိုကို နားထောင်သည်။

“ဟဲလို”

“ဪ...ချယ်ရီ”

ကိုကိုက သူမနားမှ အဝေးသို့လျှောက်ပြီး ဖုန်းပြော၏။
ချယ်ရီတဲ့။

လှပတဲ့နာမည်တစ်ခုပဲ။

သင်္ကြန်မှာ ကိုကိုအနားမှာရှိနေတာ ထိုအမျိုးသမီးပဲဖြစ်

မည်။ ဖုန်းပြောပြီး ကိုကို ပြန်ရောက်လာ၏။

“ဆောရီးပဲ မိရေ၊ ကိုကို ကိစ္စလေးရှိလို့ ပြန်လိုက်ဦး
ဧမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူမကိုလောင် ဂရုမစိုက်နိုင်ဘဲ ကိုကို သွက်လက်စွာ
ပြန်သွားသည်။ စောစောက ကိုကိုပြောသမျှတွေ ယုံချင်တာ သူမ
မှားတော့မလို့ပါလား။

ကျော်ဇင် ယခုချိန် သူ့အဖေ့လျှင် ကိုကိုအကြောင်းတွေ
ပြောလို့ကောင်းမှာ။ သို့သော် ကျော်ဇင်က နိုင်ငံခြားသင်္ဘောလိုက်
သွားလေပြီ။

“ကိုကိုကို နင်နိုင်အောင်ထိန်း မိမိ၊ ကိုကိုက မလွယ်
ဘူး၊ ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့ နင်းဆီကွ”

ဒါဟာ ကျော်ဇင်နောက်ဆုံးပြောခဲ့သော ကိုကိုနှင့်ပတ်
သက်သည့် စကားဖြစ်၏။ ယခုတော့ ကျော်ဇင်ပြောသလို ဖြစ်နေ
ပါလား။

“ချယ်ရီက ဒေါက်တာသော်ဇင်နဲ့ တစ်နှစ်တည်းကျောင်း
ပြီးတာလေ၊ ချယ်ရီအဖေက ကုမ္ပဏီဝိုင်ရှင် မိမိ”

“ဪ”

ဒေါက်တာချယ်ရီ၏ အကြောင်းတွေက သူမအတွက်
အားလျှော့ချင်စရာ။ ကိုယ်တိုင်က ထူးချွန်ထက်မြက်ပြီး မျိုးရိုး
အသိုင်းအဝိုင်းကောင်းကာ လူကုံတံတွေပဲ။

နောက်ပိုင်းတွင် ကိုကိုတစ်ယောက် သိသာစွာပင် သူမထံ
အလာကျသွား၏။ လာတော့လည်း ရေးကြီးသုတ်ပြာနှင့် တစ်ခဏ။

“ကိုကို အလုပ်တွေများနေလို့ပါ မိ”

“ရပါတယ်၊ ကိုကို အားမှလာပါ”

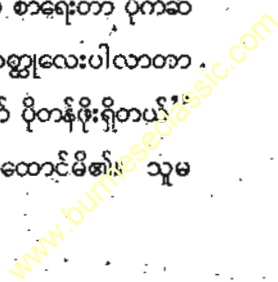
သည်လိုပဲ အလိုက်သိစွာ သူမပြန်ပြောခဲ့၏။ ကိုကိုနှင့်
ပတ်သက်ပြီး ခံစားရတိုင်း သူမစာပဲရေးဖြစ်၏။

ပထမဆုံးအကြိမ် သူမဝတ္ထုလေး မဝင်စဉ်ထဲပါလာချိန်
ဝမ်းသာအားရ ကိုကိုကို ပြဖြစ်သည်။

“ဒီဝတ္ထုလေးပါလာလို့ မိ ပိုက်ဆံဘယ်လောက်ရမှာလဲ၊
ကိုကိုကတော့ မိကို စာမေးပွဲမှာ ဂုဏ်ထူးများများနဲ့ အောင်စေချင်
တယ်”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ကိုကို၊ မိ စာရေးတာ ပိုက်ဆံ
အတွက်မဟုတ်ဘူး၊ မိ ဝါသနာကြောင့်ပဲ၊ ဒီဝတ္ထုလေးပါလာတာ
မို့အတွက်တော့ ကိုကိုပြောတဲ့ ပိုက်ဆံတွေထက် ပိုတန်ဖိုးရှိတယ်”

ပထမဆုံးအကြိမ် ကိုကိုအား ရန်ထောင်မိ၏။ သူမ

ဝါသနာကို အစော်ကားခံရလို့လေ။

“ကိုကိုကတော့ မို့ကို စိတ်ကူးယဉ်တာတွေ မလုပ်စေချင်ဘူး။ မိဟာ မို့ဖေဖေလိုပဲ တော်စေချင်တယ်”

ညွှန်ချုပ်တစ်ဦးဖြစ်သည့် ဖေဖေဟာ လူတော်တစ်ဦးဆိုတာ မိသိပါ၏။ သို့သော် မိက ဖေဖေမှမဟုတ်တာလေ။

“မိက လွတ်လပ်မှုကို လိုလားတယ် ကိုကို၊ အချိန်မှန် ရုံးတက်၊ ရုံးဆင်းအလုပ်ကို မိ ဝါသနာမပါဘူး”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ မိ၊ အဲဒါဟာ ဂုဏ်သိက္ခာ ရှိတဲ့ဘဝ မဟုတ်လား၊ လမ်းပေါ်မှာ လွယ်အိတ်တစ်လုံးနဲ့ မလျှောက်သွားနေတဲ့ စာရေးဆရာတွေကို ဘယ်သူအထင်ကြီးလဲ မို့”

“ကိုကို... မို့ကိုစော်ကားချင်စော်ကားပါ၊ စာရေးဆရာတွေရဲ့ ဘဝကိုတော့ မစော်ကားပါနဲ့၊ လူတိုင်းဟာ ကိုယ့်ခံယူချက်နဲ့ ကိုယ်ရှိပါတယ် ကိုကို”

မထင်မှတ်ဘဲ သူမနှင့်ကိုကို ရန်ဖြစ်ရလေ၏။ တကယ်တော့ ကိုကိုက သူမဝါသနာကိုသာမက ဒေါက်တာချယ်ရီနှင့် နှိုင်းယှဉ်ကာ သူမကိုပါ အထင်ဆေးနေတာမဟုတ်လား။

“မို့ကို ကိုကို နားမလည်နိုင်တော့ဘူး”

နောက်ဆုံးလမ်းခွဲချိန်မှာ ကိုကိုပြောသွားတဲ့စကားလေ။ ဒေါက်တာချယ်ရီလို ခေတ်မီလှပကာ ပစ္စည်းဥစ္စာပြည့်စုံတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးရှိမှတော့ သူမကို ကိုကို နားမလည်နိုင်တာ သဘာဝကျလှပါ၏။

“ဟိတ်...မိန်းကလေး”

“အမေ”

သဲသောင်ပြင်ဖွဖွသို့ ကမ်းစပ်ထိ ဒီရေလှိုင်းတို့ ရောက်လာကြသည်။ သူမက မထင်မှတ်ဘဲ အေးမြသော ရေပြင်ထဲသို့ တစ်လှမ်းခြင်းလျှောက်စဉ် တစ်စုံတစ်ယောက်က နောက်မှဆွဲလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“လူ့ဘဝဆိုတာ ရခဲပါတယ် မိန်းကလေး၊ ဘာကြောင့် ဒီလိုစိတ်ကူးမျိုး ကူးရတာလဲ”

“ရှင်”

လ၏အလင်းရောင်က ကမ်းခြေတွင် ဖြာကျနေသည်။ ဖျော့တော့သော လရောင်၏ အလင်းက တစ်ဖက်လူကို မြင်သာရုံဆိုလေးပါ။

သူမနှင့် ဓျာန်နှာချင်းဆိုင် ရပ်နေတာက အရပ်မြင့်မြင့်၊

တိုယ်ဟန်ကျစ်ကျစ်နှင့် ခန့်ညားသောအသွင်ရှိသည့် အမျိုးသားတစ်ယောက်။

“ကျွန်ုပ်ကြည့်နေတာကြာပြီ ဒီကမ်းခြေက လူတွေပြန်ထွန်ပေမယ့် မင်းတစ်ယောက်ပဲ ကျန်တယ်၊ နောက်ဆုံးတော့ မင်းဟာ ငါထင်တဲ့အတိုင်း ဒီလမ်းစဉ်ကို ရွေးတာပဲ”

“ကျွန်မက”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ လူတွေရှင်းချိန်စောင့်ပြီး မင်းရေထဲ ဆင်းတာမဟုတ်လား၊ ဒီမှာမိန်းကလေး တကယ်တော့ မင်းရဲ့ အကြံအစည်ဟာ အင်မတန်မိုက်မဲလွန်းတယ်၊ မင်းဒီလိုသေသွားလို့လည်း မင်းအတွက် စိတ်ညစ်စရာတွေ ပျောက်ဆုံးသွားမယ် ထင်လား”

သည်တော့မှ သူမ သဘောပေါက်၏။ သူမကို ရေနစ်ဆီဖို့ ကြံစည်နေတယ်ဟု ဒီလူထင်နေတာပါလား။

အဖြစ်ကလည်း တိုက်ဆိုင်နေ၏။ စောစောကမှ သူမမြင်ဆွဲထားသော လူတွေ ဒီကမ်းခြေမှာ တစ်ယောက်မှမရှိတော့။

လရောင်အောက်က လွမ်းမောဖွယ်ရာ ပင်လယ်ပြင်ကြီးတို့ ကြည့်ရင်း သူမတစ်ယောက်တည်း ခါးသီးသောအတိတ်ကို သတိရကာ အချိန်ကုန်သွားတာမဟုတ်လား။

“ကျွန်မမှာ စိတ်ညစ်စရာတွေရှိတာ အမှန်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် အဖန်ငါးရာငါးကမ္ဘာ ခံရမယ့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အဆုံးစီရင်ခြင်းမျိုး တော့ ကျွန်မမလုပ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် စောစောက မင်းရေထဲဆင်းတာ”

“မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မ ဒီကမ်းခြေမှာရပ်နေတုန်း ဒီလှိုင်း လုံးတွေတက်လာပြီး ကမ်းစပ်ဆီ ရေရောက်လာတာပါ”

“ဪ...ဒါဖြင့် မင်းရေထဲဆင်းတာ မဟုတ်ဘူးပေါ့”

“ဟင့်အင်း”

သူမခေါင်းလေး ခါယမ်းတော့ သူ့ကြည့်၏။ ထို့နောက် ပခုံးတစ်ချက်တွန့်ကာ...

“ကျုပ်အမြင်မှားသွားတယ်ပဲ ထားလိုက်ပါတော့”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှင့်ကို ကျေးဇူးတင်ပါဇာယ်”

“ဘာကြောင့်လဲ၊ ကျုပ်က မင်းကို ဘာမှမလုပ်ပေးရဘူးလေ”

တည်ငြိမ်၍ ကြည်လင်ပြတ်သားသော အသံက သူ့ အာရုံထဲ နစ်စွဲစေ၏။

“လူတစ်ယောက်ရဲ့ အသက်ကို တန်ဖိုးထားတတ်တဲ့ ရှင့်ရဲ့စိတ်ဓာတ်အတွက်ပါ”

“ဪ...အဟွန်း၊ ဒါကတော့ ကျုပ်မှမဟုတ်ပါဘူး ဘယ်သူမဆို ကိုယ့်ရှေ့ဒုက္ခရောက်မယ့် အဖြစ်မျိုးကို လက်ပိုက် ကြည့်နေမှာ မဟုတ်ပါဘူး မိန်းကလေး”

“ကျွန်မနာမည် မိမိပါ”

“လှပပြီး နူးညံ့တဲ့ နာမည်လေးပဲ၊ ကျုပ်က နေ့သစ်”

“ရှင်”

“အဟွန်း...ကျုပ်နာမည်က မင်းအတွက် ဆန်းနေလား မိမိ”

သူက ရင်းနှီးစွာပဲ သူမနာမည်ကိုခေါ်၏။ ပွင့်လင်းစွာပဲ သူမ ခေါင်းလေးညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီနာမည်မျိုး ရှားတယ်မဟုတ်လား”

“မှန်တာပေါ့၊ ဒါက ရိုးရိုးသာမန်နာမည်မှ မဟုတ်ဘဲ၊

ကျုပ်ရဲ့အထူးနာမည်”

“အထူးနာမည် ဟုတ်လား၊ အဲဒီအဓိပ္ပာယ်က”

“ကျုပ်က ပန်းချီဆရာလေ”

“ဪ”

အနုပညာဆန်သော ဒီလိုနာမည်မျိုး သူမကြားဖူးတာ အထမဆုံးအကြိမ်ပါ။

“ဦးနေသစ်”

“ဗျာ”

မထင်မှတ်ဘဲ သူမတို့နှစ်ယောက်က ခင်သွားသလို ရှိနေ

“ဦးနေသစ်ကကော ဘာကြောင့် ဒီအချိန်ထိ ဒီမှာရှိနေ

တာလဲ”

“ဒါလား... ကျုပ်က လရောင်ဖြာကျနေတဲ့ ပင်လယ်ရေ

ကြီးကို ပန်းချီဆွဲရရင် ကောင်းမလားလို့ ကြည့်နေတာ မိမိ”

“တကယ်ဆွဲမလို့လား”

သူခေါင်းညိတ်သည်။

“ဟုတ်တယ်... ကျုပ်ကြည့်နေတဲ့အချိန်မှာ ဆံပင်ရ

ရှည်နဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ကမ်းစပ်ကို ငေးမောကြည့်နေတဲ့

ကျုပ်ဆွဲမယ့် ပန်းချီကားအတွက် ဖိုပြည့်စုံသွားသလိုပဲ”

လရိပ်အောက်မှာ သူမမျက်နှာကိုကြည့်ကာ သူမ

သည်။ ယခုမှ သူမမျက်နှာရှိ မှတ်ဆိတ်။ ပါးမြိုင်းမွှေးတို့ကို သတိ

မိ၏။ ယောက်ျားတွေ ဒီလိုထားတာကို တခြားမိန်းကလေးတွေ

မတူ သူမကတော့ သဘောကျပါသည်။

“အဲဒီပန်းချီကားဆွဲပြီးရင် ကျွန်မ ဝယ်လို့ရမလား”

“ကျုပ်က ပန်းချီဆရာဆိုပေမယ့် ကိုယ်ရေးဆွဲတဲ့

ကားကို ရောင်းမစားတတ်ဘူး မိမိ”

ရင်ထဲမှာ လေးစားသွားရ၏။ အနုပညာကို မြတ်နိုးသူ

တွေက ဒီလိုပဲမဟုတ်လား။ ကိုယ့်ရင်ထဲမှ မွှေးထုတ်လိုက်တာ

အနုပညာသည် ကိုယ့်သွေးသားလိုပင်။

“ဒါဆိုရင် ခက်တာပဲ အဲဒီပန်းချီကားကို ဝယ်မယ့်ချင်

ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ဦးနေသစ်”

“အဟွန်း... လွယ်ပါတယ်လေ၊ ကျုပ်ရေးမယ့် ပန်းချီ

ကားထဲ မင်းပုံကို ထည့်ရေးဆွဲခွင့်ပြုလေ”

“အို... ဦးနေသစ်က ကျွန်မပုံကို ဆွဲမလို့လားဟင်”

“မင်းခွင့်ပြုရင်ပေါ့”

သူမ စဉ်းစားစရာဖြစ်သွား၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဦးနေသစ်

ကဲ့သို့ သူမ ယခုမှတွေ့ဆုံကြတာမဟုတ်လား။

“ဘယ်လိုလဲ မိမိ၊ မင်းခွင့်ပြုမှာလား”

“ကျွန်မဘဝမှာ အဲဒီလိုပုံဆွဲခံဖို့ တစ်ခါမှ စိတ်မကူးဖူး

ဘူး ဦးနေသစ်”

“ဒါဆိုရင် မင်းပုံကို ကျုပ်ပထမဆုံး ဆွဲခွင့်ရရင် ဝယ်ယူ

ပေးပါ့မယ်ဟုတ်လား”

အပြုံးတစ်ချက်ဖြင့် သူပြောသည်။ သူမ ခေါင်းညိတ်

www.burmeseclassic.com

လိုက်၏။

“တကယ်သာ ဆွဲခွင့်ရမယ်ဆိုရင် ဦးနေ့သစ်အထိ ဂုဏ်ယူစရာပါ”

“ဆိုလိုတဲ့သဘောက မင်းပုံဆွဲဖို့ ကျုပ်ကို ခွင့်မပြုပေါ့”

“ကျွန်မ စဉ်းစားဦးမယ်လေ”

ညဉ့်နက်နေပြီဆို သူမ ဘန်ဂလိုပြန်ဖို့ပြင်၏။ ပင်လယ်က ကိုတိုက်ခတ်လာသော လေကြမ်းများကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင် ပို၍အေးလာသလိုပင်။

သူမဝတ်ထားသော အင်္ကျီက လက်ပြတ်မို့ လက်နှစ်ဖက် စိုက်မိသည်။

“မင်း ချမ်းနေပြီလား မိမိ”

“ဟုတ်တယ်၊ အေးလာသလိုပါပဲ”

သူက အပေါ်ဂျာကင် အင်္ကျီကို ချွတ်ကာ သူမကမ်းပေး၏။

“ရှော...ဒီဂျာကင်ကို ခြုံထားလိုက်”

“အို...နေပါစေ၊ ကျွန်မ အခုပဲပြန်တော့မယ်”

“ဒီနဲ့ ဘန်ဂလိုကစားသေးတယ် မိမိ၊ မလှေ”

“ပတ်သွားမယ်၊ ခြုံထားလိုက်ပါ”

နောက်ဆုံး သူတိုက်တွန်းတာမို့ သူမ ယူခြုံထားလိုက်၏။

“ချင်းတစ်ကိုယ်လုံး နွေးထွေးသွားသလိုပါပဲ။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ရပါတယ်၊ မှောင်နေပြီ၊ မင်းကို ကျုပ်လိုက်ဖို့မယ်”

သူမ မငြင်းဘဲနေလိုက်၏။ သဲသောင်ပြင်ထက်မှ သူမတို့ ဘုန်းချင်းလျှောက်လာကြသည်။

“တကယ်ဆို ဒီလိုညမျိုးမှာ မင်းအဖော်တစ်ယောက် ခေါ်လာသင့်တယ်”

“ကျွန်မမှာ အဖော်မပါဘူး”

ကိုကိုနှင့် ပြဿနာဖြစ်ပြီးနောက် သူမ စိတ်ညစ်ပြေ အောင် ခြံသို့ ခရီးထွက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ တစ်ဆောင်တည်း နေ

ချင်းတွေကိုတောင် အသိမပေးခဲ့။

“ဒီကိုတစ်ယောက်တည်း လာတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“အံ့သြစရာပဲ၊ မင်းလို မိန်းမလှလေးတစ်ယောက် ဘာ

အံ့ဒီကိုထွက်လာရသလဲဆိုတာ ကျုပ်ပြောရမလား”

“ဆိုပါဦး”

တစ်ယောက်တည်း ခံစားနေရတာထက်စာလျှင် ယ
လို အဖော်တစ်ယောက်နှင့် စကားပြောနေရတာ သူမစိတ်သံ
သာသလိုပါပဲ။

သူ တစ်ချက်ပြုံးလိုက်သလား မသိ။

“မင်းချစ်သူနဲ့ ကွဲလာတာလား”

ထိုအခိုက် သူမ ငြိမ်ကျသွား၏။ နောက်တော့
သက်ပြင်းလေးချကာ...

“ဘာကြောင့် ဒီလိုထင်တာလဲ ဦးနေ့သစ်”

“အဟွန်း...ရှင်းပါတယ်၊ မင်းတို့လို မိန်းကလေး
ဒီအရွယ်တွေ ခံစားတာ အချစ်ကြောင့်ပဲ မိမိ”

ခန့်မှန်းခြေတော်ပါပေရဲ့ဟု သူမကြိတ်ကာ ချီးကျူး
လိုက်၏။

“ဒါဆို ဦးနေ့သစ်ကကော”

“ဗျာ”

“ဪ...ဆောရီး၊ ဦးနေ့သစ်ကတော့ ဒီကို မိသား
နဲ့အတူ လာမှာပေါ့နော်”

“အဟွန်း...ဟွန်း”

သူမ၏မေးခွန်းကို သူသဘောကျဟန်ဖြင့် ရယ်သည်။

“နောက် ခေါင်းဆက်ခနဲညိတ်တာ...

“အင်း...ထားပါတော့”

“ဒီလောက်ညဉ့်နက်နေပြီ ရှင်မိသားစုက မျှော်နေမှာ ပေါ့
ဦးနေ့သစ်”

“ဟုတ်မလားပဲ”

“ဟင်...ဦးနေ့သစ်စကားကလဲ”

စိတ်မပါဟန်နဲ့ မိသားစုအကြောင်းကို သူ မပြောချင်
ဘာလားဟု သူမတွေးမိလိုက်၏။

ဘန်ဂလိုရှေ့ထိ သူမကိုလိုက်ပို့သည်။

“ခုလိုလိုက်ပို့တာ ကျေးဇူးပါပဲ”

“ရပါတယ်ဗျာ၊ ကဲ ဝှဒ်နိုက်”

“ဝှဒ်နိုက်”

သူနှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်သွား၏။ သူမလိုက်ကြည့်ကုန်ရင်း
ဘစ်စုံတစ်ရာကို သတိရသွား၏။

“ဦးနေ့သစ်”

“ဟင်”

သူ့ခြေလှမ်းတွေ တုံ့ခနဲရစ်သွားသည်။ သူမ ခပ်သွက်

သွက်လေး လျှောက်သွားကာ ပခုံးထက်မှ ဂျာကင်ကို ပေးလိုက်၏။

“ဒါလေး”

“ဪ”

သူလှမ်းယူသည်။ လက တိမ်ကြားထဲဝင်တော့မည်။

“မှောင်နေပြီ မိမိ အထဲဝင်တော့”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူမခေါင်းညိတ်ကာ ဘန်ဂလိုထဲဝင်ခဲ့၏။ ယခုကြတော့လည်း လှိုင်းသံတွေ တိတ်ဆိတ်သွားကာ သူမကိုယ်တိုင် အိပ်ရာပေါ်ရောက်ပြီး မကြာမီ အိပ်ပျော်သွားရတော့သည်။

မနက်ခင်း၏ နေခြည်ဖျော့ဖျော့အောက်တွင် အပြာနုနုအော်စုံဖြင့် ဆံပင်ရှည်များ လွင့်မျောလျက် လှပစွာလျှောက်လှမ်းအာသာ မိန်းကလေးတစ်ဦး။ မိုးသားပြာပြာအောက်မှာ ပင်လယ်ခြာပြာ၊ ဝတ်စုံပြာပြာဖြင့် နက်မှောင်သော ဆံပင်ရှည်များ လွင့်မျောချက် သူမပါဝင်သည့်ရှုခင်းက ပန်းချီကားဆန်လှ၏။

“ဖျတ်”

မထင်မှတ်ဘဲ ထိုမြင်ကွင်းကို ဓာတ်ပုံရိုက်မိသွားတာက

သူ!

“ဟင်...ဦးနေသစ်”

“ဗွီဗွီ”

မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ လာဆုံနေသော ဦးနေသစ်ကို တွေ့ရတာ သူမအံ့ဩသွားသည်။

“မိမိ လျှောက်လာတဲ့ပုံက ကမ်းခြေပြာပြာနဲ့ လိုက်ဖက်ဖို့ ကျုပ် ဓာတ်ပုံရိုက်လိုက်မိတယ်”

www.burmeseclassic.com

လက်ထဲမှ ကင်မရာကိုပြရင်း သူပြော၏။ ဒစ်ဂျစ်တယ် ကင်မရာမို့ ထိုပုံကို သူမကြည့်မိသည်။

“အို”

မိုးပြာပြာ၊ ပင်လယ်ပြာပြာဖြင့် ဆံပင်ရှည်တို့ လွင့်မျောနေသော အပြာဝတ်စုံနှင့် လှပသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်။

“မင်းခွင့်မပြုဘူးဆိုရင် ဒီပုံကို ကျုပ်ဖျက်လိုက်မယ်”

ညကဝတ်ထားသော ဂျာကင်နှင့်ပင် ဦးနေသစ်ကို တွေ့ရတော့ ရင်ထဲတစ်မျိုးဖြစ်သွား၏။ ယခုတော့ အလင်းရောင်အောက်မှာ သူမတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ရှင်းလင်းစွာ မြင်ရပြီ။

“တကယ်လို့ ဒီပုံကို ကျွန်မပေးမယ်ဆိုရင် မဖျက်ပါနဲ့”

ရိုက်ထားတာ သဘာဝဆန်ကာ လှတာမို့ ထိုပုံဖျက်ပစ်ခိုင်းရမှာ နှမြောစရာဟု သူမထင်၏။

မျက်နှာချင်းဆိုင်မြင်စေ့နေရသော သူသည် အရပ်မြင့်မြင့်၊ ကိုယ်ဟန်ကျစ်ကျစ်ဖြင့် မျက်နှာတွင် မုတ်ဆိတ်၊ ပါးမြိုင်းမွှေးတို့ဖြင့် ခန့်ဘူးသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်နေ၏။

“မင်းလိုချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ကျုပ်က ပေးရမှာပေါ့

လေ”

“ကျွန်မ မယူရင်လည်း ဒီပုံဟာ ရှင့်အတွက် အသုံးမဝင်နိုင်လောက်ပါဘူး ဦးနေသစ်”

သဘာဝပန်းချီကားရဖို့ ဓာတ်ပုံရိုက်တယ်ထားဦး သူမပုံက ရောနှော၍ပါနေတယ်မဟုတ်လား။

သူ ပခုံးတစ်ချက်တွန့်သည်။

“အသုံးမဝင်နိုင်ဘူးလို့ မင်းက ဘာကြောင့်ထင်လဲ မိမိ”

“အို...အနည်းဆုံးတော့ ကျွန်မပုံကို ရှင့်ဇနီးတွေ့သွားရင်”

“ဗျာ...အဟွန်း...ဟွန်း”

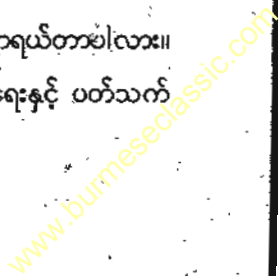
ဦးနေသစ်က အကောင်းဆုံးပြက်လုံး ကြားရသူပမာ လိုက်လံစွာ ရယ်လေ၏။

“ကျွန်မစကား ဘာမှားသွားလဲ ဦးနေသစ်”

“အဟွန်း...မမှားပါဘူးဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ဇနီးက ကျုပ်အလုပ်ကို စိတ်မဝင်စားဘူးကွ”

“ဪ”

ဒါကြောင့် သူမပြောလိုက်တော့ ခံပြင်းစွာရယ်တာပါလား။ ကြည့်ရတာ ဦးနေသစ်သည်လည်း အိမ်ထောင်ရေးနှင့် ပတ်သက်ကာ ခံစားချက်ရှိနေလားဟု တွေးမိ၏။

ထို့အပြင် ဦးနေသစ်၏ဇနီးဟာ ဘယ်လိုအမျိုးသမီးလဲဆိုတာ သူမသိချင်သည်။

“ဓာတ်ပုံတွေရလာရင် သူကြည့်မှာပေါ့ ဦးနေသစ်”

“အဟွန်း... ကျုပ်နဲ့အတူ သူက ဒီကိုလိုက်လာမယ်လို့ မင်းထင်နေသလား မိမိ”

“အို... မဟုတ်ဘူးလား”

သူမ အံ့သြသလိုမေးတော့ သူ မချီပြီးဖြင့် ခေါင်းခါယမ်းသည်။

“အဲဒီလိုသာ သူ ကျုပ်နောက်ကို လိုက်နေမယ်ဆိုရင် ညက မင်းနဲ့တွေ့စရာ ဘယ်အကြောင်းရှိမလဲ မိမိ”

“ဒါဖြင့် ရှင့်ဇနီး ဒီကိုမပါဘူးပေါ့”

“အင်း”

ကြည့်စမ်း... သူမထင်တဲ့အတိုင်းပါလား။ လောကမှာ အချစ်ရေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး အဆင်မပြေတာ သူမတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါလား။

“ဒါနဲ့ မင်း ဘရိတ်ဖတ်စားပြီးပြီလား မိမိ”

“ဟင့်အင်း... အိပ်ရာကနီးတာနဲ့ ကမ်းခြေဘက် လမ်းလျှောက်ထွက်လာတာ ဦးနေသစ်”

“ဒါဆို အတော်ပဲ မိမိ၊ ကျုပ်လည်း မစားရသေးတော့ မင်းကို ဘရိတ်ဖတ်စစ် ကျွေးပါရစေ”

တကယ်တော့ သူမကလည်း တစ်ယောက်တည်းမို့ အဖော်လိုနေပါသည်။ ထို့ကြောင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျွန်မတို့ အတူစားကြတာပေါ့”

သည်မှာတော့ သူမက စိတ်ကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပဲ ထားချင်၏။ မွန်းကျပ်မည့်ကိစ္စမျိုး ဘာမှမလိုချင်ပေ။

သူမတို့ ဟိုတယ်မှာ ဘရိတ်ဖတ်စစ်စားကြသည်။ သူက သူမအတွက် ကော်ဖီဖျော်ပေး၏။

ကိုကိုနှင့်တုန်းကတော့ သူမက ကိုကိုအတွက် ဖျော်ပေးခဲ့တာပါ။

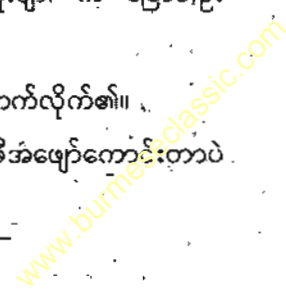
“သောက်ကြည့်ဦး... ကျုပ်ဘဝမှာ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ကော်ဖီဖျော်တိုက်တာ ဒါပဲထမဆုံးအကြိမ်ပဲ”

“ရှင့်မိန်းမကြားရင် ကျွန်မကို မနာလိုဖြစ်နေပါ့မယ်”

“အဟွန်း... ဖြစ်မယ်မထင်ပါဘူးဗျာ၊ ကဲ ပြောပါဦး ကျုပ်ဖျော်တာကောင်းရဲ့လား”

ထို့ကြောင့် ကော်ဖီကို သူမသောက်လိုက်၏။

“အိုး... ဝှဒါ၊ ရှင့်က ကော်ဖီအဖျော်ကောင်းတာပဲ”

ဦးနေသစ်”

“သင့်ခံယူ၊ မင်းတစ်ယောက်ပဲ ကျုပ်ကို ချီးကျူးဘူး တယ်”

ထိုအပြောကြောင့် သူ့ဇနီးက သူ့ကို တစ်ခါမှ မချီးကျူး ဘူးလားဟု တွေးမိ၏။

“ရှင်ဇနီးကကော”

“သူလား...သူက သူများကိုချီးကျူးတာ ဝါသနာမပါ ဘူး မိမိ”

ခပ်တည်တည်ပြောပြီး သူက ကော်ဖီသောက်နေ၏။ ကိုကို နှင့် သူ့ဇနီး ပုံစံတူတွေလား။

“ကဲ...ပြောပါဦး မင်း ဒီကိုတစ်ယောက်တည်း ရောက် လာတဲ့အကြောင်း”

ကလေးတစ်ယောက်ကို စ,သလို ပြုံး၍ သူမေး၏။

“ကျွန်မလား...အဟင်း ကျွန်မလည်း ဦးနေသစ်လို ပေါ့”

“ဪ...အသည်းကွဲလာတာလား”

သူမ ဘာမှမဖြေဘဲ ကော်ဖီကိုကုန်အောင် သောက်လိုက် ၏။ သူ ခပ်တိုးတိုးရယ်ကာ...

“ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းဟာ ဝန်ခံခြင်းတဲ့ မိမိ၊ ကိုယ်တစ်ခု တော့ ထူးဆန်းတယ် မိမိ”

“ဘာကိုလဲ ဦးနေသစ်”

“ဪ...မိမိလို လှပတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဘယ်ယောက်ျားက ထားသွားတာပါလိမ့်လို့”

ထိုအပြောကြောင့် သူမ စိတ်အားငယ်သွားသလိုပါပဲ။ တကယ်လို့ ကိုကိုသာ သစ္စာရှိခဲ့လျှင် ဦးနေသစ်ရှေ့မှာ သူမအား ငယ်စရာမလိုဝေ။

“ဦးနေသစ် မှားနေပြီ၊ လောကမှာ ကျွန်မထက်လှတဲ့ မိန်းကလေးတွေ အများကြီးပါ”

“မင်းပြောတာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ် မိမိ၊ ဒါပေမယ့် မင်းလို တည်ငြိမ်အေးချမ်းတဲ့ အလှမျိုးတော့ ရှားလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်ထင် တယ်”

“အဟင်း...အခု မုန့်ကျွေးနေတာ ဦးနေသစ်နော်”

ကိုကိုနှုတ်ဖျားက ထိုစကားမျိုးပြောလျှင် သူမအတွက် တော့နှပ်စရာပါ။ ယခုတော့ ဘာမှမဆိုတဲ့ ဦးနေသစ်က ပြောတာ မို့ ရှက်သလိုပါပဲ။

“ကျုပ်ကို မြှောက်တယ်လို့ ထင်နေတာလား၊ ကျုပ်ဘဝ

www.burmeseclassic.com

မှာ အမှန်တရားတွေပဲ ပြောတတ်တယ် မိမိ”

“ကျွန်မအထင်တော့ ဦးနေ့သစ်မိန်းမက ကျွန်မထက် ပိုလှမယ်ထင်တယ်”

“အင်း...သူလည်းလှပါတယ် မိမိ”

ဪ...သူတကယ်ပဲ မညာတတ်ပါလားဟု သိလိုက်၏။ လှပသောမိန်းမတစ်ယောက်ကို ရထားတဲ့ ဦးနေ့သစ်အတွက် ပျော်စရာနေမှာပါ။

“ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ ရှင်ဇနီးမပါတာ ရှင်အတွက် ဆိုးတပဲနော် ဦးနေ့သစ်”

သူပြုံးကာ သူမကိုကြည့်သည်။

“မင်းကတော့ မင်းရဲ့ချစ်သူပါလာရင် ပျော်မယ်လေ မိမိ”

“အို...ဒါ အထူးမေးစရာမလိုဘူးထင်တယ်၊ ဒါမယ့်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီမှာကျုပ်ရှိနေတုန်း မင်းအကူအညီလိုအချိန်မရွေးတောင်းပါ မိမိ”

“ဟုတ်ကဲ့”

မထင်မှတ်ဘဲ ညက သူထံမှ သူမ အကူအညီယူခဲ့မိ

“ကျုပ် ဒီနေ့ တစ်ဖက်ကမ်း သွားလည်မလို့ မင်းလိုက်ထား မိမိ”

“ရှင်”

“ဟိုးမှာမြင်နေရတဲ့ ကျွန်းလေး တွေလား၊ ဒီကမ်းခြေကို နောက်တဲ့လူတိုင်း သွားလည်ကြတယ်၊ မင်းလည်မှာဆိုရင် ကျုပ်နဲ့ ညီကနဲ့ဖို့ ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်”

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျွန်မ လိုက်ခဲ့ပါ့မယ် ဦးနေ့သစ်”

တစ်ယောက်တည်းနေလျှင်လည်း စိတ်မကောင်းစရာသာ ဖြစ်မိသည်မို့ ဒီကိုရောက်တုန်း ဦးနေ့သစ်လို အဖော်ကောင်းလည်း မရှိတာမို့ သူမလိုက်လည်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်းပါ။

“အိုကေ...ဒါဆို မင်းကို ကျုပ်ဝင်ခေါ်မယ်”

ဘရိတ်ဖတ်စားပြီး ဘန်ဂလိုသို့ သူမ ခဏပြန်နားကာ အိပ်တာတွေယူ၏။ မကြာခင် ဦးနေ့သစ်ရောက်လာကာ သူမတို့ အတူထွက်ဖြစ်ကြသည်။

www.burmeseclassic.com

“အလို...ဘယ်ကချာတိတ်မပါလိမ့်”

ရှင်းဘောင်းဘီအပြာကို ယိုးဒယားမှလာသော အပြာစင်လေးများပါသော အဖြူရောင်စပွီရှပ်လက်ရှည်ဖြင့် သူမက တွဲဝတ်ထားသည်။ ဆံပင်ရှည်များ ဖြန့်ချထားသော သူမကို မြင်တာနှင့် ဦးနေသစ် ပြောလိုက်ခြင်း။

“ကျွန်မက အဲဒီလောက်တောင် ရုပ်ပြောင်းသွားလို့လား ဦးနေသစ်”

“အင်း...မဟာဆန်ဆန်နဲ့ တည်ငြိမ်တဲ့အလှပိုင်ရှင်လေးက ခုလိုမျိုး ဝတ်စားတော့လည်း တကယ့်ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် ချာတိတ်မပဲ”

“ရေထဲဆင်းရမှာဆိုတော့ လိုချင်က အဆင်မပြေဘူးလေ”

“ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ”

သူမက ကျောရိုးအိတ်သေးသေးပါလျက် သူလည်း အိတ်အိတ်လုံးနှင့်၊ ဂျစ်ကားဖြင့် သူမတို့ထွက်ခဲ့ကြခြင်းပါ။

“ဒီဂျစ်ကားက မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ဆီက ဆွဲလာတာပေါ့၊ မင်းကို ကားကောင်းကောင်းနဲ့ မခေါ်နိုင်တာ ဝမ်းနည်းပါဘယ်ကွယ်”

“အို...မလိုပါဘူး၊ ဒီကို ရှင်ခေါ်လာလို့ ကျွန်မ ရောက်ချာပဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦးနေသစ်”

သူမဟာ တခြားမိန်းကလေးတွေလို တိုက်ကားမက်သူတွေတိပါ။ ကိုကိုစကားအရဆိုလျှင်တော့ သူမက...

“အဆင့်မြင့်မြင့် မမှန်းတတ်သူပေါ့”
ကိုကိုကတော့ ဂုဏ်ခနဲတွေကို အတော်တန်ဖိုးထား၏။

“မလိုပါဘူးဗျာ၊ ကိုယ်လိုလူတစ်ယောက်နဲ့ ယုံကြည်စွာ နိုင်တာပဲ၊ မင်းကို ကျေးဇူးတင်ရမှာ”

“ဦးနေသစ်က ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”
“ဪ...ကိုယ့်ပုံစံကိုကြည့်ရင် မုတ်ဆိတ်၊ ပါးမြိုင်းမွေး

အဖို့ လူဆိုးလိုလို ဘာလိုလိုလေ”
“အဟင်း”

ကိုယ့်ဘာသာ ရစရာမရှိအောင် ဝေဖန်လိုက်သော

ကြောင့် အသံလေးထွက်အောင် သူမရယ်မိ၏။

“ဘာရယ်တာလဲ မိမိ”

“ဪ...ဦးနေသစ်က လူဆိုးပုံစံဆိုလို့ ဦးနေသစ်က ပုံစံမျိုး တခြားမိန်းကလေးတွေ ကြောက်ရင်ကြောက်မယ် ကျွန်မတော့ မကြောက်ဘူးရှင်”

“အင်း...ဟုတ်နိုင်ပါတယ်၊ မင်းမှာ ကြောက်စိတ်မရှိဘဲ ဒီကုတစ်ယောက်တည်း လာရတာပေါ့ မိမိ”

“သူများတွေလည်း လာကြတာပဲလေ”

ရာသီချိန်မဟုတ်၍ ကမ်းခြေတွင် လူစည်ကားနေခြင်း မရှိပေမယ့် အနည်းအကျဉ်းကတော့ ကိုယ့်အုပ်စုနှင့်ကိုယ် ရှိလေ၏။

“ဒါနဲ့ မင်းကဘာလုပ်လဲ”

သူကားမောင်းရင်း မေးသည်။ သူမက လွတ်ခနဲပင်။

“စာရေးတယ်”

“ဘာ”

“ဪ...မဂ္ဂဇင်းလေးတွေမှာ ကျွန်မစာရေးတယ် ဦးနေသစ်”

“ဪ”

ငြိမ်ကျသွားသောသူ့ကို ဘေးစောင်းအနေအထားမှ သူ

အထဲခတ်၏။ စာရေးတယ်ဆိုတာနဲ့ ကိုကိုလို့ပဲ သူမကို အထင်သေး သွားပြီလား။

“ဘယ်လိုလဲ...ကျွန်မစာရေးတယ်ဆိုလို့ အထင်သေး သွားပြီလား ဦးနေသစ်”

“ဟာ...မဟုတ်တာပဲ၊ ဘာကြောင့် ဒီလိုတွေးရတာလဲ မိမိ၊ တကယ်တော့ စာရေးတယ်ဆိုတာ ဂုဏ်ယူစရာပဲ”

“ဟင်...တကယ်လား”

ပထမဆုံးအကြိမ် သူ့ကို အံ့သြဝမ်းသာစွာ မေးမိ၏။

သူက တည်ငြိမ်သော မျက်နှာဖြင့် ခေါင်းညိတ်သည်။

“မင်းပဲစဉ်းစားကြည့်လေ မိမိ၊ တခြားအလုပ်တွေ အများ ကြီးရှိပေမယ့် စာရေးဆရာဆိုတာက လက်ချိုးရေလို့ရတဲ့အထဲမှာ နင်းပါဝင်တာ ဘယ်လောက်ဂုဏ်ယူစရာကောင်းလဲ”

“အို...ကျွန်မဘဝမှာ စာရေးခြင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဂုဏ်ယူ စရာကောင်းတယ်ဆိုတာ ဒါ ပထမဆုံးအကြိမ် ကြားဖူးတာပဲ ဦးနေသစ်”

“အို...ကျွန်မဘဝမှာ စာရေးခြင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဂုဏ်ယူ စရာကောင်းတယ်ဆိုတာ ဒါ ပထမဆုံးအကြိမ် ကြားဖူးတာပဲ ဦးနေသစ်”

“အို...ကျွန်မဘဝမှာ စာရေးခြင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဂုဏ်ယူ စရာကောင်းတယ်ဆိုတာ ဒါ ပထမဆုံးအကြိမ် ကြားဖူးတာပဲ ဦးနေသစ်”

“အို...ကျွန်မဘဝမှာ စာရေးခြင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဂုဏ်ယူ စရာကောင်းတယ်ဆိုတာ ဒါ ပထမဆုံးအကြိမ် ကြားဖူးတာပဲ ဦးနေသစ်”

“အို...ကျွန်မဘဝမှာ စာရေးခြင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဂုဏ်ယူ စရာကောင်းတယ်ဆိုတာ ဒါ ပထမဆုံးအကြိမ် ကြားဖူးတာပဲ ဦးနေသစ်”

“အို...ကျွန်မဘဝမှာ စာရေးခြင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဂုဏ်ယူ စရာကောင်းတယ်ဆိုတာ ဒါ ပထမဆုံးအကြိမ် ကြားဖူးတာပဲ ဦးနေသစ်”

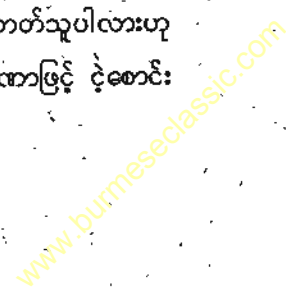
“အို...ကျွန်မဘဝမှာ စာရေးခြင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဂုဏ်ယူ စရာကောင်းတယ်ဆိုတာ ဒါ ပထမဆုံးအကြိမ် ကြားဖူးတာပဲ ဦးနေသစ်”

“အို...ကျွန်မဘဝမှာ စာရေးခြင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဂုဏ်ယူ စရာကောင်းတယ်ဆိုတာ ဒါ ပထမဆုံးအကြိမ် ကြားဖူးတာပဲ ဦးနေသစ်”

“အို...ကျွန်မဘဝမှာ စာရေးခြင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဂုဏ်ယူ စရာကောင်းတယ်ဆိုတာ ဒါ ပထမဆုံးအကြိမ် ကြားဖူးတာပဲ ဦးနေသစ်”

“အို...ကျွန်မဘဝမှာ စာရေးခြင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဂုဏ်ယူ စရာကောင်းတယ်ဆိုတာ ဒါ ပထမဆုံးအကြိမ် ကြားဖူးတာပဲ ဦးနေသစ်”

“အို...ကျွန်မဘဝမှာ စာရေးခြင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဂုဏ်ယူ စရာကောင်းတယ်ဆိုတာ ဒါ ပထမဆုံးအကြိမ် ကြားဖူးတာပဲ ဦးနေသစ်”

“မင်းစာရေးတာ ဘယ်သူမှအားမပေးဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

အမှန်တရားအတိုင်း သူမ ခေါင်းခါယမ်းပြမိသည်ကိုကိုက အဆိုးဆုံးပေါ့။

“မင်းမိဘတွေကကော”

“မေမေတို့က ကျွန်မကို စာပဲလုပ်စေချင်တယ်”

“ဒါဆု အခု မင်းက...”

“ကျွန်မ မြန်မာစာနဲ့ ကျောင်းတက်နေပါတယ် ဦးနေသစ်”

“ကြည့်စမ်း...ဒါဟာ သိပ်ကောင်းတာပေါ့၊ မင်း ဝါသနာနဲ့ မင်းရဲ့မေရာ သိပ်ကိုက်တယ်”

သူချီးကျူးနေသလောက် သူမ ငြိမ်ကျသွား၏။ တကယ်တော့ သူမပတ်ဝန်းကျင်က ထို့အတွက်ပဲ သူမကို အထင်သေးတာ မဟုတ်လား။

“ဘာဖြစ်လို့ ငြိမ်သွားတာလဲ မိမိ”

“ဟင်း...တကယ်တော့ ဦးနေသစ်မသိပါဘူး၊ ကျွန်မ ပတ်ဝန်းကျင်က ဒါကို လက်မခံနိုင်ဘူး”

“မင်းပတ်ဝန်းကျင်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဖေဖေက ကျွန်မကို သူ့လိုပဲ အရာရှိ ဦးတစ်ယောက် ဖြစ်စေချင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မက အဲဒါမျိုး ဝါသနာမပါဘူး ဦးနေသစ်”

ခဏတွေကြာရတဲ့လူတွေ ဖြစ်ပေမယ့် ဦးနေသစ်ကို သူမ သူ့ကြည့်၏။ ဝါသနာလည်း ကိုက်ညီတယ်ထင်ကာ ရင်ကဲရိုတာ မှီ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောမိခြင်းပါ။

“ကြည့်ရတာ မင်းရဲ့ချစ်သူနဲ့လည်း ဒီကိစ္စကြောင့် အဆင်မပြေတာလား မိမိ”

“အဟင်း...သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ ဦးနေသစ်၊ သူက ဂုဏ်သိပ်မက်တယ်၊ အေးလေ...သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဂုဏ်သရေ အသိုင်းအဝိုင်းကကိုး”

“ဘာလုပ်တာလဲ”

ကိုကိုကို ရည်ရွယ်၍ မေးမှန်း သူမသိလိုက်၏။

“ဆရာဝန်လေ၊ သူ့အဖေက အထူးကုဆရာဝန်ကြီး”

“ဪ...ဪ ဒါကြောင့်ကိုး”

သူသဘောပေါက်စွာ ခေါင်းညိတ်သည်။

“လူတွေက ဂုဏ်တွေ၊ ငွေတွေ သိပ်မက်တာပဲနော် ဦးနေသစ်”

“အဟွန်း...အဲဒီလူတွေထဲ ကိုယ့်တော့မပါဘူးထင်တာ မို့မို့”

သူ့ကိုယ်တိုင်က ဂျင်းဘောင်းဘီတစ်ပတ်နွမ်းနင့် သားမို့ ဘာမှအထင်ကြီးစရာမရှိပါ။

“ဦးနေ့သစ်ကတော့ ပန်းချီဆရာပီသတယ်”

“ဘာလဲ...ကိုယ့်ပုံစံက အထင်ကြီးစရာမရှိလို့လား မိမိတို့ကရိုက်သူမေးတော့ သူမ အားနာချင်သွားရ၏။ ဒါမယ် သို့ရဲ့ဖြူစင်တဲ့စိတ်ဓာတ်ကို သူမသဘောကျသည်။

“စိတ်ဓာတ်ကောင်းရှိတာဟာ အထင်ကြီးစရာမ ဦးနေ့သစ်”

“စိတ်ဓာတ်ကောင်း ဟုတ်လား”

သူမဘက် လှည့်ကြည့်ကာ သူမေးသည်။ သူမ ခေါ်လေးညိတ်ပြလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဦးနေ့သစ်က လူတစ်ဖက်သာ ကူညီတတ်တယ်၊ အထင်လည်း မသေးတတ်ဘူး”

“အဟွန်း...ဟွန်း ဒါပေမယ့် ကိုယ့်မှာ သူများအထက် ကြီးစရာ ဘာထူးနေမှ မရှိဘူးဗျာ”

“အို...ဒါတွေက အပေါ်ယံတွေပါ ဦးနေ့သစ်ရယ်”

သူမရင်ထဲက ခဲယူထားသည့်အတိုင်း ပြောမိ၏။ သူက သူမကို ဖျတ်ခနဲကြည့်ကာ ပြုံး၏။

“အထူးသဖြင့် မိန်းကလေးတွေက ဝုဏ်နေမရှိတဲ့လူတွေ ထို အထင်မကြီးဘူး”

“ဟင်း...အဲဒီလိုမိန်းကလေးမျိုးထဲမှာ ကျွန်မမပါဘူး ဦးနေ့သစ်”

ခပ်ဆတ်ဆတ်လေး သူမပြောတော့ သူ ပခုံးဖျတ်ခနဲတွန့်ကာ...

“လေးစားပါတယ်ဗျာ” ဟု ပြော၏။

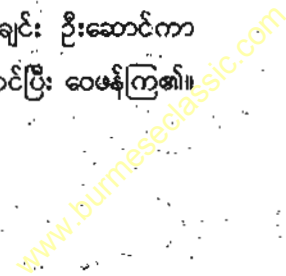
သူမတို့သွားရမည့် နေရာရောက်တော့ ကားကို ဒီဖက်မှ ဖုတ်၍ တစ်ဖက်ကျွန်းသို့ ကူးကြ၏။ ခြေလျင် ရေထဲကဖြတ်၍ ထူးရတာမို့ ပျော်စရာတစ်မျိုးလည်း ကောင်းလှသည်။

တခြားလူတွေလည်း လာကြကာ တိုးရစ်တချို့ပင်ပါ သည်။

“ဒီစုံတွဲက သိပ်လိုက်တယ်”

ဦးနေ့သစ်က သူမကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ဦးဆောင်ကာ ခေါ်တာမို့ ပတ်ဝန်းကျင်မှ လူတွေ တစ်မျိုးထင်ပြီး ဝေဖန်ကြ၏။

သူမ မျက်နှာလေးရဲသွားရ၏။

“ကျွန်မတို့ကို တစ်မျိုးထင်ကုန်ပြီ”

“ကျုပ်ကြောင့် ခင်းအနှောင့်အယှက်ဖြစ်သလား မိမိ”

ထိုသို့မေးတော့ သူမ မဖြေတတ်ပေ။ လိုက်ခဲ့ဖို့သူခေါ်
တယ်ဆိုပေမယ့် ဆုံးဖြတ်တာက သူမလေ။

“ကျွန်မတို့စိတ်တွေ ရိုးသားကြတာပဲ ကျွန်မ ဘာမှမဖြစ်
ပါဘူး”

သူပြုံးကာ ခေါင်းညိတ်၏။

“မိမိပြောတာ သိပ်မှန်တယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်က ဘာပြော
ပြော ကိုယ်မှန်တယ်ထင်တာကို လုပ်ရတာ သတ္တိပဲ”

ကဲ သူ့စကားက သူမရဲ့ခဲယူချက်တွေကို ထောက်ခံအား
ပေးနေတာပါလား။ တကယ့်ကို အသွင်တူသူနဲ့ လာတွေ့နေတဲ့
အဖြစ်လေ။

“ဒီကျွန်းလေးက လှလိုက်တာ”

ရေသူမရုပ်ပုံနှင့် ပင်လယ်ပြင်ကြီး၊ ဝိုင်းရံလျက် စိမ်းစို
သာယာသော ကျွန်းလေးကို လှည့်ပတ်ကြည့်ပြီး သူမပြောသည်။
သဘာဝအလျောက်ရှိနေသော ကျောက်တုံးကျောက်ဆောင်များက
ဇာညှိုး လူတွေဖန်တီးထားသလိုပင်။

“ဟုတ်တယ်။ သိပ်သာယာတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီကျွန်းကို
ရောက်အောင် လူတွေလာကြတာပေါ့ မိမိ”

“ရှုခင်းကလည်း ကောင်းတော့ ဦးနေသစ်အတွက် ပန်းချီ
ဆွဲချင်စရာပဲနော်”

“ဒီမှာ အေးအေးဆေးဆေး လာခွဲနိုင်ရင် ပိုကောင်းမယ်
မိမိ။ လောလောဆယ်တော့ ဓာတ်ပုံတွေပဲ ရိုက်ယူသွားရမယ်”

သည်က ကင်မရာဖြင့် ရှုခင်းတွေရိုက်နေ၏။

“ဦးနေသစ်”

www.burmeseclassic.com

“ဗျာ”

“ကျွန်မမှာ ကင်မရာမပါဘူး”

“ဒီတော့”

“ဦးနေ့သစ်က ကူညီမယ်ဆိုရင် ဒီကျွန်းနဲ့ ကျွန်မ ဓာတ်ပုံ ရိုက်ချင်တယ်”

သည်လိုသဘာဝဆန်ဆန် လှပတဲ့ရှုခင်းမျိုး ရှားတာမို့ သူမ ပွင့်လင်းစွာ တောင်းဆိုလိုက်၏။ မိန်းမသားဆိုတာ ရောက် တဲ့နေရာတွင် အမှတ်တရ ဓာတ်ပုံရိုက်ချင်တာ သဘာဝလေ။

“အဟွန်း...ကူညီရမှာပေါ့ဗျာ၊ အမှန်တော့ ကျုပ်က မိမိကို ဓာတ်ပုံရိုက်ပေးချင်နေတာပါ။ ဒါပေမယ့် မင်းမကြိုက်မှာ စိုးတာနဲ့လေ”

“ဆို...ဦးနေ့သစ်ပြောရင် ကျွန်မရိုက်မှာပေါ့၊ ဒီရှုခင်းမျိုး က ရှားတယ်မဟုတ်လား”

သူမကိုယ်တိုင်က လိုချင်စွာ အကူအညီတောင်းလာတာ မို့ သူပြုံးကာ ဓာတ်ပုံများကို စိတ်ရှည်စွာ ရိုက်ပေးလေ၏။

သိပ်လှတဲ့ရှုခင်းတွေရယ် သိပ်လှတဲ့မိန်းကလေးရယ် ကောင်းကင်ပြာပြာအောက်မှာ ပင်လယ်ပြာပြာ ဝန်းရံလျက် အထူး ချင်းပြိုင်နေတာလေ။

ထိုစဉ် ကလေးတစ်ယောက် ရောက်လာကာ...

“ဦးတို့ ဒီကျွန်းပေါ်မှာ ချစ်သူတွေဆုတောင်းရင် ပြည့် တယ်တဲ့၊ ဦးတို့လည်း ဆုတောင်းသွားပါလား”

“ဒီမို”

လက်ထဲမှာ သပြေပန်းတွေကိုင်လျက် ချာတိတ်ငယ် အပြောကြောင့် ဖြူနေသော သူမမျက်နှာလေး နီရဲသွားရ၏။

“အဟွန်း...ဟုတ်လား၊ ကဲ မင်းလက်ထဲကပန်း ဘယ် လောက်ဖိုးလဲကွ”

“ငါးရာ”

“ရှေး...တစ်ထောင်ယူသွား”

ဂျာဂင်အိတ်ထဲမှ သူထောင်တန်တစ်ရွက် ထုတ်ပေးလိုက် ၏။ ကောင်လေးဝမ်းသာသွားကာ...

“ဟာ...ဦးက သိပ်သဘောကောင်းတာပဲ၊ ဒါကြောင့် ဟိုမမလို သိပ်လှတဲ့မိန်းမရတာ၊ ဦးတို့ တစ်သက်လုံး ပျော်ရွှင်စွာ ပေါင်းရပါစေ”

“ဟဲ့”

သို့သော် ကောင်လေးက တစ်ထောင်တန်ကိုကိုင်ကာ ပျော်ရွှင်စွာ ပြေးထွက်သွားပြီ။

www.burmeseclassic.com

“ဆောရီး မိမိ၊ ကလေးက မသိလို့ပြောတာပါ”

“အို...ဒါပေမယ့် လွန်လွန်းတယ်၊ ဒါနဲ့ ရှင်က ဒီပန်းတွေကို ဘာကိစ္စ”

“ဪ...သူပန်းရောင်းချင်လို့ လာတာလေ၊ ဒါကြောင့် အမြန်ကိစ္စပြီးအောင် ကျုပ်ဝယ်လိုက်တာ၊ သပြေဆိုတာ အောင်အတိတ်အောင်နိမိတ်ပဲ မဟုတ်လား မိမိ”

လက်ထဲမှာ အစိမ်းတွင် အနီညွန့်များထွက်နေသော သပြေတွေကို ငုံကြည့်ကာ သူပြောသည်။ သူမရင်ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားကာ

“ရှင်...ဆိုလိုတာက”

“တခြားမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်တို့လာတဲ့ ဒီခရီးလမ်းကြောင်း အောင်မြင်မယ်လို့လေ၊ ကဲ ဟိုဘက်ကရှုခင်းလှတယ် ဓာတ်ပုံရိုက်ရအောင်”

သပြေပန်းအကြောင်း ဆက်မပြောဘဲ ဓာတ်ပုံဆက်ရိုက်၏။

“ဟို ဦးနေ့သစ်ကော ရိုက်လေ၊ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ဖလင်ကုန်သွားမှာပေါ့”

“ကျုပ်က ရှုခင်းတွေနဲ့ မိန်းမလှတွေသာ ဓာတ်ပုံရိုက်တာ၊ ကိုယ့်ဘာသာတော့ ဓာတ်ပုံရိုက်တာ ဝါသနာမပါဘူး မိမိ”

“အို...ဒါပေမယ့် ဒီနေရာက တမင်လာမှရောက်တာလေ”

သူပြုံး၍ ခေါင်းခါယမ်း၏။

“သူများတွေအတွက်တော့ ဟုတ်ချင်ဟုတ်မယ်၊ ကျုပ်အဖို့တော့ လာချင်ရင်အနီးလေးပါ မိမိ”

ထိုစကားကြောင့် သူမ တိတ်သွား၏။ သူဟာ တွေ့ကတည်းက လူထူးလူဆန်းတစ်ယောက်အဖြစ် သတိထားမိခဲ့တာပါ။

“ဦးနေ့သစ်က ဒီကို ပန်းချီဆွဲ ခဏခဏလာတာလား”

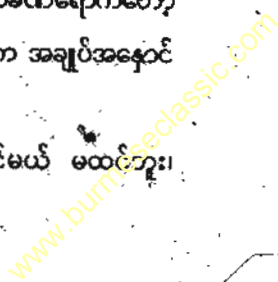
“ဟင့်အင်း...ဒါ ပထမဆုံးအကြိမ် ကျုပ်ရောက်ဖူးတာပဲ”

“ဟင့်...ဒါဆို”

“ဒါပေမယ့် ကျုပ်သဘောကျတဲ့နေရာဆို နောက်ပိုင်း ကြာခဏရောက်ဖြစ်တယ်လေ၊ ခုတော့ ဒီနေရာလေးကိုလည်း ကျုပ်သဘောကျသွားပြီ”

ဆိုလိုတာက နောက်ဆိုလျှင် သူ မကြာခဏရောက်တော့မည်ဟု နားလည်လိုက်၏။ အင်းလေ...သူ့မှာက အချုပ်အနှောင်မျိုး လွတ်လပ်တဲ့ ပန်းချီသမားလေ။

“ကျွန်မတော့ ခဏခဏ ရောက်နိုင်မယ် မထင်ဘူး၊

၉၂

ဒါပေမယ့် ဒီကျွန်းလေးရဲ့ သာယာလှပပုံကို ကျွန်မ အမြဲသတိရနေမှာပါ”

“စိတ်ထဲက သတိရတာလည်း ရောက်တာနဲ့အတူတူပါပဲလေ၊ ဒါနဲ့ အခု မင်းရဲ့လူကို သတိမရတော့ဘူး မဟုတ်လား”

“အို...တကယ့်ကို မေ့နေတာပဲ၊ ရှင်ပြောမှ သတိရတယ်ဦးနေသစ်”

ကျွန်းလေးက သာယာလှပတာမို့ စိတ်ထဲဘာမှ သတိမရတော့ ပင်လယ်ပြင်ကို ဖြတ်သန်းလာတဲ့လေကို ရှူရှိုက်ရင်း လောကီရဲ့သဘာဝအလှကို အားရစွာ ခံစားနေတာမဟုတ်လား။

“အဟွန်း...ဒါကြောင့် မင်းကို ကျုပ် ဒီနေရာ ခေါ်လာတာပေါ့ မိမိ၊ သိပ်သာယာလို့လေ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦးနေသစ်”

မှန်တာပြောရရင် ဦးနေသစ်နှင့်သာ မတွေ့ခဲ့လျှင် ဒီနေရာကို သူမ ဘယ်လိုမှရောက်ဖြစ်မည်မဟုတ်ပေ။

“မလိုပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်ကြောင့် လူတစ်ယောက် စိတ်ချသာတယ်ဆိုရင် ကျေနပ်ပါတယ်”

သူတစ်ပါးကိုတောင် စိတ်ချမ်းသာအောင်လုပ်နိုင်တာ ဦးနေသစ်သည် သူ၏ဇနီးအပေါ်မှာ ဘယ်လောက်ကောင်းမည်

“ဦးနေသစ် ဇနီးကတော့ ဦးနေသစ်နဲ့နေရတာ ပျော်မှာ”

“ဘာလို့”

“ဪ...ဦးနေသစ်က သူတစ်ပါးစိတ်ချမ်းသာအောင် နိုင်လို့လေ”

“အဟွန်း...ဟွန်း မထင်ပါနဲ့ဗျာ၊ လူတစ်ယောက် စိတ်သာတယ်ဆိုတာလည်း ခံယူချက်ပေါ် မူတည်တာပါလေ၊ ဘာတွေ့၊ ဂုဏ်ပကာသနတွေ မက်မောတဲ့လူတွေကျတော့ ဒီလိုပဲပဲဟို ပျင်းစရာကြီးလို့ထင်မှာပေါ့၊ နေကပူပူ၊ လေကခပ်ကြမ်းအတိုက်နဲ့ ဘယ်မှာပျော်စရာကောင်းမလဲလို့လေ”

ဒါလည်းဟုတ်တာပဲဟု တွေးမိ၏။ စိတ်ခံစားမှုနဲ့ လူတွေ ဒီလိုရွှင်ကို သဘောကျတာပဲ။

“ဦးနေသစ်ဇနီးက ဘယ်လိုလူစားမျိုးလဲဟင်”

စပ်စုရာကျပေမယ့် သိချင်စိတ်က ပိုများတာမို့ မေးမိ၏။

“ဥပမာ...နှိုင်းပြရင် မင်းရဲ့ချစ်သူ ဒေါက်တာလိုပေါ့”

“အို...ကိုကိုကတော့ သိပ်ကို ဂုဏ်ပကာသန လိုချင်တာ

www.burmeseclassic.com

ပဲ ဦးနေသစ်၊ ကျွန်မက သာမန်မိန်းမဆိုတော့”

“ဘာကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အဲဒီလိုထင်ရတာလဲ၊ လူတိုင်းမှာ ထူးခြားတဲ့ကိုယ်ပိုင်အရည်အချင်းတွေ ရှိတတ်ကြတယ်”

လူကြီးဆန်စွာ သူပြောတော့ သူမ လေးစားသွားရ

“ဒါဆို ကျွန်မမှာလည်း ကိုယ်ပိုင်ထူးခြားတဲ့ အရည်အချင်းရှိတယ်ပေါ့ ဦးနေသစ်”

“အဟွန်း... ဒါပေါ့ဗျာ၊ မင်းကိုယ်မင်း မသိဘူးမိမိ၊ ကဲ နေမစောင်းခင်ပြန်စို့”

အပြန်ခရီးမှာလည်း သူက ဂရုတစိုက်ရှိတာမို့ ကျော့၏။ မမျှော်လင့်ဘဲ မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ယောက်ကို သူမလေ့နေ၏။

“ကျွန်မ ပြန်တော့မယ်”

“ဪ”

မနက်ဖြန် သူမပြန်မည်မို့ အထုပ်အပိုးတွေ ပြင်ဆင်ခဲ့သည်။ သည်ညကမ်းခြေမှာ လမ်းလျှောက်ရင်း သူ့ကိုနှုတ်ဆက်ခြင်းပါ။

“ရှင်ကော”

“ဗျာ”

“ဪ...ရှင် မပြန်သေးဘူးလားလို့ မေးတာပါ”

သူ ခေါင်းခါယမ်း၏။ ကမ်းစပ်အတိုင်း သူမတို့ လျှောက်သည်။ မင်္ဂလာပြင်က လရောင်အောက်မှာ ငွေရောင်သမ်းနေ၏။ သည်ည ပိုလှနေသလိုပါပဲ။

“ကျုပ် ဒီမှာနေဦးမယ်”

“အင်း...ကောင်းပါတယ်လေ၊ ဦးနေသစ်လို့ ပန်းချီ

သမားတစ်ယောက်အတွက် တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်နဲ့ ရေးဆွဲလို့ ကောင်းမှာပါ”

သုဖြိုးသည်။ တကယ်တမ်းပြန်ရမည်ဆိုတော့ လှပတဲ့ ပင်လယ်ပြင်ကြီးကို ထားခဲ့သွားရမှာပါလား။

“ကျုပ်က အလုပ်မရှိတဲ့လူလေ”

“အို...မဟုတ်တာ၊ ပန်းချီဆွဲတယ်ဆိုတာလည်း အလုပ်ပဲ ပေါ့”

“ဒါပေမယ့် ပန်းချီဆွဲတာနဲ့ ကျုပ် အသက်မွေးဝမ်း ကျောင်းမပြုဘူး”

“ဟင်...ဒါဆို”

“ထမင်းစားဖို့ ကျုပ်ရဲ့အနုပညာကို မရောင်းစားဘူး မိမိ” သူ့ခံယူချက်ကို သိလိုက်ရတော့ ချီးကျူးလိုစိတ်ဖြစ်မိစဉ်

ဒါဆို သူဘာနဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုပါလိမ့်။

“ထမင်းတစ်လုပ် စားဖို့ဆိုတာက လွယ်ပါတယ် အနည်းဆုံး ကုန်ဝင်ထမ်းရင်တောင် ရတာပဲ မိမိ”

“အို...ဒါဆို ရှင်သိပ်ပင်ပန်းမှာပေါ့ ဦးနေသစ်”

ကိုယ်ချင်းစာနာစိတ်လေးဖြင့် သူမပြောမိ၏။

“အလုပ်လုပ်တယ်ဆိုတာ တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခု ပင်ပန်း

ကြတာပဲ မိမိ၊ ကာယအားနဲ့ လုပ်စားတဲ့လူက ကိုယ်ခန္ဓာပင်ပန်း သလို ဉာဏအားနဲ့လုပ်စားတဲ့ လူကလည်း စိတ်ပင်ပန်းတယ်”

“ဒါတော့ဒါပေါ့ ဦးနေသစ်၊ ကျွန်မအနေနဲ့ကတော့ ဦးနေသစ်ကို ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်စားစေချင်ပါဘူး”

သူမစိတ်ထဲရှိတာ အမှန်ပြောလိုက်၏။ အထူးသဖြင့် သူ့ရုပ်သွင်သည် တည်ကြည်ခန့်ညားတာမို့ မသိသူတွေအတွက် အထင်ကြီးစရာပါပဲ။

သူက သူမကို ဖျတ်ခနဲကြည့်၏။ ပင်လယ်လေကြောင့်

သူမ၏ဆံ့နွယ်တို့ လွင့်မျောနေသည်။

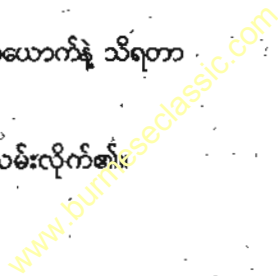
“ကျုပ်အပေါ် စေတနာထားတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါ တယ် မိမိ၊ မင်းပြန်ရင် လိပ်စာပေးခဲ့လေ၊ ကျုပ် မင်းဓာတ်ပုံတွေ လာပို့ပေးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူမက လွယ်လွယ်ကူကူပင် သူ့ကို လိပ်စာပေးလိုက် သည်။ သူယူဖတ်၏။

“ခုလို တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူကြီးတစ်ယောက်နဲ့ သိရတာ ထူပဲအတွက် ဂုဏ်ယူစရာပဲ”

သူဖြိုး၍ပြောသည်။ သူမခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“ကျွန်မက သာမန်မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲ ဦးနေသစ်”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ မိမိက ရုပ်ရည်၊ အသိုက် အပိုင်း၊ ပညာ ဘာမှပြောစရာမရှိတဲ့ အထက်တန်းစား မိန်းကလေး ပါဗျာ”

ထိုစကားတွေကြောင့် သူမက အော်၍သာရယ်ချင်မိစိတ် သည်လောက် ပြည့်စုံတဲ့သူမကို ကိုကိုက ထားသွားလို့လေ။

“ကျုပ်တတ်ပုံလာဖို့တဲ့အခါကျရင် မသိချင်ယော ဆောင်နေမှာလား မိမိ”

“လာကြည့်လေ”

ခပ်ပြုံးပြုံးလေး သူမပြောလိုက်သည်။ သူပခုံးတွန့်ကာ

“လာရမှာ ခပ်လန့်လန့်ပဲဗျ”

“ဦးနေသစ်က အဲဒီလိုလူမျိုး မဟုတ်ပါဘူး”

“အဟွန်း...ဟုတ်လား”

သူရယ်၏။ တကယ်တမ်းမှာ သူ့အကြောင်း သူမ ဘာမှ မသိပါ။ ခုပြောသမျှ နားထောင်ခဲ့တာသာရှိ၏။

“ဒီညမှ ပင်လယ်ပြင်ကြီးက သိပ်လှနေသလိုပဲ”

“မိမိဆိုတဲ့ မိန်းမလှလေးရှိလို့ နေမှာပေါ့ဗျာ”

“ကျွန်မ ပင်လယ်ပြင်ကြီးကို နှုတ်ဆက်လိုက်ဦးမယ်” လမ်းလျှောက်နေရာမှ သူမ ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်၏။

“အောက် မင်္ဂလာပြင်သို့ ချက်နှာမှကာ ပါးစပ်နားတွင် လက် ဆန့်ဖက်ကာ၍...”

“ပင်လယ်ပြင်ကြီးကို ကျွန်မ နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်။ နတ်ပြန် ကျွန်မပြန်တော့မယ်။ ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်မရဲ့ခြေရာတွေကို ပင်လယ်ပြင်ကြီးက သိမ်းထားပေးပါနော်”

ကလေးတစ်ယောက်လို စိတ်လွတ်ကွယ်လွတ် အော်မိ၏။ အောက်မှ သတိရ၍ သူ့ကိုကြည့်လိုက်တော့...

“အို”

သူမကို လက်ပိုက်လျက် သူ့စိတ်ကြည့်နေပါလား။

သည်တော့မှ သူမ ရှက်သလိုဖြစ်သွား၏။ သူမအပြုအမူ ကလေးဆန်လွန်းတယ်မဟုတ်လား။ သူပြုံး၍ သူမနားသို့ ချောက်လာသည်။

“ပင်လယ်ပြင်ကြီးက ပြောနေတယ်၊ မိမိ ခြေရာတွေကို သိမ်းထားပါမယ်တဲ့”

“ဟင်...မဟုတ်ဘဲနဲ့”

“ဟောဗျာ...ပင်လယ်ပြင်ကြီးပြောတာ ကျွန်မကြားတာ

ပေါ့၊ အတွန်း”

သူရယ်တော့ သူမပါလိုက်ရယ်မိ၏။ သည်ညှာအောင်
လွတ်လွတ်လပ်လပ်လေ။

“နောက်ထပ်ပင်လယ်ပြင်ကြီးက ပြောတာကော
လား မိမိ”

“ဘာတဲ့လဲ ဦးနေ့သစ်”

“မိမိ နောက်တစ်ခေါက် သူ့ဆီပြန်လာတာကို မျှော်
မယ်တဲ့”

ဘာသာပြန်ကောင်းနေသော သူ့ကြောင့် ရယ်မိ၏။

“နောက်တစ်ခါဆိုရင် ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း
နိုင်ဘူး”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ အနည်းဆုံး အဖော်တစ်ယောက်
ဟုတ်လား မိမိ”

သူမက အေးမြသော ပင်လယ်လေကို တစ်ချက်စွာ
လိုက်၏။

“ဦးနေ့သစ်ကော နောက်တစ်ခါ ဦးနေ့သစ်ရဲ့အဖော်
ခေါ်လာမှာပဲမဟုတ်လား”

ပင်လယ်ပြင်ကို မျက်နှာမူလျက် သူ့ကို မကြည့်

လိုက်၏။ သူက သူမနှင့်ဘေးယှဉ်ရပ်ရင်း...

“အင်း...ဖြစ်နိုင်တာပေါ့”

ထိုစကားကြောင့် သူမ မျက်ခဲနဲ့ သူ့ကိုကြည့်မိသည်။
သူကလည်း သူမကို လှည့်ကြည့်တာကြောင့် မျက်ဝန်းချင်းဆုံသွား
၏။

“ဦးနေ့သစ်က ဦးနေ့သစ်မိန်းမကို သတိရနေတာလား”

“ဟောဗျာ...ဘာကြောင့် ဒီလိုထင်ရတာလဲ ကလေးမ”

“ဪ...နောက်တစ်ခေါက် ဦးနေ့သစ်က အဖော်ခေါ်
လာမယ်ဆိုလို့ပါ”

“အဲဒါက သူငယ်ချင်းမိဘတွေလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ မိမိ”

သူမခေါင်းလေး ခါယမ်းမိ၏။ သည်လောက်သာသာလှပ
တဲ့နေရာကို ခေါ်လာမည့်လူဟာ ကိုယ့်ချစ်သူကလွဲလို့ ဘယ်သူဖြစ်
နိုင်မှာလဲ။

“ကျွန်မတော့ ဦးနေ့သစ်ပြောသလို မထင်ပါဘူးနော်”

“ဒါဆို နောက်တစ်ခေါက် မိမိ ခေါ်လာမည့်သူက
ကော”

“အို...ကျွန်မကတော့ မေမေတို့ဖြစ်ဖြစ်၊ သူငယ်ချင်းတွေ
ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့”

“အဟွန်း...ဟုတ်လား”

သူ့ရယ်သံက သူမကို လှောင်နေသလိုပါပဲ။ ကိုကိုသာ သစ္စာမပောက်ရင်တော့ နောက်တစ်ခေါက်ခရီးဟာ ကိုကိုဖြစ်နိုင် ပါသည်။ ယခုတော့...

“ကျွန်မကို မလှောင်ပါနဲ့၊ ကျွန်မက ဒဏ်ရာနဲ့ထွက်ပြေး လာတဲ့သူပါ ဦးနေသစ်”

“ဆောရီး...ကိုယ်က မိမိကို လှောင်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် မိမိက လှပငယ်ရွယ်သေးတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် လေး ဒီတော့ အချစ်ဆိုတာလည်း ထပ်တွေ့နိုင်သေးတာပဲ”

“အို...တော်ပါပြီ၊ ယောက်ျားတွေရဲ့အချစ်ကို ကျွန်မ ကြောက်သွားပါပြီ ဦးနေသစ်”

ခပ်ဆတ်ဆတ်လေး သူမပြောတော့ သူသက်ပြင်းချ၏။

“ခက်တာပဲ၊ ယောက်ျားတိုင်းဟာ မင်းတွေဖူးတဲ့လူစား

မျိုးတွေ မဟုတ်ပါဘူး မိမိ”

“ဦးနေသစ်ပြောတာ ကျွန်မ လက်ခံပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ပွဲဦးထွက်မှာ ကျွန်မ အလှည့်စားခံရတာ မဟုတ်လား”

“ဒါဆို ကျုပ်အကြံပေးရမလား”

“ပြောကြည့်လေ”

“နောက်တစ်ခါ...ကိုယ်ချစ်ကိုမရှာဘဲ သူ့ချစ်ကိုရှာရ နယ်၊ ဒါမှ မိမိ မခံစားရမှာ”

သူက အရပ်မြင့်မားတာမို့ သူမ မျက်နှာငုံကြည့်ကာ ပြောသည်။

“ဒါတော့ ကျွန်မလက်မခံနိုင်ဘူး၊ ယောက်ျား တစ်ယောက်ကို မချစ်ဘဲနဲ့ လက်ခံတာ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူးလို့ ကျွန်မ စင်တယ် ဦးနေသစ်”

“ကိုယ်ကတော့ မင်းစိတ်မင်းပန်းမှာစိုးလို့ပါ”

“အဲဒီအတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“အချစ်”ဆိုတဲ့အရာဟာ သူမအတွက်တော့ ကစားစရာ မဟုတ်ပါ။ ထို့ကြောင့် ဘဝမှာ တကယ်ချစ်တဲ့လူနှင့်သာ သူမ ဆုံစည်းချင်လေ၏။

“ဘယ်လိုလဲ မိမိ၊ ခရီးထွက်ရတာ စိတ်ထဲရှင်းသွားလား”

အဆောင်ရောက်တော့ သူမသူငယ်ချင်းတွေက မေး၏။
သူမ ခေါင်းညိတ်ကာ...

“အင်း...စိတ်ထဲနည်းနည်းပေါ့သွားတာတော့ အမှန်ပဲ”

“စိတ်ညစ်နေရင် ခရီးထွက်လိုက်ဆိုတာ မှန်တယ်နော် မိမိ”

သူမက လက်ဆောင်ဝယ်လာတာတွေ ထုတ်ပေးလိုက်၏။

“မင်းကို ပြောစရာရှိတယ် မိမိ”

“ဘာလဲဟင်”

“ဒေါက်တာသော်ဇင် လာသွားသေးတယ်”

“ဟင်”

ကိုကို ဘာကြောင့် သူမကို လာရှာတာပါလိမ့်။ ကိုကိုနှင့် သူမဇာတ်လမ်းက ပြီးပြတ်ပြီဟု ထင်၏။

“မင်းခရီးထွက်သွားတဲ့အကြောင်း ပြောလိုက်တယ်၊ နောက်တစ်ခေါက် သူပြန်လာဦးမယ်ထင်တယ်”

သူမ သက်ပြင်းစောချလိုက်၏။ ယခုပဲ ကိုကိုကြောင့် ခရီးထွက်ရာက သူမပြန်လာတာပါ။

ညနေကြတော့ ကိုကိုရောက်လာသည်။ သူမကိုတွေ့တာ နှင့် စိုးရိမ်ဟန်မေး၏။

“တစ်ယောက်တည်း ခရီးထွက်သွားတာဆို”

“အင်း...ဟုတ်တယ်၊ စိတ်ပြေလက်ပျောက်ပေါ့ ကိုကို”
သူမဘာကိုဆိုလိုတယ်ဆိုတာ ကိုကို နားလည်ပါ၏။

ကိုကို သက်ပြင်းချသည်။

“ချယ်ရီနဲ့ကိစ္စက...”

“ဘာလဲ...ကိုကိုတို့ လက်ထပ်တော့မယ်ဆိုတာ ကျွန်မ တို့ လာပြောတာလားဟင်”

ကိုကိုမျက်နှာကို စိုက်ခနဲကြည့်ကာ သူမ အေးစက်စွာ လိုက်၏။ ကိုကိုက ဖျတ်ခနဲ သူမပခုံးလေးကို ဆုပ်ကိုင်သည်။

“ကိုကိုချစ်တာ မိမိကိုပါ၊ ချယ်ရီကို မဟုတ်ဘူး”

www.burmeseclassic.com

သာမန်အချိန်ဆိုလျှင်တော့ ကိုကိုစကားဟာ ကြည်နူးစရာပါ။ သို့သော် ဒီအချိန်မှာတော့ ကိုကိုစကားတွေသည် သူမအတွက် နားခါးဖွယ်ဖြစ်၏။

“ဪ...ဒါဆို ကိုကိုကချစ်တာ တစ်ယောက်လက်ထပ်မှာက တစ်ယောက်ပေါ့ ဟုတ်လား၊ အဟင်း”

“ကိုကိုကို အထင်မလွဲနဲ့ မိမိ၊ အခု ကိုကို ချယ်ရီလက်မထပ်ချင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ကိုကိုနဲ့မိမိ လက်ထပ်ရအောင် လာပြောတာ”

“ဟင်”

ပထမဆုံးအကြိမ် ကိုကိုကို တစ်ခါမှမမြင်ဘူးသလို ကြည့်မိ၏။ ကြည့်စမ်း ကိုကိုဟာ အတော်အတ္တကြီးတူလူတစ်ယောက်ပါလား။

သူနှင့်ပတ်သက်သည့် မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ရဲ့ ခံစားချက်ကို နည်းနည်းလေးမှ ထည့်မတွေးပါလား။

“ကိုကိုနဲ့လက်ထပ်ပါ မိမိ”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ကိုကို၊ ကိုကိုဟာ မိမိထက် အရပ်တစ်ရပ်များ မှတ်နေသလားဟင်၊ ခုပဲထားခဲ့လိုက်၊ ခုပဲပြောကောက်ယူလိုက်နဲ့”

ကိုကို ခေါင်းခါယမ်းသည်။

“ဒီအချိန်မှာ စကားနာတွေထိုးမနေပါနဲ့ မိမိ၊ သိပ်အရေးကြီးတဲ့အချိန် ရောက်နေပြီ၊ မာမိတို့ လက်မဦးခင် ကိုကိုတို့ လက်ဦးမှ ဖြစ်မယ် မိမိ”

“ဪ...ဒါဆို ကိုကိုမိဘတွေကအစ ကိုကိုနဲ့ ချယ်ရီတို့ သဘောတူနေတာပေါ့၊ ဟုတ်လား”

နာကြည်းသလို သူမမေးမိ၏။ ကိုကိုက မဖြေဘဲ...

“တကယ်တမ်းပေါင်းသင်းရမှာ ကိုကိုတို့နှစ်ယောက်ပါ မိမိ”

“ဒီမှာ ကိုကို၊ မိမိဟာ မိကောင်းဖခင် သားသမီးပါ၊ လူကြီးတွေ သဘောမတူတဲ့အလုပ်မျိုး ကျွန်မ မလုပ်နိုင်ဘူး ကိုကို”

သူမကတော့ ကိုကိုနှင့်ကိစ္စအား မေမေကိုတောင် ပြောပြထားခဲ့၏။ ကိုကိုမိဘတွေဆိုတာ ငယ်စဉ်ကတည်းက ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့ပါလျက် ခုလိုလုပ်တာ ဝမ်းနည်းရသည်။

ကိုကိုက စိတ်ကြပ်သွားပုံဖြင့် သူမကိုကြည့်၏။

“မိမိ ...ကိုကိုကို မချစ်ဘူးလားဟင်”

“ခုချိန်မှာ ကျွန်မကို ဒါတွေမမေးရင် ပိုကောင်းမလား ထိုကို”

“မိမိ သိပ်ခေါင်းမာတယ်၊ ဒါကြောင့်မို့လည်း ချယ်ရီနဲ့ မဖြစ်သင့်တာတွေ ကိုကိုဖြစ်ခဲ့ရတာ”

ကြည့်စမ်း... ချယ်ရီနဲ့ဖြစ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စဟာ သူမကြောင့်တဲ့။ ဘယ်လောက်နာကြည်းစရာလဲ။ ကိုကိုသာ သစ္စာရှိခဲ့လျှင် ဒီကိစ္စမျိုးတွေ ဖြစ်လာစရာအကြောင်းမရှိပေ။

“ဘာလဲဟင်... မိမိက ကိုကိုကို နှားတစ်ကောင်လို အမြဲထိန်းကျောင်းနေရမှာလား”

“မိမိ”

သူမစကားက ကိုကိုအရှိက် ထိသွား၏။ သူမပခုံးပေါ်က ကိုကိုလက်တွေ ဆတ်ခနဲဖယ်ရှားသွားသည်။

“ပြောပါဦးလား ကိုကို၊ ကျွန်မ သိပ်ရိုင်းတယ်လို့” ကိုကိုက အကြိတ်ကာ စိုက်ကြည့်၏။

“ကိုကို နောက်ဆုံးမေးမယ်၊ မင်း ကိုကိုနဲ့ လက်ထပ်မှာလား၊ မထပ်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း... လုံးဝလက်မထပ်နိုင်ဘူး ကိုကို”

“တောက်”

ကိုကို ခဲပြင်းစွာဖြင့် ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွား၏။ သူမနေရာတွင် ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို ငြိမ်သက်စွာကျန်ခဲ့သည်။

“ကိုကို”

ဟု သူမလှမ်းခေါ်လိုက်လျှင် ပြန်လှည့်လာမည်လား။ နောက်နေ့သတင်းစာတွင် ကိုကိုတို့၏ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းညွှန်ပါလာသည်။

“မင်းတို့ တကယ်ပဲ လမ်းခွဲလိုက်ပြီပေါ့ မိမိ” သူငယ်ချင်းတွေက စိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့် သူမကိုမေး၏။

သူမ ဘာမှမဖြေဘဲ အေးစက်စွာ ပြုံးနေလိုက်သည်။

ဒါဟာ နဂိုကတည်းက ကိုကိုတို့ဘက်မှာ ရှိနေတဲ့အစီအစဉ်မဟုတ်လား။

ချက်ချင်းပင် မေမေထံက ဖုန်းလာသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ သမီး၊ မေမေကတော့ သမီးတို့ကိစ္စသမီးဖေဖေကိုတောင် ပြောပြထားတာ”

မေမေအသံက ခံပြင်းဟန်။ ဒီတော့မှ သူမဝမ်းနည်းကာ နောက်မှာ မေမေတို့ရှိနေပါလားဟု သတိရမိ၏။

“သူ့မိဘတွေစီစဉ်တာပါ မေမေ”

တကယ်တမ်းမှာ ကိုကိုကိုယ်တိုင်က သစ္စာမဲ့တာကြောင့် လေသံပျော့နေ၏။

“သြော်... ဒီလိုလား၊ မေမေတို့သမီးက ဘာဖြစ်နေလို့”

သူတို့က သဘောမတူတာလဲ။ ခုလို သူတို့စိတ်ဓာတ်ကို စောစော လိုက်ရတာ သမီးအတွက် ကံကောင်းတယ်လေ။ သမီးပေးပေးလေ ဒေါသဖြစ်နေတယ်။ သမီးကိုလည်း သူတို့သားထက် တော်စွာ ပေးစားမယ်တဲ့”

“ဟင်”

ဖေဖေမှာလည်း အရာရှိကြီးတစ်ယောက်၏ ထိုကဲ့သို့ သောမာန ရှိပါသည်။ မမျှော်လင့်ဘဲ မိဘတွေချင်း ပြိုင်သလို လာပြီ။

“သမီး ဒီကိစ္စတွေ မစဉ်းစားချင်သေးဘူး မေမေ

“အေး...မေမေက ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး သမီးတ

ဖြစ်မှာ စိုးရိမ်တာ။ ဒါကြောင့် မေမေ ရန်ကုန်လာဖို့စဉ်းစားနေတာ မိဘဆိုတော့ သားသမီး နာကျင်ခံစားရမှာကို မပြုရက်ဟန်ပါ။ သူမကိုအားပေးဖို့ မေမေလာမှာမို့ ကျေးဇူးတင်မိတဲ့ ဒါပေမယ့်...

“မေမေလာဖို့မလိုပါဘူး။ သမီးဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

အသံကိုတည်ငြိမ်စွာထားလျက် သူမပြန်ပြောရ၏။ စကားတော့ စိတ်မချဟန်။

“သေချာရဲ့လားသမီး။ လိုအပ်ရင် မေမေ့ကိုခေါ်

“တကယ်ပါ မေမေ၊ ကိုယ်နဲ့ ကံမဆုံတဲ့လူတစ်ယောက်ကို သမီးလွမ်းနေမှာမဟုတ်ဘူး”

“အင်းလေ...မေမေ့သမီးက သတ္တိရှိပါတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီနှစ်စာမေးပွဲတော့ လုံးဝမထိခိုက်စေနဲ့”

“စိတ်ချပါမေမေ၊ သမီး ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာသိပါတယ်”

ကိုကိုနှင့်ပတ်သက်ပြီး သူမစိတ်ဓာတ် ယိမ်းယိုင်သွားမှာ မြီး မေမေ လိုလားဟန်မတူပေ။

“အေးလေ...သမီးကို မေမေယုံပါတယ်။ ဒီကြားထဲ အချိန်ရရင်တော့ မေမေတို့လာခဲ့ပါ့မယ်။ ရန်ကုန်က အိမ်ကိစ္စလည်း ဘာကြည့်ရမှာမဟုတ်လား”

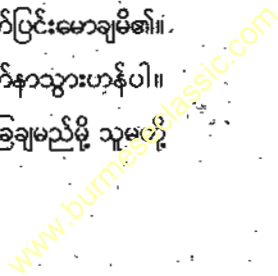
“မေမေတို့ အဆင်ပြေတဲ့အချိန်သာလာပါ။ သမီးအတွက် ဘာမှမစိုးရိမ်ပါနဲ့”

“အေး...အေး ဒါဆို မေမေ ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

မေမေနှင့် ဖုန်းပြောပြီးချိန်မှာ သူမ သက်ပြင်းမောချမိ၏။ ကိုကိုနှင့် ကိုကိုမိဘတွေကို မေမေ အတော်စိတ်နာသွားဟန်ပါ။

ဖေဖေ ပင်စင်ယူလျှင် ရန်ကုန်မှာပဲ အခြေချမည်မို့ သူမတို့

ဝယ်ထားသော မြေကွက်တွင် အိမ်ဆောက်ဖို့ ရည်ရွယ်ထား၍ အိမ်ဆောက်ဖို့ပစ္စည်းတွေပင် အတော်စုဆောင်းမိနေပြီ။ မေမေ ထိုကိစ္စနှင့် လာမှာဖြစ်သည်။

“မိမိရေ...စဉ်သည်လာတယ်”

“ဘယ်သူလဲ”

ကိုကိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး ကျောင်းကိစ္စမှလွဲ၍ သူမအပြင်မထွက်တော့ပေ။ အားနေချိန်များမှာ အခန်းထဲတွင် စာရေး၊ စာဖတ်ဖြင့်သာ အချိန်ကုန်၏။ တစ်နည်းအားဖြင့် စိတ်ကို အလုပ်ထဲမှာ နှစ်ထားလိုက်ခြင်းပင်။

အဆောင်ဖော်ပြောလာတော့ သူမ စာဖတ်နေရာမှ လှမ်းမေး၏။ သူငယ်ချင်းကပြုံးစိစိဖြင့်...

“ခန့်ချောကြီးတစ်ယောက်ပဲ မိမိ”

“ဘယ်သူ”

“ဟယ်...မိမိကတော့ ရှင်အသိတွေထဲမှာ အဲဒီလိုခန့်ချောကြီး ဘယ်သူရှိလဲ၊ ကဲ မသိရင် အမြန်လေးသွားကြည့်” သူမဆက်မမေးတော့ဘဲ ဆံပင်များကို သေသပ်အောင်

www.burmeseclassic.com

ပြီးကာ အင်္ကျီလုံချည်ဆွဲဆန်ပြီး ထွက်ခဲ့၏။ ဧည့်ခန်းထဲရောက်ချိန်မှာတော့...

“ဗွီဗွီ”

“ဟင်...ဦးနေ့သစ်”

မမျှော်လင့်ဘဲ ဦးနေ့သစ်ကို တွေ့လိုက်ရတာကြောင့် သူ့စအံ့သြဝမ်းသာသွား၏။

“အဟွန်း...မိမိက မှတ်မိသေးသားပဲ”

“အို...ဦးနေ့သစ်ကို ဘာမှတ်မိစရာရှိလဲ”

ထုံးစံအတိုင်း မျက်နှာတွင်မှတ်ဆိတ်၊ ပါးမြိုင်းမွှေးတွေဖြင့် မပြောင်းလဲပေ။

“အဟွန်း...ဟုတ်သားပဲ၊ ဒီကိုလာချင်တာနဲ့ ဒါတွေ တောင် မရိတ်မိခဲ့ဘူး”

မျက်နှာပြင်ကို ဖွဖွပွတ်ကာ သူပြောတော့ သူမပြုံးလိုက်၏။

“ဦးနေ့သစ် ခုမှပြန်ရောက်တာလား”

“အင်း...ဟုတ်တယ်၊ ဒီမှာလေ မိမိဓာတ်ပုံတွေလာဖို့ တာ”

“အို အကုန်လုံးရပြီ”

ဓာတ်ပုံများကို သူမတစ်ချင်း ထုတ်ကြည့်လိုက်၏။
“လုံး သဘာဝကျကျလှပသော ပုံတွေချည်းမို့ သဘောကျသွားသည်။

“ပုံတွေက လှတယ်နော်”

“ဓာတ်ပုံထဲက မိန်းကလေးက လှလို့ပါ”

“အဟင်း...မဟုတ်ပါဘူးနော်၊ ဓာတ်ပုံရိုက်တဲ့လူက ဘယ်လိုပါ”

သူဘာမှမပြောဘဲ ပြုံးလေ၏။ သူ့ကိုတွေ့လိုက်ရတာ မရှိဘဲ ညစ်ညူးနေသောစိတ်တွေ ပျက်ပြယ်သွားသလိုပင်။

“ဒီလိုပြောတော့ လာပို့ရတဲ့လူ အမောပြေသွားပြီဗျာ”

“ဆက်ပြီး အမောပြေရအောင် ဦးနေ့သစ်ကို ကျွန်မ ခင်းလိုက်ကျွေးမယ်လေ”

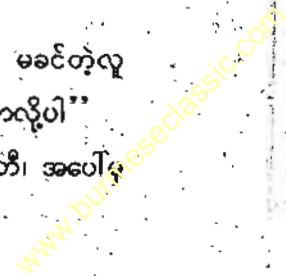
“ဟာ ...နေပါစေ”

သူငြင်းတော့ သူမ မျက်မှောင်လေးတွန့်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ကျွန်မကို မခင်လို့လား”

“မဟုတ်တာဗျာ၊ မိမိလိုမိန်းကလေးကို မခင်တဲ့လူ ဘယ်သူရှိမလဲ၊ ကိုယ်က ဒီပုံစံကြီးနဲ့ မိမိကို အားနာလို့ပါ”

အနည်းငယ်ဟောင်းနေသော ဂျင်းတောင်းဘီ၊ အပေါ်မှ

ဂျာကင်နှင့် သူပုံစံက သူမအတွက်တော့ မထူးခြားပါ။

“ဘာဖြစ်လဲ... ရပါတယ်၊ ဦးနေ့သစ် ထမင်းမစားရဘူးဘူးမဟုတ်လား”

“အင်း”

“ဒါဆို ခဏစောင့်၊ ကျွန်မ ပိုက်ဆံအိတ်သွားယူလိုက်မယ်”

ပြောပြီး သွက်လက်စွယ်ပင် သူမအပေါ်ထပ် တက်ခဲ့

“ဟဲ့... အဲဒါဘယ်သူလဲ၊ တကယ်ခန့်တယ်နော်”

ချောင်းကြည့်နေသော သူငယ်ချင်းကမေးတော့ သူမမျက်စောင်းလေးထိုးလိုက်၏။

“ရှင်တို့နော်... အဲဒါ ကျွန်မမိတ်ဆွေ ဓာတ်ပုံဆရာ

“ဟယ်... ဒါဆို ကိုလည်း သူနဲ့ဓာတ်ပုံရိုက်မယ် မိမိ

“အေး... နောက်မှရိုက်၊ ခုတော့ သူ့ကို ထမင်းလိုက်ပေး

ဦးမယ်”

ပိုက်ဆံအိတ်ယူပြီးတာနှင့် သူမပြန်ထွက်ခဲ့သည်။

“ကိုယ့်မှာကားပါတယ်”

“ဘာလဲ... ဟိုဂျစ်ကားလား”

ကမ်းခြေမှာတုန်းက စီးခဲ့သောဂျစ်ကားကို သတိရ

သူမမေးသည်။

“အဟွန်း... မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ခုဟာက မြို့ပေါ်ကမိတ်ဆွေရဲ့ကား၊ ဟိုမှာ”

သူမကြည့်လိုက်တော့ အဖြူရောင်လီမီတက်ကားလေးကို တွေ့ရ၏။

“ဦးနေ့သစ်က ရောက်လေရာမှာ မိတ်ဆွေပေါတယ်၊ နော်”

“ခင်ရာဆွေမျိုးလေ မိမိ၊ ကဲ တက်”

သူမအတွက် ကားတံခါးဖွင့်ပေးလေ၏။ သူ့ကိုယ်တိုင် ကားမောင်းသည်။

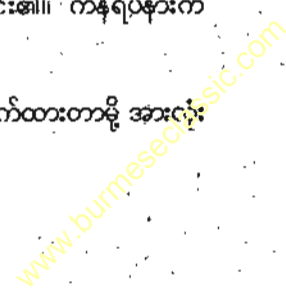
“ဘယ်ကိုသွားမလဲ မိမိ”

“ဒီနားကဆိုင်ကိုပဲ သွားရအောင် ဦးနေ့သစ်၊ အဲဒီဆိုင်က ဟင်းလည်းကောင်းတယ်”

“မိမိသဘောပဲဗျာ”

သူမလမ်းညွှန်သည့်အတိုင်း မောင်း၏။ ကန်ရိပ်နားက ဆိုင်လေးမို့ အေးမြနေသည်။

ဟင်းတွေက တစ်နေ့တာစာသာ ချက်ထားတာမို့ အားလုံး လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ချည်း ဖြစ်၏။

“ဦးနေ့သစ် ကြိုက်တဲ့ဟင်းတွေ မှာနော်၊ ကျွန်မကို အားမနာနဲ့”

“ကိုယ် အများကြီးစားလို့ မိမိပိုက်ဆံတွေ ကုန်ပါမယ် ဗျာ”

“အို...ကုန်ပါစေ၊ ဦးနေ့သစ်ကို တစ်ခါတလေ ကျွေးရ တာပဲ၊ က...ကြိုက်တာမှာပါ”

သို့သော် သူက နည်းနည်းသာမှာတာမို့ သူမပဲ ဟင်းခွက် တွေ မှာပေးလိုက်၏။

“အများကြီးဖြစ်နေပြီ မိမိ”

“ကျွန်မလည်း ဝိုင်းစားမှာလေ၊ ဦးနေ့သစ်လည်း များများ စားပေါ့”

“အင်း...မိမိလို လှလည်းလှ၊ သဘောလည်းကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးကို ထားသွားတာ ဘယ်သူပါလိမ့်”

ထိုစကားကြောင့် သူမမျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်လေ၏။

“ဆောနီး...ကိုယ် မိမိကို စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် ပြောမိပြီ”

သူမ ခေါင်းခါသမ်းလိုက်သည်။ ကိုကိုနဲ့ပတ်သက်ပြီး သူမခံစားချက်က ပို၍ထူးမလာပါ။

“ရပါတယ်၊ သူလည်း လက်ထပ်သွားပြီ”

“ဪ”

“ဦးနေ့သစ်မိန်းမကော ဒီမှာလား”

“ဟင့်အင်း”

သူမိန်းမအကြောင်းမေးတော့ ယောင်နုနုဖြင့် ခေါင်းညိတ်

ဘကြောင့် ပြုံးမိ၏။

“ကျွန်မကို ဦးနေ့သစ်ရဲ့မိန်းမနဲ့ တစ်နေ့လောက် ခိတ်ဆက် ဆေးပါလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဪ...ဦးနေ့သစ်မိန်းမက လှတယ်ဆိုတော့ ကျွန်မ စိတ်ဝင်စားတာပေါ့ရှင်”

“အဟွန်း...မိမိလောက်မလှပါဘူးဗျာ”

“မမြောက်လည်း အခု ဦးနေ့သစ်ကို ကျွန်မ ထမင်းကျွေး ခေါ်ပါတယ်နော်”

သူနှင့်စကားပြောရတာ သူမရင်ထဲ ပေါ့ပါး၏။ ဘာမှ ချွတ်ထိန်ချန်စရာမလိုဟု ထင်သည်။

“မိမိကို ခွင့်တောင်းရဦးမယ်”

“ဘာလဲ...ဦးနေ့သစ်”

www.burmeseclassic.com

“အဲဒီထဲက ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို ကျွန်တော့်ပေးပါလား”

“ဟင်...ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ကျွန်တော် ဖန်းချီဆွဲချင်လို့”

တကယ်တမ်းမှာ သူမကိုမပြောဘဲ ယူထားလျှင်လည်း ရပါ၏။ ယခု သူက ရိုးသားစွာ ခွင့်တောင်းနေခြင်းဖြစ်သည်။

“ကျွန်မက မပေးချင်ဘူးဆိုရင်ကော”

“ကျွန်တော့်ကံပေါ့ မိမိ၊ အမှန်တော့ မိမိလို မိန်းမလှ လေးရဲ့ ဓာတ်ပုံက ကျွန်တော်လိုလူမျိုးဆီမှာ မရှိတာလည်း ကောင်း ပါတယ်”

သူက စိတ်ဆိုးဟန်မပြဘဲ ပြောတာကြောင့် သူမပြုံးလိုက် ၏။

“အမှန်တော့ ကျွန်မက ကိုကိုကိုတောင် ကျွန်မဓာတ်ပုံ ပေးဖူးတာမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မက ကျွန်မဓာတ်ပုံတွေ သူများဆီမှာ ရှိဘာမကြိုက်ဘူး”

ရင်ထဲကဆန္ဒအမှန်ကို ပြောလိုက်၏။ ကိုယ်က မိန်းက လေးဖို့ အစစအရာရာ ထိန်းသိမ်းရတယ်မဟုတ်လား။

“မိမိပြောတာ သဘာဝကျပါတယ်၊ ကျွန်တော်ဓာတ်ပုံ တောင်းတာ မှားသွားတယ်”

“ဒီလိုလည်းမဟုတ်ပါဘူး ဦးနေသစ်က ပွင့်ပွင့်လင်း လင်းတောင်းတာပဲ၊ တကယ်တော့ ကျွန်မမသိအောင် ဓာတ်ပုံယူ ထားလည်း ရတာပဲမဟုတ်လား”

“ကျွန်တော်က ပိုင်ရှင်မပေးတဲ့ပစ္စည်းကို ဘယ်တော့မှ မလိုချင်ဘူး မိမိ”

“ဒါဆို ရော”

သူမက လက်ထဲမှ ဓာတ်ပုံတစ်ခုကို လှမ်းပေးလိုက်၏။

“ဟင်...ဒါက”

သူ ဓာတ်ပုံကိုလှမ်းယူပြီး ကြည့်သည်။

“အင်း...ဓာတ်ပုံထဲက အလှကို ကျွန်တော်မိအောင်မဆွဲ နိုင်ရင် ခက်မယ်ထင်တယ်”

သူမ မကြားချင်ယောင်ဆောင်ကာ အအေးသောက်နေ လိုက်၏။ ဘာကြောင့် သူ့ကို ဓာတ်ပုံပေးမိသွားတာပါလိမ့်။

“ဟင်...မေမေ”

မမေ့လင့်ဘဲ မေမေ့ကိုတွေ့လိုက်ရ၍ သူမ အံ့သြဝမ်းသာ သွား၏။ မေမေ့ကိုမြင်ရတာ သူမရင်ထဲ အေးချမ်းလို့ပါ။

“သမီးကို ခုလိုတွေ့ရတာ မေမေဝမ်းသာတယ်”

ကလပ်စံတက်ပြီး ပြန်လာတာမို့ သူမ၏ ပုံမှန်စိတ် အတွက် မေမေဝမ်းသာနေပုံ။

“ဘာလဲ မေမေ၊ သမီးက ကိုကိုစိတ်နဲ့ အိပ်ရာထဲလဲထဲ ထပ်နေလားဟင်”

“မေမေ့သမီး စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာတယ်ဆိုတာ မေမေသိတယ်။ ကဲ...သမီးလည်း အဝတ်အစားသိမ်းတော့ အဆောင်မှာ ကို မေမေခွင့်တောင်းခဲ့ပြီ၊ သမီးကို လေးငါးရက်ခေါ်သွားမယ်လို့”

“ဘယ်ကိုလဲ မေမေ”

“သမီးဦးကြီးအိမ်လေ၊ ဖေဖေလည်း အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ရော”

နေတယ်”

“ဟင်...ဟုတ်လား၊ အခု ဖေဖေကော”

“ရုံးချုပ်သွားတယ်၊ သမီးနဲ့ ညနေမှတွေ့မယ်တဲ့”

ဖေဖေလည်းပါတယ်ဆိုတာကြောင့် သူမ အဝတ်အစား သိမ်းလိုက်၏။ ဘောက်ထော်မှာ ဖေဖေ၏အစ်ကိုကြီး နေသည်။ လင်မယားနှစ်ယောက်တည်းရှိကာ အငြိမ်းစားယူထားပြီး သစ်ပင် ပန်းပင်စိုက်၍ အေးချမ်းစွာနေ၏။

သူမ ရန်ကုန်မှာ ကျောင်းတက်တော့ ဦးကြီးက သူ့အိမ် မှာနေဖို့ခေါ်သည်။ ငယ်ရွယ်သူမို့ လွတ်လပ်မှုနှင့် အဆောင်သူတစ် ဦးကို ဖြတ်သန်းချင်တာမို့ သူမငြင်းခဲ့သည်။

စနေ၊ တနင်္ဂနွေလို ကျောင်းပိတ်ရက်များမှာတော့ ဦးကြီး အိမ်သွားတဲ့အခါ သူမသွားလိုက်၏။

“ဖေဖေလည်း လိုက်လာတုန်း အိမ်ဆောက်မယ့်ကိစ္စကို တစ်ခါတည်းစီစဉ်သွားမယ် သမီး”

“ဘယ်သူ့ကို အပ်ခဲ့မှာလဲ မေမေ”

“သမီးဖေဖေမိတ်ဆွေ အင်ဂျင်နီယာတွေရှိပါတယ်၊ သမီး”

နဲ့ သမီးဦးကြီးကတော့ မကြာခဏ သွားကြည့်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဦးကြီး၏ကားနှင့် မေမေလာတာမို့ အပြန် သူမလိုက်ရတာ အဆင်ပြေသွားသည်။

“သမီးဦးကြီးက ပြောနေတယ်၊ ခုတလော သမီး မရောက် တာကြာပြီတဲ့”

“မအားလို့ပါ မေမေ”

“စာတွေရေးနေတာလား”

သူမ၏ဝါသနာကို သိထားသော မေမေက နားလည်စွာ မေးသည်။

“နည်းနည်းပါးပါးပါ မေမေ”

“အင်း...သမီးဖေဖေတို့ကတော့ သမီးကို စာမေးပွဲမှာ ဂုဏ်ထူးတွေနဲ့ အောင်စေချင်တာပဲ”

ဒါကလည်း တစ်ဖက်မှ ကိုကိုတို့ကို မခံချင်၍ဆိုတာ သူမ နားလည်၏။ မှန်တာပြောရလျှင် ဒီနှစ် သူမအဖို့ စာမေးပွဲ အောင်ဖို့ အနိုင်နိုင်ပါ။

“သမီး အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားပါမယ်၊ ဒါနဲ့ ညီမလေး ကော စာလိုက်နိုင်လား”

“အမယ်လေး...သူကတော့ အဆင့်တစ်ချည်းပဲ၊ သမီး အဖေကတော့ အငယ် မအတွက် သိပ် အား ရနေတယ်”

“အတောအကျ သိုလ်တက်ခိုင်းမယ်တဲ့”

“သူဝါသနာပါတာပဲ လုပ်ပါစေ မေမေ”

မိဘတွေက တိုက်တွန်း၍ ဝါသနာမပါတဲ့လှိုင်းမျိုး ဇွတ် ဆွတ်စေချင်ပါ။

“သမီးညီမကိုယ်တိုင်က ဝါသနာပါတာပါကွယ်၊ မေမေ ညီမတော့ သမီးနှစ်ယောက်လုံး ပညာရေးဘက်မှာ တော်စေချင် တယ်”

ပညာရေးလောဘမရှိသော သူမကို မေမေတို့ သိပ်အား မပေးဘဲ သိ၏။ အထူးသဖြင့် သူမ ဆရာဝန်မဟုတ်၍ ကိုကို အားသွားခြင်းဟု ထင်နေသည်။

“အနည်းဆုံးတော့ သမီးလည်း ဘွဲ့တစ်ခုရအောင်ယူမှာ ပါ မေမေ”

“သမီးကို မေမေပြောရဦးမယ်၊ ပညာသင်တဲ့အချိန်မှာ အခြားစိတ်ကူးယဉ်တဲ့ အလုပ်တွေကို ခဏရပ်ထားစေချင်တယ်”

သူမကို နားလည်ပါသည်ဆိုသော မေမေကိုယ်တိုင် ပြော သတော့ သက်ပြင်းချမိရ၏။ တွေ့တဲ့အခိုက် မေမေကို စိတ်မဆင်း စေချင်ပေ။

“သမီးနားလည်ပါပြီ မေမေ”

www.burmeseclassic.com

“အေး...အေး ဖေဖေနဲ့တွေ့ရင်လည်း ပြောလည်အောင်
ဖြေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဦးကြီးအိမ်ရောက်တော့ သူတို့ကို ထမင်းပွဲဖြင့် အထူး
ကြိုဆို၏။

“ဘယ်နှယ်လဲ မိမိ၊ စာတွေကြိုးစားနေလို့ ဒီကိုတော့
မလာနိုင်တာလား”

သူမကိုမြင်တာနှင့် ဦးကြီးက မေးသည်။ မေမေက ဖြေ
ကာကွယ်ပြော၏။

“ဟုတ်တယ် အစ်ကိုကြီးရေ၊ အတန်းကြီးလာလေ
တွေကများလေ မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် ကျူရှင်နဲ့ကျောင်း
မအားတာလေ”

“ဒီခေတ်ကလေးတွေက တက္ကသိုလ်ရောက်တဲ့အထိ
ကျူရှင်မလွတ်ကြပါလား၊ တို့တုန်းကတော့ ကိုယ့်ဘာသာကြိုး
ပြီး ဝုဏ်ထူးထွက်အောင်လုပ်တာ”

ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးဘဝဖြင့် အငြိမ်းစားယူထား
ဦးကြီးက သူမ၏ပညာရေးကို အားရဟန်မတူ။

“ဦးကြီးက ဉာဏ်ကောင်းတာကိုး”

သူမဝင်ပြောတော့ ဦးကြီး ခေါင်းခါယမ်း၏။

“ဉာဏ်ကောင်းတယ်၊ ဉာဏ်မကောင်းတယ်က
ကြောင်းမဟုတ်ဘူး မိမိ၊ အဓိက ကြိုးစားအားထုတ်မှုပဲ”

“ကဲ...အဖေကြီးရေ တော်ပါတော့၊ ကလေးလာတုန်း
ဒီလို နားပူတာတွေပြောလို့ မိမိ ဒီကိုမရောက်တာ”

ဦးကြီး၏မိန်းမက ဝင်ပြောသည်။

“အလိုဗျာ...ဒါဆို သူမလာတာ ငါကြောင့်ပဲပေါ့”

“အဟင်း...အဲဒီလိုတော့မဟုတ်ပါဘူး၊ မိမိ လူမရောက်
အဖေ့ စိတ်က ဦးကြီးတို့အိမ် အမြဲရောက်ပါတယ်”

သည်တော့မှ ဦးကြီး ကျေနပ်သွား၏။ မေမေက အန်တီ
နှင့် ထမင်းဝိုင်းကူပြင်သည်။

“သမီးလည်း ကိုယ့်ဦးကြီးအိမ်ကို အနည်ဆုံး တစ်လ
ခန့်ခါ လာပေးကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ”

ဖေဖေက ညနေမှ ပြန်လာမည်မို့ သူမတို့ရှိတဲ့လူတွေပဲ
အစားအတူစားဖြစ်၏။ မှန်တာပြောလျှင် ဒီလိုမိသားစုနှင့် ထမင်း

အတူစားရသည်မှာ ကြာပြီ။

“စားလို့ကောင်းလိုက်တာ”

သူမအပြောကြောင့် မေမေ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားပုံတို့
“အင်း...သမီးက အဆောင်မှာနေရတော့ အ
အသောက်ဆင်းရဲမှာပဲ”

“မမတို့လည်း သူ့အတွက် တတ်နိုင်သမျှ ပို့ပေးပါတာ
ကွယ်”

ဦးကြီး၏မိန်းမက ဝင်ပြောသည်။ သူတို့ပို့တာ အခြေ
အခြမ်းပို့ ဒီလိုစိုစိုပြေပြေစားဖို့တော့ မဖြစ်။

“ဟုတ်ပါတယ် မေမေ၊ ဦးကြီးနဲ့ အန်တီက ကြို
ပို့ပေးပါတယ်”

“အေး...အေး မေမေပြန်ရင်လည်း သမီးအတွက် အ
အစပ်တွေ လုပ်ပေးခဲ့မယ်”

မေမေ့လက်ရာတွေကတော့ သူမအတွက် စပါယ်ရှယ်
ညနေ ဖေဖေရောက်လာတော့ ဧည့်သည်တစ်ဦး ပါလာ၏။

“ဟော...ဖေဖေ”

“ဪ...သမီးလည်း ရောက်နေတာကိုး၊ သမီး
ကော”

“ရှိတယ် ဖေဖေ”

“သွားခေါ်ဦး၊ ဒီမှာ ဧည့်သည်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေး
ကော”

ကျော်ဇေယျ ဒါက ကျွန်တော့်သမီးကြီး မိမိဦးတဲ့၊ ဒီမှာ
အတ္ထုသိုလ်တက်နေတယ်”

“ဟင်...ဦးနေသစ်”

သူမ နှုတ်ကိုအမြန်ထိန်းလိုက်ရ၏။ ဖေဖေကို အဖြူရောင်
အင်္ကျီဆွတ်နှင့် လိုက်ပို့သော ဦးကျော်ဇေယျသည် မျက်နှာတွင်
အိမ်ထဲထဲ၊ ပါးမြိုင်းမွှေးတို့ မရှိတာကလွဲလို့ ဦးနေသစ် ဖြစ်နေ၏။

အဝတ်အစားကလည်း ပုံစံပြောင်းကာ ကြွေရောင်တောက်
သော အဖြူရောင် လည်ကတုံးအင်္ကျီလက်ရှည်ကို ပိုးသား
အိမ်ထဲထဲ နက်ပြာလှံချည်ကွက်ဖြင့် တွဲဝတ်ကာ အထူးရှင်းသန့်နေ
သည်။

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် မမိမိဦး”

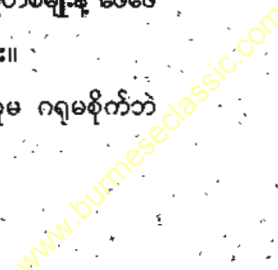
“ဖေဖေ...သမီးမေမေ့ကို သွားခေါ်လိုက်ဦးမယ်”

ဘယ်လိုပဲ ဝတ်စားဆင်ယင်တာ ပြောင်းလဲပါစေ သူဟာ
အသစ်ဖြစ်နေတာ ငြင်း၍မရ။

ကြည့်စမ်း...ယခုတော့ သူဟာ နာမည်တစ်မျိုးနဲ့ ဖေဖေ

သားမှာ လူကြီးလူကောင်းအဖြစ် ရှိနေပါလား။

ထို့ကြောင့် သူနှုတ်ဆက်တာကိုပင် သူမ ဂရုမစိုက်ဘဲ
ထဲထဲဝင်လာခြင်းပါ။

“မေမေ...ဖေဖေခေါ်နေတယ်”

“ဟင်...အေး လာပြီ၊ သမီးလည်းလာလေ”

မတတ်သာ၍ မေမေနှင့်အတူ ဧည့်ခန်းထဲပြန်ထွက်ခဲ့ရ၏။

“သီရေ...သူက ဦးကျော်စေယျာတဲ့၊ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်မို့

ကွန်စထရပ်ရှင်းလည်းလုပ်တယ်”

“ခဲသြာ...ဟုတ်ကဲ့၊ တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်ရှင်”

သူက မေမေ့ကို မတ်တပ်ရပ်၍ နှုတ်ဆက်သည်။

“ကျွန်တော်ကလည်း အန်တီတို့နဲ့ ခုလိုတွေ့ရတာ

ဝမ်းသာပါတယ်၊ လိုအပ်တဲ့အကူအညီရှိရင် ပြောပါခင်ဗျာ”

အထူးယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့နေသော သူ့ကို မေမေတို့ သဘော

ကျသွားလေ၏။ သူမကတော့ သူ့ကို ဟန်ဆောင်လှည့်စားတတ်သူ

အဖြစ် ခပ်စိမ်းစိမ်းကြည့်မိသည်။

“ရှင်...လူလိမ် လူညာ”

ဖေဖေနှင့် မေမေတို့ အိမ်ထဲဝင်သွားချိန်တွင် သူမနှုတ်မှ

အတိုးစိုးထွက်ပေါ်သွား၏။ သူက သူမနား ဖျတ်ခနဲရောက်လာ

သည်။

“ကိုယ်ရှင်းပြပါရစေ မိမိ”

“အို...ဘာမှရှင်းပြစရာမလိုဘူး၊ ရှင် လိမ်ညာခဲ့တာကို

အတူ ကျွန်မ ကိုယ့်ဘာသာရှက်မိတယ်”

သူ့ကို တကယ်ပဲ သာမန်အညကြရ ဓာတ်ပုံဆရာ၊ ပန်းချီ

ဆရာတစ်ယောက်ဟု သူမထင်ခဲ့တာ မှားပါလား။ ယခုတော့

သူ့မလုံးဝမထင်မှတ်ထားတဲ့ ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်

အဖြစ်ကြီးတစ်ယောက်တဲ့။

“မဟုတ်ဘူး မိမိ၊ ကိုယ် မိမိနဲ့တွေ့တုန်းက”

“ကျွန်မ ဘာမှမကြားချင်ဘူး ဦးနေသစ်၊ သြာ...”

ဆောရီး ဦးကျော်ဇေယျ။ နောက်ဆို ရှင်နဲ့ ကျွန်မ ပတ်သက်စရာ
လည်း မရှိတော့ဘူး”

“ဟင်”

ထိုစကားကြောင့် သူ့မျက်နှာပျက်သွားစဉ် ဖေဖေတို့
ပြန်ထွက်လာ၏။ မေမေက ကော်ဖီယူလာသည်။

“ကော်ဖီသောက်ပါဦး ဦးကျော်ဇေယျ”

“အားနာစရာ အန်တီ၊ ကျွန်တော် ခုပဲ လက်ဖက်ရည်
သောက်လာတာပါ”

မေဖေတို့ရှေ့မှာတော့ သူက တကယ့်လူကြီးလူကောင်
ဖြစ်သည်။

“သောက်ပါ၊ ဦးကျော်ဇေယျ။ သမီးမေမေက ကော်ဖီ
ဖျော်ကောင်းတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်”

သူက သူမကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး ကော်ဖီခွက်
လှမ်းယူသည်။

“မေမေကလည်း သမီးကို ကော်ဖီဖျော်ခိုင်းတာ မဟုတ်
ဘူး”

သူမပြောတော့ မေမေက ပြုံးသည်။

“ကြိုလို့ ဖျော်လာတာပါကွယ် နောက်တစ်ခါ ဦးကျော်
ဇေယျလာတော့ သမီးကိုယ်တိုင်ပဲ ဖျော်တိုက်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ် သမီး၊ ဖေဖေတို့မြေကွက်မှာ တိုက်ဆောက်
ဖို့ကိစ္စ ဦးကျော်ဇေယျနဲ့ အပ်ပြီးပြီ၊ သမီးလည်း ဒီမှာရှိနေတာ
ကြောစကသွားကြည့်ပေါ့”

“ရှင်...ဟုတ်ကဲ့ဖေဖေ”

ကြည့်စမ်း...ဘယ်လောက်တိုက်ဆိုင်လဲဆိုတာ။ သူမတို့
တိုက်ကို သူဆောက်မည်တဲ့။

“တကယ်လို့ အန်ကယ်တို့ပြန်သွားလည်း တိုက်အတွက်
ဆိုအပ်တာတွေကို ဦးကျော်ဇေယျအနေနဲ့ သမီး မိမိကို တိုင်ပင်ညှိ
နှိုင်းနိုင်ပါတယ်”

“ဗျာ...ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်ကယ်၊ မိမိကို ကျွန်တော်
ကြောစကဆက်သွယ်ပါမယ်”

သူ့အသံက လိုအပ်တာထက် ပို၍သွက်လက်နေ
သယောင်။

သူမကတော့ ဖေဖေတို့ရှေ့မှာမို့ ဘာမှမပြောသာပေ။
ဖြစ်နိုင်လျှင် “ရှင် ကျွန်မဆီမလာပါနဲ့”ဟုသာ ပြောချင်မိတာပါ။

“ခုလို ဦးကျော်ဇေယျနဲ့ ပြန်ဆုံရတာ အန်ကယ်လမ်းသာ

တယ်ကွာ၊ လိုအပ်တာရှိရင်လည်း အန်ကယ်ကိုပြောပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်၊ ကျွန်တော်ကလည်း အန်ကယ်နဲ့ မထင်မှတ်ဘဲ ပြန်ဆုံရတာကို ဝမ်းသာနေတာပါခင်ဗျာ”

“သီရေ ကိုယ်တို့မပြန်ခင် ဦးကျော်ဇေယျကို ထမင်းဖိတ် ကျွေးရအောင်”

“ဟာ...နေပါစေ အန်ကယ်၊ ကျွန်တော်ကသာ အန်ကယ်တို့မိသားစုကို ထမင်းဖိတ်ကျွေးပါရစေ”

အံ့ဩစရာကောင်းစွာ ဖေဖေနှင့်သူက အစောကြီးကတည်းက သိနေကြပါလား။

“မဟုတ်တာကွယ်၊ အန်တီတို့ကပဲ ကျွေးပါရစေ၊ သမီးလည်းရှိနေတုန်း”

“အန်ကယ်တို့ အန်တီတို့စေတနာကို ကျွန်တော် လေးစားပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် လောလောဆယ် ဒီမှာက ကျွန်တော်အိမ်ရှင်ပါ၊ ကျွန်တော် ဖိတ်ပါရစေခင်ဗျာ”

ကမ်းခြေမှာ သူမတွေ့ခဲ့သော ဂျင်းဘောင်းဘီတစ်ပတ် နှစ်ဖုံး၊ ဂျာကင်ဟောင်းနှင့် မျက်နှာတွင်မှတ်ဆိတ်၊ ပါးမြိုင်းမွှေးတို့ဖြင့် ဦးနေသစ်က တစ်ဘဝစီမှာပါလား။

“ကဲ...ကဲ ဒီလောက်ပြောမှတော့ ကိုယ်တို့လက်ခံလိုက်

ပါ၊ နောက် ကိုယ်တို့ကျွေးရတဲ့အလှည့် ကြိုဦးမှာပါကွယ်”

“အန်ကယ်ပြောတာ မှန်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်အနေနဲ့ အန်တီလက်ရာကို စားချင်ပါသေးတယ်၊ လောလောဆယ် ကျွန်တော် အန်ကယ်တို့မိသားစုကို မနက်ဖြန်ဒင်နာနဲ့ ဧည့်ခံပါရစေ”
ဖေဖေတို့ကိုပြောရင်း သူက သူမဘက် တစ်ချက်လှမ်း

ကြည့်၏။

“အို...ကျွန်မ မနက်ဖြန်ပြန်မှာ”

နောက်ထပ် သူနဲ့မတွေ့ချင်တာမို့ သူမ ဆတ်ခနဲပြောလိုက်မိသည်။ သို့သော် မေမေက ချက်ချင်းပင် မကြိုက်ဟန်ဖြင့် သူမကို ကြည့်၏။

“ဘာကိစ္စပြန်မှာလဲ သမီး၊ ဒီမှာ လေးငါးရက်နေဖို့ အဆောင်မျိုးကို မေမေကိုယ်တိုင် ခွင့်တိုင်ခဲ့တယ်မဟုတ်လား”

“ဟို...အဲဒါ”

“မိမိ...လူကြီးတွေ စကားပြောနေတာ ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်း၊ နောက်ဖြန် ဦးကျော်ဇေယျ ဒင်နာကို ဖေဖေတို့မိသားစု တက်ရမယ်”
ဖေဖေ ခပ်မာမာပြောတော့ သူမငြိမ်ကျသွားလျက် ဖျက်လွှာလေးချကာ...

“ရှင်...ဟုတ်ကဲ့”

ဟု ခေါင်းညိတ်လိုက်ရ၏။ မဟုတ်လျှင် ဒေါသကြီး
သော ဖေဖေက လူရှေ့လည်း ရှောင်လိမ့်မည်မဟုတ်၊ သူမကို
ထရိုက်မှာသေချာသည်။

“မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ ဦးကျော်ဇေယျ၊ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ
သာဖြစ်တယ် မိမိဟာ ခုထိကလေးဆန်ချင်တုန်းပဲ”

ဖေဖေက သူ့ကိုလှမ်းပြော၏။ သူ ဖျတ်ခဲနဲပြီးကာ သူမကို
ကြည့်တာမို့ မသိမသာ မျက်စောင်းထိုးလိုက်မိသည်။

“အဟွန်း...ကလေးဆိုတော့ ဒီလိုပါပဲ အန်ကယ်။
ကျွန်တော်တို့လူကြီးတွေက နားလည်ပေးရမှာ မဟုတ်လား”

ကြည့်စမ်း...ဖေဖေရှေ့မှာ အခွင့်ကောင်းယူကာ သူကပါ
သူမကို ကလေးတဲ့။

“အင်း...ဦးကျော်ဇေယျလို နားလည်တဲ့လူရှေ့မို့ တော်
တော့တယ်၊ သမီး မှတ်ထားနော် အိမ်ဆောက်တဲ့ကိစ္စမှာ ဖေဖေတို့
ပြန်သွားရင် သမီးဆက်သွယ်ရမှာက ဟောဒီ ဦးကျော်ဇေယျပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဘယ်လိုပဲ မတွေ့ချင်ပါစေ၊ ဖေဖေအမိန့်ကိုတော့ သူမ
မလွန်ဆန်နိုင်တာမို့ ခေါင်းညိတ်ရ၏။

ခဏနေ သူပြန်တော့ ဖေဖေက သူမကို...

“မိမိ...ဦးကျော်ဇေယျကို ကားနားအထိ လိုက်ပို့ပေး”

“ရှင်...ဟုတ်ကဲ့ဖေဖေ”

“မနက်ဖြန်မှ ဆုံကြတာပေါ့ အန်ကယ်”

“ကောင်းပြီ”

ဖေဖေနှင့် မေမေ အိမ်ထဲဝင်သွား၏။ သူမက ခပ်မွန်မွန်
ဈာန်နာလေးဖြင့် သူ့ဘေးမှာ ကပ်ပါလာသည်။

“ဗွီဗွီ”

သူ့ခေါ်ပေမယ့် သူမ မကြားချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်

“လောကကြီးဟာ သိပ်အံ့ဩစရာကောင်းတယ်နော်၊
အန်ကယ်ရဲ့သမီးဟာ မိမိဖြစ်နေမယ်လို့ ကိုယ်တကယ်မထင်ခဲ့ဘူး”

“ဪ...ကျွန်မက ဖေဖေသမီးဖြစ်လို့ ရှင်အကြောင်း
တွေ သိသွားတာ အံ့ဩနေတာလား ဦးကျော်ဇေယျ”

တမင်ပင် ထိုနာမည်ကို သူမ ခေါ်ပစ်လိုက်၏။ သူ
ဈာန်နာကွက်ခဲနဲပျက်ကာ...

“မိမိအတွက်တော့ ကိုယ်ဟာ အမြဲတမ်း နေ့သစ်ပါ
ဈာန်”

“ဟင်း...ဟင်း ကျွန်မအတွက် အဲဒီ ဦးနေ့သစ်ဆိုတာ
သေသွားပါပြီရှင်”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ မိမိ၊ ကိုယ့်ကို ဒီလောက်ထိ မုန်းသွားတာလား”

“ကျွန်မက လူလိမ်လူညာတွေကို မုန်းတယ် ဦးကျော်ဇေယျ”

သူ့ကို ခပ်စူးစူးလေးကြည့်ကာ သူမပြောလိုက်၏။ သူ သက်ပြင်းချကာ ခေါင်းခါယမ်းသည်။

“ကိုယ် မိမိအပေါ်မှာ ဘာတစ်ခုမှ မလိမ့်ဘူး”

“အော်... ဒါဆို ပန်းချီဆရာ ဦးနေသစ်ဆိုတာက”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ပန်းချီဆရာအခါ အိမ်မှာမည်ပဲ ကိုယ် သုံးတယ် မိမိ၊ မိမိနဲ့တွေ့တဲ့အချိန်တုန်းက ကမ်းခြေမှာ ပန်းချီဆွဲဖို့ ကိုယ်ရောက်လာတာပဲ”

ထိုစဉ်တုန်းကတော့ သူ့ကို သနားခဲ့တာတွေအတွက် သူမ ရှက်မိ၏။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှင်က ကွယ်ရာမှာ ကျွန်မကို ရယ်စရာ အဖြစ် မြင်ခဲ့တာ မဟုတ်လား ဦးကျော်ဇေယျ”

“လုံးဝမဟုတ်တာကွာ၊ မိမိကို ကိုယ်က ဘာကြောင့် ရယ်စရာလို့ ထင်ရမှာလဲ”

“ချစ်သူနဲ့ ကွဲနေတဲ့ ကောင်မလေး ငါလိမ်သမျှ ယုံနေတဲ့

ကောင်မလေးဆိုပြီးတော့လေ”

သူမစိတ်ထဲ သိမ်ငယ်ခဲ့သမျှ ခံစားကာ ပြန်ပြောလိုက်၏။

သူက သူမကို စိုက်ခနဲငေးကြည့်သည်။

“ကိုယ့်အပေါ် မိမိ ဒီလိုထင်တာ ဝမ်းနည်းစရာပဲ၊ အမှန်

တော့ ကိုယ်က မိမိနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ...”

“မေမေထွက်လာပြီ ရှင်ပြန်ပါတော့”

ကားနားရောက်တာနှင့် သူမ ချာခနဲလှည့်ထွက်ခဲ့၏။

စိတ်ထဲမှာ သူနဲ့ ဒီလိုပြန်တွေ့ရတာ အိပ်မက်တစ်ခုလိုပဲ။

“ဦးကျော်ဇေယျာလို့ နာမည်မှာ ဦးတပ်ခေါ်နေရပေမယ့် အသက်က လေးဆယ်ဝန်းကျင်လောက် မရှိသေးဘူး၊ ဒါပေမယ့် လူငယ်သလောက် အလုပ်အကိုင်က တော်တယ်၊ ထက်မြက်တော့ ဂုဏ်သတင်းကကြီးပြီး အားလုံးက လေးစားမှုနဲ့ ‘ဦး’တပ်ခေါ်နေကြတာ သိ”

သူပြန်သွားတော့ ဖေဖေက မေမေ့ကို သူနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အကြောင်းတွေ ပြောပြနေ၏။

“လူက ခန့်ခန့်ချောချောပါပဲ၊ ရုပ်ကြည့်တာနဲ့ ငယ်မေးမှန်း သိသာပါတယ်၊ ဒါနဲ့ ကိုက သူနဲ့ ဘယ်တုန်းကတည်းက သိတာလဲ”

ထိုအကြောင်းကို သူမလည်း သိချင်နေ၏။ ဖေဖေက သူ မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့တာ ဘယ်တုန်းကလဲ၊ ဖေဖေနဲ့ အသက်အရွယ် ကွာခြားတာမို့ သူငယ်ချင်းလည်း မဖြစ်နိုင်ပါ။

“မောင်ကျော်ဇေယျာမိဘများ လက်ထက်က သိခဲ့ကြတာ

မောင်ကျော်ဇေယျာက တစ်ဦးတည်းသောသားလေး၊ မိဘနှစ်ပါး ထုံးဆုံးတော့ သူပဲ စီးပွားရေးကို ဦးဆောင်ခဲ့တာ၊ တချို့သားသမီးတွေဆို မိဘထားခဲ့တဲ့ အမွေပစ္စည်းတွေကို တိုးပွားအောင် မလုပ်နိုင်တဲ့အပြင် ကိုယ်တိုင်လည်း လူလုံးမလှဖြစ်ကြတယ်မဟုတ်လား၊ မောင်ကျော်ဇေယျာကျတော့ မိဘထားခဲ့တဲ့ အမွေပစ္စည်းနည်းနည်းကို နားများဖြစ်အောင် ပွားများတတ်တယ်၊ ခုဆို စီးပွားရေးလောကမှာ ထိပ်သီးနေရာမှာ သူရှိနေပြီ သိ”

“ကိုပြောသလိုဆိုရင်တော့ ဦးကျော်ဇေယျာက ချီးကျူးစရာပဲနော်၊ မိဘပစ္စည်းကို ထိန်းသိမ်းပွားများတတ်တာဟာ သားသမီးကောင်းတွေရဲ့ ဝတ္တရားပဲ”

ဖေဖေနှင့်မေမေက သူ့ကို ချီးကျူးနေသည်။ မှန်တာပြောရလျှင်တော့ သူဟာ လူတော်တစ်ယောက်ပါ။

“ဒါပေါ့ သိ၊ ခုလည်း ကိုယ်နဲ့တွေ့တာ သူ့မှာ ဝမ်းသာအားရ အိမ်လိုက်လာတာ၊ ကိုယ်တို့အိမ်ကိစ္စအတွက်လည်း မပူပါနဲ့တဲ့၊ သူ အတတ်နိုင်ဆုံး ကူညီမယ်ပြောတယ်”

“သူတော်ကောင်းနဲ့တွေ့တာပဲ ကို၊ ကျွန်မက အိမ်ဆောက်အသိုက်စွဲ ဘယ်သူနဲ့ မျက်နှာလွဲရမယ် စဉ်းစားမရဖြစ်နေတာ၊ ဒါနဲ့ သူအိမ်ထောင်ကော ဒီမှာလား”

ဦးနေသစ်၏ လျှို့ဝှက်ကိစ္စတွေထဲမှာ ထိုအချက်ကလေး
အရေးတကြီး ပါဝင်နေသည်။ ထို့ကြောင့် သူမ နားစွင့်မိမိ

“မောင်ကျော်ဇေယျ မိဘတွေရှိတုန်းက လူကြီး
သဘောတူ စေ့စပ်ပေးခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးလည်း လူကြီးတွေမရှိ
သူတို့လူငယ်ချင်း သဘောချင်းမတိုက်ဆိုင်လို့ လမ်းခွဲလိုက်ကြ
တဲ့၊ မိန်းကလေးကလည်း နိုင်ငံခြားအပြီးလွန်သွားတယ်လို့ ပြော
ကြားတာပဲ သိရေ”

“ဪ...ဒါဆို သူက ခုထိ အိမ်ထောင်မရှိသေးဘူး
ကို”

ဦးနေသစ်မှာ အိမ်ထောင်မရှိဟု သိလိုက်ရတော့
ရင်ထဲ တစ်မျိုးဖြစ်သွား၏။ သူ့ကို အိမ်ထောင်ဖြင့်မှတ်ကာ
သန့်သန့်ဖြင့် တရင်းတနီး ဆက်ဆံခဲ့တာမဟုတ်လား။

“လောလောဆယ်တော့ လက်ရှိအိမ်ထောင် မရှိ
ဒီအသက်အရွယ်ကျမှတော့ သူလည်း ရည်စူးထားတဲ့သူ ရှိရင်
ပေါ့ကွယ်”

“အင်းလေ...ဒါလည်းဟုတ်တာပါပဲ၊ လူကချော
သဘောကပြည့်၊ ပစ္စည်းဥစ္စာက ပြည့်စုံလေတော့ မောင်ကျော်
လို လူမျိုးကို သဘောကျတဲ့မိန်းကလေးတွေ များမှာပါ”

နောက်ဆုံး မေမေ၏ မှတ်ချက်ကြောင့် သူမရင်ထဲ
ဦးကန်ချင်သလိုပါပဲ။ တကယ်ဆို မိန်းမတိုင်းဟာ ဂုဏ်ပကာသန
တွေကို မတ်နေတာမဟုတ်ပါဘူး မေမေရယ်။

“သမီးမိမိလည်း စာကို ဒီနှစ်အထူးကြိုးစားစေချင်တယ်”
ဖေဖေက ပထမဆုံးအကြိမ် သူမဘက် လှည့်ပြောသည်။
အဲဒါကို ကိုကိုတို့ဘက်ကို အတော်မခံချင်ဟန် ဖြစ်နေပုံပင်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ”

“အေး...လူဆိုကာ ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ်
ဘာကံကို ခံနိုင်ရည်ရှိရမယ်၊ တစ်ခါလဲရင် နှစ်ခါဖြန့်ထုနိုင်ရ
မိဆိုတာ မှတ်ထား သမီး”

ကိုကိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ကာ သူမဖိတ်ထဲ မခံစားစေရန်
အေးအေးပေးပေးနှစ်သိမ့်ခြင်းပါ။

“သမီး ခံနိုင်ရည်ရှိပါတယ် ဖေဖေ”

“ဒီလိုမှပေါ့၊ လူဆိုတာ ကိုယ့်ကို အထင်သေးလာရင်
အထင်ကြီးအောင် လုပ်ပြနိုင်ရမယ် သမီး၊ ဖေဖေသမီးတာ
လှည့်ညှဲထဲက မဟုတ်ဘူးဆိုတာ အားလုံးသိအောင်ပြရမယ်”

ဖေဖေစကားတွေ နားထောင်ပြီး သူမရင်ထဲ အားမှာန်တွေ
သာရသလိုပါပဲ။

“ကျွန်မလည်း သမီးကို ပြောပြထားပါတယ် ကို
မေမေက ဝင်ပြောသည်။ ဖေဖေ ခေါင်းညိတ်ကာ သူ
ကရုဏာဖြင့် လှမ်းကြည့်၏။

“ဖေဖေဟာ သမီးမိန်းကလေးရှင်၊ ငါ့သမီးကို အပြစ်
တာ ဖေဖေ စိတ်လိခိုက်ရတယ်”

“သမီးကြောင့်မို့ စိတ်မကောင်းပါဘူးဖေဖေ”

မိဘတွေ သူမကြောင့် မျက်နှာဝယ်တာ စိတ်မကောင်း
ရပါသည်။

“ဖေဖေက သမီးကို အပြစ်တင်နေတာ မဟုတ်
တကယ်ဆို သမီးက ဘာအပြစ်မှမရှိဘူး၊ ဂုဏ်ပကာသနသိပ်
သူတို့ကို မခံချင်တာ၊ ငါ့သမီးကို သူတို့သားထက်သာတာနဲ့ စွဲ
စားမယ်”

အံ့ကြိတ်ကာ ဖေဖေပြောတော့ သူမ ခေါင်းဆတ်
သွား၏။

“ဒီတစ်ခါတော့ ဖေဖေတို့ ရွေးချယ်ပေးတဲ့လူကို
လက်ခံရမယ်၊ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စကို သမီးသဘောနဲ့ လုံး
ဖြတ်ရဘူး”

“ဟင်”

ဖေဖေ၏ပြတ်သားသော အမိန့်ကြောင့် သူမ စိုးရိမ်သွား
၏။ ငယ်စဉ်ကတည်းက ဖေဖေသည် သူပြောသလိုလုပ်မှ
၏။

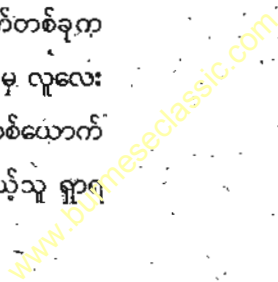
“ဟုတ်တယ် သမီး၊ မောင်သော်ဇင်တုန်းက သမီးရွေး
ခဲ့တာကို မေမေတို့ မကန့်ကွက်ခဲ့ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒီတစ်ခါ
မေမေတို့အလှည့်ပဲ၊ အဲဒါကို သမီးကတိဝေးရမယ်”

ကိုကိုနှင့် ကိစ္စတုန်းက မေမေတို့ မိဘတွေ သဘောထူ
မို့ ယခုတစ်ခါ သူမ ခေါင်းညိတ်ရမည့်အလှည့်ပါလား။

“သမီးကတော့ အိမ်ထောင်ရေးကို စိတ်မကူးချင်တော့
မေမေ”

“အဲဒါကိုက လုံးဝအဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ စကားပဲသမီး၊
အကြီးမှာ သမီးတစ်ယောက်တည်းသာ နေသွားရင် ဟိုဘက်
ထက်လို့မြင်မလဲ၊ သူသားထားသွားလို့ ကျွန်ရစ်တာဆိုပြီး မေမေ
ပြောမခံနိုင်ဘူး”

“သမီးမေမေပြောတာ ဟုတ်တယ်၊ နောက်တစ်ခုက
မိန်းကလေးဟာ အချိန်ရင် အိမ်ထောင်ပြုရမယ်၊ ဒါမှ လူလေး
အိမ် ပြီးတော့ သမီးဟာ သိပ်လှတဲ့မိန်းကလေး တစ်ယောက်
ဖြစ်နေတော့ ဘဝလုံခြုံဖို့ အားကိုးအားထားရမယ့်သူ ရှာရ

မတ်”

ဖေဖေနှင့်မေမေသည် ဒီတစ်ခါကိစ္စမှာ အတိုင်အပိုင်ဖြစ်
၏။ ယခုတစ်ခေါက် ရန်ကုန်ကို မေမေတို့ဆင်းလာတာ သူမ
လည်း ပါလာတာ အဓိကဖြစ်မည်။

“သမီးကို အဲဒီကိစ္စအတွက် စိတ်မပူပါနဲ့ ဖေဖေ”

“အေး...စိတ်မပူပေမယ့် စိတ်ပူအောင်ဖြစ်ခဲ့ပြီဖေဖေ”

လား မိမိ၊ ဒီတော့ ဖေဖေ စိတ်အေးအေးနဲ့ ပြန်ချင်တယ်”

“စိတ်ချသွားပါ ဖေဖေ၊ သမီး ဖေဖေတို့ စိတ်ဆ

အောင်မလုပ်ပါဘူး”

မိဘတွေ ခဏရောက်လာတုန်း စိတ်ချမ်းသာစေရန်
ကတိပေးလိုက်၏။

“သမီးက လိမ္မာပါတယ် ကို၊ သီတို့စကားနားစား
မှာပါ”

“မေမေတို့က သမီးနဲ့သဘောတူရမယ့် လူတွေထဲ
လားဟင်”

သူမအမေးကြောင့် မေမေ ခေါင်းခါယမ်းသည်။

“လောလောဆယ် မတွေ့သေးပါဘူးကွယ်၊ သ
ကြိုပြောထားတာပါ”

သည်တော့မှ သူမသက်ပြင်းချနိုင်၏။ တကယ်လို့ တွေ့နေ
ပြန်လျှင် မေမေတို့ လိုချင်သောကံတိမျိုးကို သူမလွယ်လွယ်ဖြင့်
နိုင်မည်မဟုတ်ပေ။

“မနက်ဖြန် ဒင်နာမှာ မောင်ကျော်ဇေယျကို ကောင်း

အောင်းဆက်ဆံပါ သမီး၊ ဖေဖေ သမီးကြောင့် မျက်နှာမပျက်ပါ
အောင်နဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ”

ဖေဖေရှေ့မှာ သူ့ကို အလိုက်သင့်ဆက်ဆံဖို့ ဆုံးဖြတ်
လိုက်၏။ ဒေါက်တာသော်ဇင်နှင့် ပတ်သက်ကာ သူမကြောင့်
မေမေတို့ စိတ်ဆင်းရဲခဲ့တာကို ပြန်လည်ဖြည့်ဆည်းပေးရမည်
အတွက်လား။

ညနေခြောက်နာရီတွင် သူလာခေါ်၏။ သည်တစ်ခဲ
သူက အဖြူရောင်လည်ကတုံး ရုပ်အင်္ကျီပေါ်မှာ သတ္တလပ်ပုံ
အနက်ရောင်တိုက်ပုံ ထပ်ဝတ်လျက် ကြည့်ပြာရောင် ပုဆိုးတို့ဖြင့်
ခန့်ညားချောမောနေသည်။

ဖေဖေက ဦးကြီးတို့လင်မယားနှင့် သူ့ကို မိတ်ဆက်ပေး
၏။

“မောင်ကျော်ဇေယျာတဲ့ အစ်ကိုကြီး၊ ကျွန်တော့်အိမ်ထဲ
တာဝန်ယူဆောင်ပေးမယ့်သူပေါ့”

“ဪ...ဪ ဒါဆို အင်ဂျင်နီယာကြီးပေါ့ဗေ
ကောင်းပါတယ် ဦးကြီးတို့ကလည်း အသက်ကြီးတော့ ကိုယ်တို့
မကြီးကြပ်နိုင်ဘူးကွယ်”

“မောင်ကျော်ဇေယျာ၊ ဒါ အန်ကယ်ရဲ့အစ်ကိုကြီးပဲ”

ဖေဖေ မိတ်ဆက်ပေးတော့ သူက တလေးတစားဖြင့်
နှုတ်ဆက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ခုလိုတွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ဘာ၊
အထူးအညီလိုရင် ကျွန်တော့်ကိုပြောပါ ခင်ဗျာ”

“အေးကွယ်”

သူသဘောကောင်းတာမို့ လူကြီးတွေက ချစ်တော့ကျ
သည်။

“သမီးရေ...ဒီမှာ မောင်ကျော်ဇေယျာ ရောက်ပြီ”

အမှန်တော့ သူမပြင်ဆင်ပြီးနေတာ ကြာပါပြီ။ အိမ်ရှေ့ကြို
ထွက်ချင်၍ အခန်းထဲမှာ တမင်နေခြင်းပါ။

ဖေဖေအသံပြုတော့ သူမ ထွက်လာရ၏။

“သမီး...ပြီးပါပြီ ဖေဖေ”

ခန်းဆီးလှုပ်ကစား ဝင်လာသောသူမထံသို့ သူ့အကြည့်
ချိတ်ခနဲရောက်လာ၏။

ပြီးသားပျော့ ကျောက်စိမ်းရောင် ရှမ်းဖုံးလက်ရှည်ကို အနက်
ခါးမှာ ကျောက်စိမ်းရောင် ချိတ်လုံချည်ဖြင့် တွဲဝတ်ကာ ဆံပင်ကို
ချောက်တွဲခပ်မြင့်မြင့် ထုံးထားသော သူမဟန်က တကယ့်ကို မဟာ
ဆန်သူပါ။

“အားလုံးပြီးပြီဆိုတော့ သွားကြတာပေါ့ အန်ကယ်၊
အဘ ခွင့်ပြုပါဦးခင်ဗျ”

“အေး...အေး”

သူက သူမတို့အတွက် ကားတံခါးများ အပြေးအလွှား ဖွင့်ပေး၏။ ဖေဖေက သူနှင့် ရှေ့ခန်းမှာထိုင်သည်။ မေမေနှင့်သူမ က နောက်ခန်းမှာ။

အယားကွန်းဖြင့်ထားသော အဖြူရောင်လင်ခရုဇာကားကြီး တာ အထဲမှာအေးစိမ့်နေ၏။

“ကျွန်တော်တို့ ထရိတ်ဒါးမှာပဲ ဘူဖေးစားကြမလား အန်ကယ်”

“မောင်ကျော်ဇေယျ သဘောပါကွယ်၊ အန်ကယ်က ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ရပါတယ်”

သူက နောက်ကြည့်မှန်မှ သူမတို့ကို လှမ်းကြည့်ကား...

“အန်တီနဲ့ မိမိကော အဆင်ပြေပါ့မလားခင်ဗျာ”

“အို...ရပါတယ်ကွယ်၊ အန်တီတို့က ညနေစာ သိပ်စား နိုင်တာမဟုတ်ဘူး မောင်ကျော်ဇေယျ”

“ဘူဖေးဆိုတာ ဟိုမှာက စုံစုံလင်လင်နဲ့ ကိုယ်ကြိုက် ထည့်စားနိုင်တာပေါ့ အန်တီ”

မေမေ့ကို လှမ်းပြောရင်း သူမထံ အကြည့်တစ်ချက် ရောက်တာမို့ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်၏။

မီးရောင်အောက်မှာ ထရိတ်ဒါးဟိုတယ်ကြီးက ခန့်ညား လှပနေသည်။ ကားကို ပါကင်ရပ်ပြီး သူမတို့ဝင်ခဲ့ကြသည်။

အသားမျိုးစုံ၊ ပုစွန်၊ ငါး၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက်၊ ဖျော်ရည်၊ သီးနှံ၊ အချိုပွဲ စုံလင်စွာဖြင့် ဘူဖေးက ကြိုက်ရာယူစားနိုင်၏။ ခေါက်ဆွဲကြော်၊ ကြာဇံကြော်၊ ထမင်းဖြူ၊ ထမင်းကြော် အားလုံး ရ၏။

သူမတို့က စားပွဲတစ်ဝိုင်းယူပြီး ပန်းကန်ပြားများယူကာ ကြိုက်ရာကို စားနိုင်သလောက် အနည်းငယ်စီထည့်သည်။

ဖေဖေနှင့် မေမေက သူတို့ကြိုက်ရာထည့်ရင်း တစ်တွဲ ဖြစ်ကာ သူနှင့်သူမ ကျန်ခဲ့၏။

“မိမိ ထည့်တာနည်းလှချည်လားဗျာ”

“ကျွန်မ ညနေစာနည်းနည်းပဲ စားတတ်တယ်”

“အဟွန်း...ဒါကြောင့် မိမိ ဘော်ဒီက အချိုးကျနေတာ ဖြစ်မယ်”

“အို”

ရင်ဖုံးခါးတို့မို့ သူမခန္ဓာကိုယ် အချိုးအစားက ထင်ပေါ် နေသည်။

“ဒီနေ့ မိမိ သိပ်လှတယ်”

၁၅၂

ရွှေအညွန့်

“အဒိစကားမျိုးနဲ့ ရှင့်ရဲ့လိမ်ညာမှုကို ရှောင်မလို့လား ဦးကျော်ဇေယျ”

သူမ ခပ်တည်တည်လေး မေးလိုက်တော့ သူ သက်ပြင်း ချ၏။

“ဪဗျာ...ကိုယ်ဘယ်လိုတောင်းပန်မှ မိမိ ကျေနပ် မှာလဲ”

“မလိုပါဘူး”

ပြောပြီး သူ့နားက ခွာခဲ့သည်။ ဒင်နာလာစားသုတွေက နိုင်ငံခြားသားတွေ များနေ၏။

“ဟဲ့လို မစ္စတာကျော်ဇေယျ”

“ဟဲ့လို မစ္စတာဂျွန်”

သူ၏နိုင်ငံခြားသား အသိမိတ်ဆွေက လာနှုတ်ဆက်နေ သည်။ ထိုနိုင်ငံခြားသားက သူမလှမ်း၍ကြည့်၏။

“မစ္စတာကျော်ဇေယျရဲ့ မစ္စလား၊ သိပ်လှပြီး သိပ်မဟာ ဆန်တယ်”

“အို”

အင်္ဂလိပ်စကား နားလည်သော သူမမျက်နှာလေး နီသွား ရ၏။ သူကပြုံးကာ...

“ကျွန်တော်မိတ်ဆွေပါ”

“ဆောရီး”

နိုင်ငံခြားသား ထွက်သွားတော့ သူမ မျက်နှာနီလေးဖြင့် သူ့ရှိရာ စားဖွဲ ပြန်ရောက်လာ၏။ ဖေဖေနှင့် မေမေတို့ကလည်း ရောက်နေပြီ။

ထိုစဉ်...

“ပလိစ်၊ မြန်မာဆန်တဲ့အလှကို ကျွန်တော်တို့ ဓာတ်ပုံ ရိုက်ပါရစေ”

တခြားနိုင်ငံခြားသားစုံတွဲက သူမထံ လာခွင့်တောင်းလေ ၏။ သူက သူမကိုကြည့်ကာ...

“ဘယ်လိုလဲ မိမိ၊ ခွင့်ပြုမှာလား”

သူပြုံး၍မေး၏။ ဖေဖေက ကြားမှဆုံးဖြတ်သည်။

“ရိုက်ခွင့်ပြုလိုက်ပါ သမီး၊ ဖေဖေတို့ရဲ့ မြန်မာမိန်းက လေးတွေ အလှကို ကမ္ဘာကသိပါစေ”

“ဟုတ်ကဲ့ဖေဖေ”

သူမခွင့်ပြုတာနှင့် ပုံအမျိုးမျိုး လှည့်ပတ်ရိုက်ကြ၏။ သူတို့ ရိုက်နေစဉ် သူမတို့က အစားအသောက်ကို ဖြည်းအေးစွာ စားနေ လိုက်၏။

“ဒီလို မဟာဆန်တဲ့အလှမျိုးကို ကျွန်တော်တို့ တွေ့ရခဲပါတယ်။ ခုလို ဓာတ်ပုံရိုက်ခွင့်ပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

နိုင်ငံခြားသား လင်မယားမှာ အမေရိကန်လူမျိုးတွေဖြစ်၍ ပါမောက္ခတွေဖြစ်ကြောင်း သိရ၏။

သူတို့၏လိပ်စာကိုလည်း ပေးသွားသည်။ သူမတို့ထံ လိပ်စာတောင်းခံော့ ဦးကျော်ဇေယျကပဲ သွက်လက်စွာ သူလိပ်စာပေးလိုက်၏။

“ကျေးဇူးပါပဲ။ ဓာတ်ပုံတွေရရင် ကျွန်တော်တို့ လက်ဆောင်ပို့လိုက်ပါ့မယ်”

“သင့်ခဲ”

မေမေကတော့ လူလယ်ခေါင်မှာ သူ့အလှအတွက် ကျေနပ်ဂုဏ်ယူနေ၏။ ထိုအချိန် တိုက်ဆိုင်စွာပဲ ရောက်လာတာက ဒေါက်တာသော်ဇင်တို့ မိသားစု။

“ဟင်...မိမိ”

“ကိုကို”

ကိုကိုဘေးမှာ ခေတ်မီလှပသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဒါဟာ ဒေါက်တာချယ်ရီဆိုတာ မပြောဘဲနှင့် သိလိုက်၏။

“အန်ကယ်တို့ပါလား။ အန်ကယ်တို့ ဘယ်ကုန်းက ရောက်တာလဲ”

ကိုကိုက ဖေဖေတို့ကို အရင်နှုတ်ဆက်သည်။ ဖေဖေသည် ကိုကိုကိုမြင်တော့ မျက်နှာချက်ချင်းတင်းမာသွား၏။

“ဪ...အန်တီတို့ မနေ့ကပဲရောက်တယ် မောင်သော်ဇင်၊ ခင်းမိဘတွေကော နေကောင်းကြလားကွယ်”

မေမေက အခြေအနေကို ထိန်းကာ ဟန်မပျက် နှုတ်ဆက်၏။ ကိုကိုက အပြစ်ရှိသူမို့ မျက်နှာမကောင်းပေ။

“ဟုတ်ကဲ့ ကောင်းပါတယ် အန်တီ၊ ဒီကိုရောက်တုန်း အန်တီတို့ကို ကျွန်တော်တို့ ဖိတ်ခေါ်ပါရစေ”

“အို...နေပါစေကွယ်၊ အန်တီတို့လည်း ဒီကိုအလုပ်ကိစ္စနဲ့ လာတာဆိုတော့ အချိန်သိပ်မအားပါဘူး။ အိမ်ဆောက်ဖို့ကိစ္စလည်း ပြီးတော့လေ၊ ဒါက အန်တီတို့တိုက်ကို ကြီးကြပ်ဆောက်ပေးမယ့် တျော်ကွန်စစ်တပ်ရှင်းက ဦးကျော်ဇေယျတဲ့ မောင်သော်ဇင်”

သူမအနီးတွင် မြင့်မားတောက်ပစွာ ရပ်နေသော ဦးကျော်ဇေယျနှင့် မေမေက ကိုကိုကို ပြုံးပြုံးလေး မိတ်ဆက်ပေး၏။

ကိုကို မျက်နှာပျက်ကာ...

ဖေဖေတို့ ပြန်သွားပြီးချိန်မှာ သူမလည်း အဆောင်ပြန်
၏။ ဦးကျော်ဇေယျနှင့်အတူ ဖေဖေတို့ကို လေဆိပ်သို့ သူမလိုက်
ပေးခဲ့သည်။

“မိမိကို ညီမလေးတစ်ယောက်လို စောင့်ရှောက်ပေး
မောင်ကျော်ဇေယျ”

လေယာဉ်ပေါ်တက်ခါနီး သူမအတွက် မေမေ စိတ်
ဟန်ဖြင့် သူ့ကိုမှာ၏။

“စိတ်ချပါ အန်တီ၊ မိမိလိုတဲ့အကူအညီ ကျွန်တော်
အချိန်မရွေးတောင်းဖို့ ပြောထားပါတယ်”

“အေးကွယ်၊ မောင်ကျော်ဇေယျရှိနေလို့ပဲ”
သူက ပြုံးနေသည်။ အပြန်လမ်းမှာ သူမ တိတ်ဆိတ်
ပါလာ၏။

“ဘယ်လိုလဲ မိမိ၊ ပြန်သွားတဲ့ အန်တီတို့ကို လွှဲ
လား”

တိတ်ဆိတ်နေသော သူမကို သူလှမ်းကြည့်ကာ မေး
သည်။

“မေမေတို့က ကျွန်မကို ကလေးတစ်ယောက်လိုမှတ်ပြီး
အကျော်ဇေယျဆီအပ်နေတာ စိတ်မကောင်းစရာပဲ”

“မိဘတွေအတွက်ကတော့ သူတို့သားသမီးတွေဟာ အမြဲ
ကလေးတစ်ယောက်လိုပဲမြင်တယ် မိမိ”

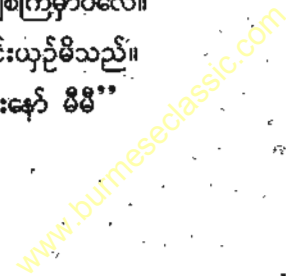
လူကြီးလို သူက နှစ်သိမ့်၏။ အပြန်ခရီးမှာ သူမက
အနားမှာ သူနှင့်အတူထိုင်ဖြစ်၏။

“ဦးကျော်ဇေယျ မိဘတွေကော အဲဒီလို ထင်ခဲ့လား”
“ဒါပေါ့၊ ကိုယ့်မိဘတွေဆိုရင် ကိုယ်က တစ်ဦးပည်း
သားဆိုကာ မျက်စိအောက်က အပျောက်ခံတာမဟုတ်ဘူး၊
အခြားမှာ ပညာသွားသင်တန်းကတောင် ကိုယ့်ကိုလွှဲလို့ဆိုပြီး
အာဇာတ လိုက်လာကြတယ်”

“ဪ”
ချမ်းသာပြည့်စုံသူတွေမို့ ရှားရှားပါးပါးရထားသော သူတို့
တစ်ဦးတည်းသောသားလေးကို မြတ်နိုးစွာ ချစ်ကြမှာပဲလေ။

အတိုအချစ်နှင့် သူ့မိဘများ၏ ဓမ္မတ္တာကို နှိုင်းယှဉ်မိသည်။
“အန်ကယ်က ပင်စင်သိပ်မလိုတော့ဘူးနော် မိမိ”

“မေမေပြောတာလား”

သူ့ကိုကြည့်ကာ မေးလိုက်၏။ သူ ခေါင်းညိတ်သည်။

“အန်တီက ပွင့်လင်းပြီး သဘောကောင်းတယ်၊ ရင်ထဲမှာ ရှိတာကို အမှန်အတိုင်း ပြောပြတာပါ မိမိ”

“ကျွန်မကတော့ မပွင့်လင်းဘူးလို့ ဆိုလိုတာလား ဦးကျော်ဇေယျ”

မျက်နှာလေး အနည်းငယ်တင်းလျက် သူမမေးတော့ ဖျတ်ခနဲ ပဲခုံးတွန့်၏။

“မဆိုလိုပါဘူးဗျာ၊ ဒါပေမယ့် မိမိ ကိုယ့်အပေါ် မလှစေ နှစ်တော့ သေချာတယ်”

“လှည့်စားဟန်ဆောင်တတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ကျွန်ုပ်က ဘာကြောင့် ကျေနပ်ရမှာလဲ ဦးကျော်ဇေယျ”

“ဪ... မိန်းကလေးရယ်၊ ကိုယ် မင်းကို မလှည့်စားဘူး၊ မင်းဘာသာ ကိုယ့်ကို ပန်းချီဆရာထင်နေခဲ့တာပါဏှာ တကယ်တော့ ခုလည်း ကိုယ်ဟာ ပန်းချီဆရာပါပဲ၊ မင်းရဲ့ ဆွဲလို့ပြီးပြီ”

“ဟင်”

သည်တော့မှ သူမဓာတ်ပုံယူသွားခဲ့တာ အမှတ်ရ ပေးပေတို့များ သူထံမှာ သူမဓာတ်ပုံကိုတွေ့ခဲ့လျှင်...အို...မဖြူ

“ဒီမှာ ကျွန်မကို အဲဒီပုံတွေပြန်ပေးပါ”

“အိမ်လိုက်ယူလေ”

“အို”

ကြည့်စမ်း...ဒါဟာ သူ့ရဲ့အကြပ်ကိုင်ခြင်းလား။ ဘာပဲဖြစ်

သူမဓာတ်ပုံရဖို့သာ အဓိကမို့ လိုက်ယူဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

“ဘယ်လိုလဲ မိမိ၊ ကိုယ့်အိမ်လိုက်မှာလား”

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျွန်မက ကာယကံရှင်ဆိုတော့ ခြိတ်ယူရမှာပေါ့ ဦးကျော်ဇေယျ”

“အဟွန်း... ဒီလိုမှပေါ့ဗျာ”

ကားကို ရွှေတောင်ကြားဆီသို့ သူ ဦးတည်မောင်းလိုက် လှပခန့်ထည်သော အုတ်တံတိုင်းမြင့်ကြီးနောက်မှ ခေတ်မီ

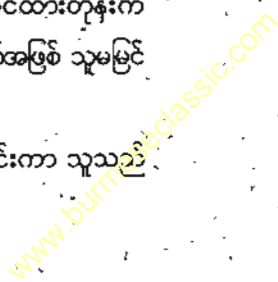
လှည့်ထားထည်ဝါနေသော အဖြူရောင်တိုက်ကြီးကို ဘွားခနဲတွေ့ရ သည်။

သူက ကားကို ခြံဝင်းကျယ်ကြီးထဲသို့ မောင်းဝင်ပြီး အားသွေးဆောင်စင်အောက်ရပ်၏။

“ဆင်းပါ မိမိ၊ ဒါ ကိုယ့်အိမ်ပဲ”

သူ့ကို ပန်းချီဆရာ ဦးနေသစ်အဖြစ် ထင်ထားတုန်းက အခု အစရာမရှိ တကယ့်ကို သာမန်လူတစ်ယောက်အဖြစ် သူမမြင်

ယခုတော့ သူမအထင်က ရယ်စရာကောင်းကာ သူသည်

တကယ့်ထိပ်တန်းသူဌေးကြီးတစ်ယောက်ပါလား။

သူ့ကိုမြင်တာနှင့် အလုပ်သမားတွေက အရိုအသေပေးမိရုံမက လုပ် နိညိုရောင်ကော်ဇောကြီးများ ခင်းထားသော သူ့ ဧည့်ခန်းကျယ်ကြီးထဲမှာ နောက်ဆုံးပေါ် ခေတ်မီပစ္စည်း အဆောင်များ။

“ကိုယ့်တိုက်ကြီးက ကျယ်သလောက် လူကတော့ နည်းတယ် မိမိ။ အလုပ်သမားတွေနဲ့ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းက ကိုယ့်အတွက် မိသားစုတစ်ခုလောက်လိုတယ်လို့ မိမိ မထင်ပါလား။”

နိုင်ငံခြားဖြစ် အဖြူရောင် နှစ်ထပ်ဆိုဖာကြီးနှစ်ခု ဆက်ထားကာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဝင်ထိုင်ရင်း သူပြုံးကာမေး၏။

“ကျွန်မ မသိဘူး။”

သူပြုံးကာ ငွေမောင်းလေးထုလိုက်၏။ မကြာခင် အထူးငါးဆယ်ဝန်းကျင် ရုပ်ရည်သန်ပြန်သော အိမ်ဖော်ဖြစ်မည့် အသမီးကြီးတစ်ဦး ရောက်လာသည်။

“ဧည့်သည်အတွက် ဓားစရာတစ်ခုခုလုပ်ပေးပါ။”

“ဟုတ်ကဲ့ သူဌေး။”

“ဪ... အပေါ်ထပ်ကို ပိုပေးပါ။”

ထို့နောက် သူ နေရာမှထ၏။

“ပန်းချီကားက အပေါ်ထပ်မှာမိမိ။”

သည်တော့ သူမလည်း နေရာမှထလိုက်ရ၏။ ကျွန်းရောင် ပြောင်လက်တောက်ပနေသော လှေကားကြီးအတိုင်း သူမတို့ ထက်ခဲ့ သည်။

အပေါ်ထပ်မှာလည်း အောက်ထပ်အတိုင်း ကျယ်ပြန့်ကာ အားနားခန့်ညားလှ၏။ အယားကွန်းအပြည့် ဖွင့်ထားတာမို့ ဖုန်မှုန့် အစစ်စက်မရှိ။ ရှင်းလင်းတောက်ပအေးမြနေသည်။

“ကိုယ့်ဘဝမှာ စိတ်ကြိုက်ပန်းချီကားမျိုး ဆွဲခဲ့တယ်။ ခင်းပုံကတော့ ကိုယ့်အတွက် ပထမဆုံးပဲ မိမိ။”

အခန်းတချို့ကို ကျော်ဖြတ်ပြီးနောက် ကျယ်ဝန်းသော အခန်းကြီးတစ်ခုထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။

မှောင်နေသော အခန်းကို မီးထွန်းလိုက်ချိန်မှာ ပန်းချီကား တချို့ကို တွေ့ရသည်။ ထိပ်မှာတော့ နိညိုရောင်ကတ္တီပါစဖြင့် ချုပ်ထားသော အရာတစ်ခု။

“ကျွန်မပုံကော။”

အမှန်ပြောရလျှင် သူမ၏ပုံတူကို တွေ့ရမည်ဆိုတာကြောင့် စိတ်လှုပ်ရှားတာ အမှန်ပင်။

သူပြုံးကာ သူမကို ကြည့်၏။

“တစ်ခုတော့ ကတိပေးရမယ်။ ကိုယ်က ဒီပုံကို မင်းကို

ငြိမ်းပဲ၊ မင်းကိုပေးဖို့မဟုတ်ဘူး”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ် မိမိ၊ မင်းက ကာယကံရှင်ဆိုတော့ မင်းပိုင်
မင်းအမြဲမြင်နိုင်တယ် မဟုတ်လား”

“အို... ဒါကတော့”

“ဘယ်လိုလဲ၊ ကတိမလေးနိုင်ရင် ဒီပုံကို ကျွပ်မပြန်
ဘူး”

တကယ်အခက်တွေ့သည့် ကိစ္စပဲ။ သူမပုံကို သူ့ဆီထဲ
ခွဲရမည်ဆိုတာ အဓိပ္ပာယ်မရှိပါ။

“ကျွန်မ ကတိပေးတယ်”

“အဟွန်း... ဒီလိုဆိုရင် ကိုယ်ပြုရမှာပေါ့ကွယ်”

စောစောက နီညိုစအုပ်ထားသော အရာဆီသို့သွားထ
သူ့အသာအယာ ဆွဲပယ်လိုက်၏။ ထိုစဉ်

“အို”

သူမမြင်လိုက်ရတာက ပင်လယ်ကြီးကို ငေးမျှော်ကြည့်
နေသည့် ဆံပင်ရှည်များ လွင့်မျောလျက် မိန်းကလေးတစ်ယောက်

ထိုမိန်းကလေးမှာ သူမဖြစ်နေပါလား။ ကြည့်ရင်း
အသက်ဝင်လှုပ်ရှားလာတော့မည့်ဟန်။ ပန်းချီကား၏ အောက်

မှာ

“အချစ်နတ်သမီး” တဲ့”

“အို... ဒါက”

“ဒီပုံကို ကိုယ်နာမည်ပေးထားတာလေ မိမိ”

သူမမျက်နှာ အနည်းငယ်နီသွားသည်။

“ဒီခေါင်းစဉ်ကို ရှင်ဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့ တပ်တာလဲ
ဦးကျော်ဇေယျ”

“အဟွန်း... အဖြေကရှင်းပါတယ်၊ မဲမျှော်လင့်ဘဲ
ပင်လယ်ကမ်းခြေမှာ အချစ်နတ်သမီးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရ
လို့လေ”

“ရှင်... ရှင် ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ ဦးကျော်ဇေယျ”

နီမြန်းသောမျက်နှာလေးမှာ ဒေါသကြောင့် မျက်လုံးလေး
တွေ စူးလက်နေ၏။ သူက သူမကိုတည့်တည့်စိုက်ကြည့်သည်။

“ကိုယ်-မင်းကို မြင်မြင်ချင်းပဲ ချစ်ခဲ့တယ် မိမိ”

“အို”

ကြည့်စမ်း သူ့အိမ်ပေါ်ခေါ်ပြီး သူမကို ရည်းစားစကား
ပြောနေတာပါလား။

“ဒါကြောင့် မင်းရဲ့ပုံရိပ်ဟာ ခုတ်နှလုံးသားမှာ စွဲထင်ခဲ့
တယ်၊ မင်းပြန်သွားတော့ ကိုယ် ကမ်းခြေမှာ တစ်ယောက်တည်း
မင်းကိုတမ်းတခဲ့ရတယ် မိမိ”

“ရှင်...ရှင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ ဦးကျော်ဇေယျ”

သူက ခြေတစ်လှမ်းချင်းတိုးလာ၏။ သူမ နောက်ဆုတ်လိုက်သည်။

“ဒေါက်တာသော်ဇင်အတွက် မင်း ဝေဒနာခံစားရတာကို ကိုယ်မကြည့်ရက်ဘူး မိမိ”

“ဪ...ရှင်က ကျွန်မကို သနားနေခဲ့တယ်ပေါ့ ဦးကျော်ဇေယျ”

သူမဟာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ သနားစရာအဖြစ် အမြင်မခံနိုင်ပါ။ သူ ခေါင်းခါယမ်းသည်။

“ကိုယ်က မင်းကို ပျော်ရွှင်တာပဲမြင်ချင်တယ် မိမိ”

တကယ်တော့ သူနှင့်တွေ့စေချိန်တွေမှာ သူမရင်ထဲက ဝေဒနာတွေပင် မေ့ပျောက်၍ ပျော်မိခဲ့သလိုပါပဲ။ ယခု ဘာကြောင့် ဒီခံစားချက်တွေ ပျောက်သွားရတာပါလိမ့်။

“ကျွန်မကိုတွေ့ချင်တယ်ဆိုတာ ဘာကိစ္စလဲဒေါက်တာ”
မမျှော်လင့်ဘဲ ကိုကိုက သူမဆီ ရောက်လာ၏။
ဧည့်သည်ဆို၍ ဦးကျော်ဇေယျဟုသာ ထင်ခဲ့သည်။ တကယ်တမ်း တွေ့ရတာက ကိုကို။

သူမရဲ့ ဒေါက်တာဟုအခေါ်ကြောင့် ကိုကို မျက်နှာပျက် သွား၏။

“ဪ...မိမိက ကိုကိုအပေါ် ဒီလောက်တောင် စိမ်းပြဲ လားဟင်”

“ကျွန်မတို့က သူစိမ်းတွေပဲမဟုတ်လား ဒေါက်တာ”
ထိုအမေးကြောင့် ကိုကိုခံရခက်သွားဟန်။ သို့သော် အမှန် တရားလည်းဖြစ်နေတာမို့ မချီသလိုပြုံး၏။

“မိမိ ဘာကြောင့် ဒီလောက်ထိစိမ်းသွားတယ်ဆိုတာ ထိုကို သိပါတယ်”

“ဘာကြောင့် ဟုတ်လား၊ ကျွန်မက ဒေါက်တာအပေါ်

www.burmeseclassic.com

စပြီးစိမ်းကားတယ်လို့ ပြောတာလားရှင်”

တရားခံကိုကိုက သူမကို ပြန်၍စွပ်စွဲနေတာ ရယ်စရာ ပါလား။ ကိုကိုက ခပ်မဲ့မဲ့ပြုံးသည်။

“ဒါပေါ့... မိမိနားမှာ ကိုကိုထက်သာတဲ့ ဦးကျော်ဇေယျ လို့ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် သူဌေးကြီးတစ်ယောက်လုံး ရှိနေခဲ့တာကြောင့် မဟုတ်လား”

ဘုရားရေ...

ကြည့်စမ်း... ကိုကိုဟာ ကိုယ့်အပြစ်ကို မမြင်ဘဲ သူတစ်ပါးအပြစ်ကိုသာ မြင်တတ်ပါလား။ ကိုကိုနှုတ်ဖျားမှ ဒီလို စကားထွက်လာတာ သူမအတွက် အံ့ဩစရာဖြစ်နေ၏။

သူမက ခပ်ရွံ့ရွံ့လေး ရယ်လိုက်သည်။

“အဟင်း...ဟင်း ကိုကို တယ်အပြောကောင်းပါလား ဟင်၊ ကျွန်မကို သစ္စာဖောက်တာ ဘယ်သူလဲ ဒေါက်တာ”

“သစ္စာဖောက်တယ်ဆိုတာ ချယ်ရီနဲ့တွဲတာကို ပြောတာ လား မိမိ၊ ဒါပေမယ့် ကိုကိုလက်ထပ်မယ်လို့ ပထမဆုံးပြောခဲ့တာ က မိမိကိုပါ”

သူမ နှုတ်ခမ်းလေးဖိုကိုက်လိုက်၏။

“တော်ပြီ ဒေါက်တာ၊ အဲဒီအကြောင်းတွေ မပြောကြရင်

ကောင်းမယ်၊ အခုပဲ ဒေါက်တာနဲ့ ချယ်ရီတို့ လက်ထပ်တော့မှာ မဟုတ်လား၊ ကျွန်မကို ဘာကိစ္စ လာနှိပ်စက်နေတာလဲ”

ကိုကိုဟာ ဘယ်လိုလူပါလိမ့်။ ကိုယ်တိုင်စာလည်း တန်ဖိုးမထား၊ သူတစ်ပါးတန်ဖိုးထားတာကိုလည်း မနာလိုဖြစ်နေ သည့် ကလေးတစ်ယောက်လိုပင်။

“နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ကိုကိုလာစေးတာ၊ မိမိ တကယ်ပဲ ဦးကျော်ဇေယျကို လက်ထပ်မှာလားဟင်”

သိပ်ကို သိချင်စိတ်ပြင်းနေသည့် ကိုကိုအား သူမ အံ့လေး ကြိတ်ကာ ကြည့်လိုက်၏။ တို့နောက် အေးစက်သောလေသံဖြင့်

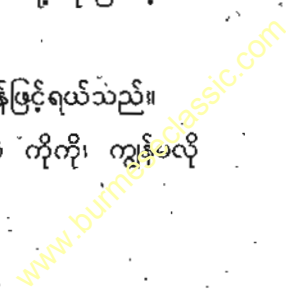
“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ ဒေါက်တာ”

“ဪ... အဟွန်း... နောက်ဆုံးတော့ မင်းလည်း ဂုဏ်ပကာသန မက်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါလား မိမိ”

ထိုစကားကြောင့် ကိုကိုအပေါ် ပထမဆုံးအကြိမ် အထင် ဆေးမ၏။ တကယ်ဆို ယောက်ျားဖြစ်တဲ့ သူကိုယ်တိုင်က ဂုဏ် ပကာသနမက်၍ ဒေါက်တာချယ်ရီနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာ မဟုတ်လား။

ကိုကိုစကားကို သူမ မနာကျင်ဟန်ဖြင့်ရယ်သည်။

“အဟင်း...ဟင်း ဒါဘာဆန်းလဲ ကိုကို၊ ကျွန်မလို

မိန်းမသားမပြောနဲ့ ကိုကိုလို ယောက်ျားတစ်ယောက်တောင် ဂုဏ်ပကာသနမက်လို့ ဒေါက်တာချယ်ရီနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာပဲလေ”

“ကိုကိုကို အပြစ်မလွှဲချပါနဲ့၊ မင်းကို လက်ထပ်ပါမယ်လို့ ကိုကို ပြောခဲ့တုန်းက မင်းလက်မခံခဲ့ဘူး မဟုတ်လား မိမိ”
ကိုကိုမိဘတွေက သူမထက် ကိုကိုနှင့် ဒေါက်တာချယ်ရီကို ပိုပြီးသဘောတူနေခဲ့တာ သိလျက်နဲ့ ဘာကြောင့် လက်ခံရမှာလဲ။

မိမိဦးဆိုတဲ့ မိန်းမသားမှာလည်း မာနရှိတယ်ဆိုတာ ကိုကိုမသိဘူးလား။

“ဒီတော့ ဒေါက်တာချယ်ရီနဲ့ လက်ထပ်မှာ ကျွန်မကြောင့်လို့ ကိုကိုဆိုလိုတာလား”

ခပ်ပြတ်ပြတ် သူမမေးပစ်လိုက်၏။ အဓိက ကိုကိုဘာပြောချင်တာလဲ။

“တကယ်တော့ ကိုကိုလာတာ မိမိကို အပြစ်ပြောဖို့ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုကိုနဲ့ချယ်ရီက လူကြီးချင်း နေစပ်ထားတာပဲရှိသေးတယ်။ မင်္ဂလာကိစ္စကိုလည်း သူတို့အမြန်စီစဉ်နေကြပြီ”

“ဒီတော့”

သူမစကားတောက်လိုက်၏။ ကိုကိုက သူမကို နူးညံ့စွာကြည့်သည်။

“ကိုကိုတို့အတွက် အချိန်မီပါသေးတယ် မိမိ၊ မိမိသာလက်ခံမယ်ဆိုရင် ကိုကိုလေ မိမိကိုပဲ လက်ထပ်ချင်တယ်”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ဒေါက်တာ၊ ကျွန်မချစ်ခဲ့တဲ့ ဒေါက်တာသော်ဇင်ဟာ ဒီလောက် အတ္ထုစိတ်များမယ့် လူတစ်ယောက်လို့ မထင်ထားမိဘူး၊ ဒေါက်တာနဲ့ ချယ်ရီ နေစပ်တာ အားလုံးသိကုန်ကြပြီ၊ ယောက်ျားသားမို့ ဒေါက်တာက ပတ်ဝန်းကျင် အသိုင်းအဝိုင်းကို ထည့်မတွက်ပေမယ့် ကျွန်မနဲ့ ချယ်ရီကတော့ မိန်းမသားတွေမို့ ထည့်တွက်ရမယ်၊ အထူးသဖြင့် ချယ်ရီကို ကျွန်မ မိန်းမသားချင်း စာနာတယ် ဒေါက်တာ၊ ဒီစကားကို ကျွန်မကြားလိုက်ဘူးလို့ သဘောထားလိုက်ပါမယ်၊ ဒေါက်တာပြန်ပါတော့”

ကိုကိုနှင့် လက်မထပ်ဖြစ်တာ သူမအတွက် ကံကောင်းခြင်းပဲဟု ပထမဆုံးအကြိမ် တွေးဖြစ်သွားသည်။ ကိုကိုကို စိတ်ပျက်စွာ နှင်ထုတ်မိ၏။

“မဟုတ်သေးဘူး မိမိ၊ ပြန်စဉ်းစားပါဦး၊ ကိုကိုနဲ့ မိမိချစ်ခဲ့ကြတာ”

“တော်ပါတော့ ဒေါက်တာ၊ တစ်ချိန်က အဖြစ်အပျက်တွေဟာ ပြီးခဲ့ပါပြီ၊ ကျွန်မလည်း မကြာခင် ဦးကျော်ဇေယျာ့ လက်ထပ်တော့မှာပါ”

“ဟင်”

အစီအစဉ်မရှိဘဲ ဦးကျော်ဇေယျာ့မည်ကို သူမထည့်သွင်းလိုက်ရ၏။ ကိုကိုမျက်နှာ ပျက်သွားသည်။ ထိုအချိန် တိုက်ခိုင်းစွာပင် ဦးကျော်ဇေယျာကား ချောက်လာ၏။

“ဟော...ကို”

“ဗွီဗွီ”

ကားပေါ်မှဆင်းလာသော ဦးကျော်ဇေယျာ့ကို အပြုံးဖြင့် နှုတ်ဆက်ရင်း သူမသွားလိုက်သည်။ သူမအပြုအမူအတွက် ရှုတ်တရက် ဦးကျော်ဇေယျာက အံ့ဩနေဟန်။

ကိုကိုက အနားရောက်လာကာ...

“ကွန်ဂယ်ကကျူးလေးရှင်းပဲ ဦးကျော်ဇေယျာ”

“ဗျာ...ဒါက”

“အဟွန်း...ခုပဲ မိမိကပြောပါတယ်၊ ဦးကျော်ဇေယျာ့ မိမိတို့ မကြာခင်လက်ထပ်တော့မယ့် အကြောင်းလေ”

“အို”

ဦးကျော်ဇေယျာက သူမကို အံ့ဩနားမလည်သလို ကြည့်ပြီး ချက်ချင်းပြုံးသည်။

“အဟွန်း...ဟွန်း ဟုတ်တယ် ဒေါက်တာ၊ လူကြီးတွေ အလည်း သဘောတူတော့ မိမိတို့ကြိုက် မင်္ဂလာပွဲကို ကျွန်တော် အထူးစီစဉ်နေတယ်ဗျာ၊ ကျေးဇူးပဲ”

ခပ်တည်တည်ဖြင့် ယောက်ျားသားနှစ်ယောက် လက်ဆွဲတတ်ဆက်နေကြ၏။

တကယ်ဆို ဦးကျော်ဇေယျာနှင့် သူမ စကားများကာ မခေါ်ပါ။ ဒီအဖြစ်အပျက်ကတော့ တကယ်ကို မမျှော်လင့်စွာ တိုက်ခိုင်းသွားတဲ့အဖြစ်။

“ဒေါက်တာတို့ ဝဲလ်ဒင်းကော”

“ကျွန်တော်တို့လည်း ဒီလထဲမှာပါ ဦးကျော်ဇေယျာ့ အဲဒီအကြောင်း မိမိကို လာပြောတာပါ”

“အဟွန်း...ဒါကြောင့် မိမိက ပြန်ကြားတာကိုး၊ မိမိက လေးလိုပဲဒေါက်တာ၊ ဒီလိုကြားမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော့်ကိုတောင် ခြိမ်းခြောက်မပေးဘူး”

ဦးကျော်ဇေယျာက သူမပခုံးကိုဖက်ကာ ခပ်ပြုံးပြုံးပြော၏။ သူမစိတ်အိုက်သွားရသည်။

“ကဲ... ကျွန်တော်ဖြန်ဦးမယ် ဦးကျော်ဇေယျ။ ဝယ်ကြရင် ဖိတ်စာပို့လိုက်ပါမယ်”

“ဖိတ်ချပါဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ ဆက်ဆက်လာခဲ့ပါမေမဟုတ်ဘူးလား မိမိ”

ဦးကျော်ဇေယျက သူမကို ငုံ့ကြည့်၍ ပြုံးကာမေးသူမ ဟန်မပျက်အပြုံးလေးဖြင့် ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်ရ၏။

ကိုကိုသည် မျက်နှာတစ်ချက်ပျက်သွားပြီးနောက် ချက်ပင် အပြုံးပျော့ဖြင့်...

“ကျွန်တော်တို့ ဆက်ဆက်စောင့်မျှော်နေပါမယ် ခုတော့ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

ကိုကို နှုတ်ဆက်ထွက်သွားလေ၏။ သူမ အမှတ်မပြုကိုကိုနောက်ကျောပြင်ကို ငေးကြည့်မိသည်။

“ဘယ်လိုလဲ နောင်တရနေပြီလား မိမိ”

“ရှင်... ဘာပြောလိုက်တာလဲ ဦးကျော်ဇေယျ”

သူ့အသံကြားမှ သတိဝင်လာလျက် မေးလိုက်ဦးကျော်ဇေယျက ခပ်ပြုံးပြုံးဖြင့်...

“ဪ... ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒေါက်တာသော်”

“မိမိပြောလိုက်တဲ့အတိုင်း ကိုယ်တို့မင်္ဂလာပွဲ မကြာခင် ကျင်းမကြတော့ပေါ့ဗျာ”

“အို... ရှင့်ကိုလက်ထပ်ဖို့ ဘယ်သူ့က လက်ခံလို့လဲ”

“ဟောဗျာ... စောစောကပဲ မိမိ လက်ခံခဲ့ပြီလေ၊

မိမိကြောင့်သာ လူသိရှင်ကြား ဒေါက်တာသော်ဇင်ကို မိမိ ကြေငြာချီက်တာမဟုတ်လား”

သူမစကားကို နိုင်ကွက်ယူတာ သူပြောသည်။ သူမ ချက်စောင်းလေးထိုးမိလိုက်၏။

“အဲဒါ အခြေအနေအရပြောလိုက်ရတာရှင့်၊ တကယ်တော့ ရှင့်လို လူလိမ်လူညာတစ်ယောက်ကို ကျွန်မက ဘာကြောင့် ထိတ်ထိတ်ရမှာလဲ”

“မိမိနော် ကိုယ့်ကို လူလိမ်လူညာဆိုတာကြီး ထည့်ပြောနဲ့ ကိုယ် မိမိကို ဘယ်တုန်းကမှ မလိမ်ခဲ့ဘူး၊ ခုလည်း မိမိတို့ချစ်တာ တကယ်ပဲ၊ လက်ထပ်ဖို့လည်း ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ၊

ဦးတော့ မိမိက လူသိရှင်ကြား ကြေငြာပြီးမှတော့ ကိုယ့်ရဲ့ ချစ်သိက္ခာလည်း အကျမခံနိုင်ဘူး”

“အမယ်”

သူက အသာစီးကြီးနှင့် ပြောနေတာမို့ သူမ အသည်း

လားသွားရ၏။

“တကယ်ပြောစာဗျ၊ ကိုယ်က ခုချိန်ထိ လက်မထပ်
သေးတဲ့ လူပျိုစစ်စစ်၊ ကိုယ့်ရဲ့လူပျိုဂုဏ်သိက္ခာကို အပျက်မခံ
တာမို့ မိမိနဲ့ အမြန်ဆုံးလက်ထပ်ဖို့ စီစဉ်မယ်၊ ဒါပဲဗျာ”

ကိုကိုရှေ့မှာ အနိုင်ယူလိုစိတ်ဖြင့် ဦးကျော်ဇော့မှာ
ဆွဲထည့်မိတာ မှားပါပြီဟု တွေးမိသည်။

“ရှင်က တယ်အပြောကောင်းပါလား ဦးကျော်ဇော့
ကျွန်မကလည်း အပျိုစစ်စစ်ရှင်”

“မှန်တာပေါ့ဗျာ၊ ဒါကြောင့် အပျိုစင်လေး မိမိကို ကို
လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်တာပေါ့”

“သေလိုက်”

သူ့ကိုနိုင်အောင် မပြောနိုင်သော သူမက နှုတ်ခမ်း
စေ့ကာ အနားမှ ချာခနဲလှည့်ထွက်ခဲ့တော့၏။

“မသေနိုင်ဘူးဗျို့၊ ကျွန်တော် ချစ်သူနဲ့ပေါင်းရဦးမယ်
နောက်မှသူ့အသံကြောင့် သူမတစ်ယောက် ရယ်ရဲ
ငိုရခက်လေ။

သူမအနေဖြင့် ဘယ်လိုပဲ ဦးကျော်ဇော့နှင့် မတွေ့ချင်
ဘူးဆိုစေ ဖေဖေတို့ တာဝန်ပေးခဲ့သော တိုက်ဆောက်သည့်ကိစ္စ
အတွက်မို့ သူနဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆုံရ၏။

“ဒါတွေအားလုံးက ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ဒီဇိုင်းဆွဲပြီး
ဆောက်ပေးခဲ့တဲ့ တိုက်တွေပဲ မိမိ၊ အဲဒီထဲက မိမိ ဘယ်ပုံစံကို
ဗြိတိလဲ”

ခေတ်မီဒီဇိုင်းအမျိုးမျိုးဖြင့် လှပသောတိုက်များကို
အောက် ဘေးတစ်ခုခြင်းစီ ရောင်စုံဓာတ်ပုံရိုက်ထားတာများ
လှထုတ်ပြသည်။

တိုက်ပုံစံတွေအားလုံးက လှကာ ကြာတော့ သူမ မရွေး
တတ်ပါ။

“ကျွန်မအကြိုက်ထက် ဖေဖေနဲ့မေမေတို့ အကြိုက်က
အရေးကြီးပါတယ် ဦးကျော်ဇော့”

“အဟွန်း...အန်ကယ်နဲ့ အန်တီတို့က မိမိအကြိုက်ကို

www.burmeseclassic.com

သာ မေးပါတဲ့ဗျာ၊ ကဲ ဒီတော့ မိမိပဲရွေးပေတာ”

ခက်ပြီ၊ သူမက သမီးအကြီးဆုံးဆိုတော့ တိုက်ဆောက်တဲ့ကိစ္စ သူနှင့်တိုင်ပင်ကာ မျက်နှာလွှဲထား၏။

“ကျွန်မအကြိုက်ကတော့ ဟောဒီမှာ ပေါ်တီကိုလည်း ပါပြီး ဝရန်တာကျယ်ကျယ်နဲ့ တစ်ထပ်ခွဲတိုက်လေးပဲ ဦးကျော်ဇေယျာ ကျွန်မတို့မိသားစုက သိပ်မများတော့ ဒီတိုက်လောက်ဆို အောက်မဟုတ်လား”

သူမပြောသောပုံကို သူယူကြည့်သည်။ ခေတ်မီလှပသော တိုက်ကလေးပါ။

“ကောင်းပါတယ် မိမိ၊ ကိုယ်လည်း ဒီပုံကိုကြိုက်တယ်”

“ဟို...တိုက်ဆောက်ဖို့ကိစ္စအတွက် ငွေကြေးကို ဖေတို့က ဘာပြောလဲဟင် ဦးကျော်ဇေယျာ”

ထိုအခါအကြောင့် သူပြုံး၏။

“အဟွန်း...အဲဒီကိစ္စအတွက် မိမိ ဘာမှမပူပန်အန်ကယ်စီစဉ်ခဲ့ပါတယ်”

“ဪ”

သည်ငွေကိစ္စကိုတော့ ဖေဖေတို့က သူမအား ဘာကြော

ပြောခဲ့တာပါလိမ့်။ အင်းလေ... သူက တာဝန်ယူဆောင်ရွက်လုပ်မည့် ခုဆိုတော့ သူထံလွှဲခဲ့တာဖြစ်မည်။

“ဒီတိုက်ကို နှစ်လအတွင်း ကိုယ်ပြီးအောင်ဆောက်မယ်”

“အို... မြန်လိုက်တာ”

“အဟွန်း... အန်ကယ်တို့ စိတ်အေးသွားအောင်လေ၊ ခုတော့ ကိုယ်တို့မင်္ဂလာဆောင်က ရှိသေးတယ်မဟုတ်လား”

“ရှင်နော်”

သူရယ်နိုင်သလောက် သူမမျက်နှာလေးက အနည်းငယ် ပြုံးနေ၏။

“မိမိ သိထားရမှာက အရင်ကဆောက်တဲ့ တိုက်တွေမှာ ခိုယိုနာကျင်မှုတွေက ဒီမိုင်းထုတ်ပေးပြီး ဆောက်တဲ့အခါ ကိုယ့်လက်ထောက်အင်ဂျင်နီယာတွေနဲ့ မျက်နှာလွှဲတယ်၊ အခု မိမိတို့တိုက်ကို ကိုယ်တို့ကိုယ်တိုင်ပဲ ကြီးကြပ်ဆောက်မှာကလေးမ”

“အဲဒီအတွက် ဦးကျော်ဇေယျာ လုပ်အားခရတာမဟုတ်ဘူး”

“ဗျာ... အဟွန်း...ဟွန်း”

သူကရယ်တော့ သူမ မျက်မှောင်လေး မသိမသာတွန့်သွား၏။

www.burmeseclassic.com

“ဒီမှာ ကျွန်မစကားထဲ ဘာရယ်စရာမှ မပါဘူး ဦးကျော်ဇေယျ”

“ဆောရီး မိမိ၊ ဒါပေမယ့် နေရာတကာမှာ ငွေခွဲတိုင်းတာ လို့မရဘူး၊ ဥပမာ အန်ကယ်နဲ့ဆို ကိုယ့်မိဘများလက်ထက်က ခင်မင်လာခဲ့တာပေါ့၊ ခုလို အကူအညီလိုအပ်နေတဲ့ အချိန်မှာ ကိုယ်က သူစိမ်းတွေလို ငွေကြေးနဲ့ တန်ဖိုးဖြတ်မယ်ထင်နေလား”

သူမကို ဘာမှမသိသော ကလေးတစ်ယောက်လိုကြည့် ကာ သူမေး၏။

“ကျွန်မကတော့ ဒါတွေသိပ်နားမလည်ဘူး၊ ဦးကျော်ဇေယျ၊ ဖေဖေကိုပြောမယ် ရှင်ကို ပိုက်ဆံပေးဖို့”

“ကြည့်စမ်း... အန်ကယ်ကို မင်းက စိတ်အနှောင့်အယှက် ပေးမလို့ပေါ့လေ၊ ဟုတ်လား မိမိ၊ မလုပ်ပါနဲ့ကွာ၊ ကိုယ်က တိုက် ပြီးရင် အန်ကယ်ဆီက လက်ဆောင်တောင်းယူမှာပါ”

ထိုအပြောကြောင့် စောစောက သူ့ကိုအထင်ကြီးနေသော စိတ်တွေ ပျောက်သွားရ၏။

“နောက်ဆုံးတော့ ရှင်က ဖေဖေဆီက တန်ရာတန်ကြေး ယူမှာပဲမဟုတ်လား”

“အင်း... ဟုတ်နိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ်တောင်းတဲ့

အစည်းက အန်ကယ်ကိုယ်တိုင်လည်း ပေးနိုင်တာမျိုးဖြစ်မှာပါ မိမိ”

“ကျွန်မကတော့ အပေးအယူကိစ္စတွေ စိတ်ဝင်စားဘူး ဦးကျော်ဇေယျ၊ နောက်ပြီး ကျွန်မလည်း စာမေးပွဲနီးပြီမို့ စာအေး အေးဆေးဆေး ကျက်ချင်တယ်”

သူနှင့် မကြာခဏ တွေ့နေရတာမို့ သူမ စိတ်ရှုပ်ထွေး စွာ ခန့်ညားချောမောသော သူလာတိုင်း အဆောင်သူတွေ ဝိုင်းစပ်စု တာမျိုးလည်း မကြိုက်ချင်ပါ။

“ကောင်းပြီလေ၊ မိမိ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် ကိုယ် လုပ်ပါဘူး၊ စာကိုသာ ကောင်းကောင်းကျက်ပါ၊ စာမေးပွဲအောင် ပြီး ပြန်လာမယ့်သမီးကို အန်ကယ်နဲ့ အန်တီက ဝမ်းသာအားရ စောင့်နေမှာပါ”

“ကျွန်မ သိပါတယ်”

ဖေဖေတို့ စိတ်ချမ်းသာဖို့ သူမကြိုးစားရမည်။ ကိုကိုနှင့် ငွေခွဲမှာ ဖေဖေတို့စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်တာ သူမ စိတ်မကောင်း သေး။

“ဒေါက်တာသော်ဇင်ရဲ့ မင်္ဂလာပွဲကို မင်းသွားမယ်မဟုတ် ဘူး မိမိ”

“ကျွန်မ”

“မင်းသွားရမယ် မိမိ၊ ဒါမှ မင်းက မရှုံးနိုင်ပါဘူးဆိုတာ သူတို့သိသွားမယ်”

သူမကိုယ်စား သူဝင်၍ဆုံးဖြတ်၏။ ကိုကိုတို့ မင်္ဂလာ ဆောင်က ဒီလထဲမှာဖြစ်သည်။

“ကောင်းပြီလေ ကျွန်မ သွားမယ်”

“အဟွန်း...ဒီလိုမှပေါ့၊ အဲဒီနေ့ ကိုယ်လာခေါ်မယ်”

သူမဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ်သက်နေလိုက်၏။ ဒါဟာ လက်ခံ ခြင်းသဘောပဲလေ။ သူပြုံးသည်။

“ကိုယ်ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ မင်းဟာ သတ္တိရှိတဲ့မိန်းကလေး ပါ - မိမိ”

“ကျွန်မ ရှင်နဲ့တွဲသွားရင် သူများတွေ ဘာထင်မလဲ ဦးကျော်ဇေယျ”

ကလေးတစ်ယောက်လို သူမအမေးကြောင့် သူရယ်၏။

“အနည်းဆုံးတော့ ကိုယ်တို့လည်း မကြာခင် လက်ထပ် တော့မယ့်သူတွေလို သူတို့ထင်မှာပေါ့”

“ဒို့”

“ဘာလဲ...အဲဒီလို အထင်မခံချင်ရင် ဒေါက်တာ သော်ဇင် မင်္ဂလာပွဲကို မသွားရဲ့ပဲလေ”

သေချာတယ်...ဒါဟာ သူမကို အကျပ်ကိုင်ခြင်းတစ်မျိုး ဆိုတာ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုကိုတို့ အသိုင်းအဝိုင်းကိုတော့ သူမက တစ်ချက်လောက် အနိုင်ယူချင်၏။

“ရှင်က ဒီလိုခြိမ်းခြောက်တတ်သလားဟင်”

“အဟွန်း...လိုအပ်ရင်ပေါ့ဗျာ”

“ဟင်း...ရှင်ဟာ မုန်းဖို့ကောင်းတယ် ဦးကျော်ဇေယျ”

သူမ မျက်စောင်းထိုးတာများ သူ့အတွက် ပန်းနဲ့ပေါက် သလိုပါပဲ။

“ကိုယ်ကတော့ မင်းကိုချစ်နေတယ် မိမိ”

“ရှင် ဒီလိုပဲ မိန်းကလေးဘယ်နှစ်ယောက်ကို ပြောခဲ့ပြီ ဆဲ ဦးကျော်ဇေယျ”

ထိုအမေးကြောင့် သူက စဉ်းစားဟန်ဖြူသည်။ ထို့နောက် ထက်ညှိုးတစ်ချောင်းထောင်ကာ...

“တစ်ယောက်”

“ဘာလဲ...နိုင်ငံခြားထွက်သွားတဲ့ အမျိုးသမီးလား ဦးကျော်ဇေယျ”

သူ ခေါင်းခါယမ်းသည်။

“နီး...ကျုပ်နှုတ်ဖျားက ချစ်ပါတယ်လို့ပြောတာ ဟော”

ကောင်မလေးတစ်ယောက်တည်း”

“အို”

သူမမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ကာ သူ့အပြောကြောင့် ပါးပြင်လေး နွေးခနဲဖြစ်သွားရ၏။

“ကိုယ်တကယ်ပြောတာ မိမိ၊ မင်းဟာ ကိုယ့်ဘဝအတွက် ပထမဆုံးပဲ”

“ကျွန်မကို ဘာကြောင့်ချစ်တာလဲ၊ ကျွန်မအကြောင်းတွေ ရှင်သိတယ်နော်”

ကိုကိုနှင့်ဇာတ်လမ်းကို ရည်စူးကာ သူမမေး၏။ သူခေါင်းညှိတ်သည်။

“ဒေါက်တာသော်ဇင်ကို ကိုယ်ကျေးဇူးတင်တယ် မိမိ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မိမိကိုထားခဲ့လို့လေ၊ ဒါကြောင့် ကိုယ်နဲ့ဆိုရတာ မဟုတ်လား”

“အို”

ကြည့်စမ်း...သူဟာ ဘယ်သူမှခွင့်မလွှတ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စကိုပဲ သူတစ်ပါးအား ကျေးဇူးတင်လိုက်သေး၏။ သူမနဲ့ တွေ့ကတည်းက သူဟာ လူထူးလူဆန်းတစ်ယောက်ပဲလေ။

ဒေါက်တာသော်ဇင်နှင့် ဒေါက်တာချယ်ရီတို့ လက်ထပ်ဇနီးလာပွဲကို ဦးကျော်ဇေယျနှင့်တွဲကာ သူမတက်ရောက်သည်။

သူမအတွက် ဝတ်စုံကို ဦးကျော်ဇေယျက နိုင်ငံခြားမှ အထူးမှာပေးတာကြောင့် ဘယ်သူနှင့်မှ ယှဉ်လို့မရအောင်ဖြစ်သွား၏။

“ဒီစိန်တွေကတော့ ကိုယ့်အဘွားလက်ထက်က စိန်တွေပါ၊ မာမိလက်ထက်က ပစ္စည်းတွေဆိုပေမယ့် အဘွားရဲ့အမွေကိုတော့ ကိုယ်ပိုမြတ်နိုးတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒေါက်တာသော်ဇင်ရဲ့ ဇနီးလာပွဲမှာ မိမိ ဒါကိုခဏဝတ်ခဲ့ပါ”

ကြည်လင်သော အဖြူရောင် အပါးစပေါ်မှ ကျောက်ဖြူသေးသေးလေးတွေ အပွင့်ပေါ်စီခြယ်ထားသည့် ဝတ်စုံက သူမနှင့်အထူးလှပလိုက်ဖက်နေ၏။

ပွဲတက်မည့်နေ့ မနက်ကျမှ သူက ကတ္တီပါဗူးကြီးယူလာတာ သူမကို ပစ္စည်းငှားနေ၏။ ရှေးဟောင်းစိန်များရှိ အရည်

အသွေးကောင်းမွန်ကာ တောက်ပနေသည်။

“မှန်တာပြောရရင် ကျွန်မက သူများပစ္စည်း ငှားဝတ်တာ ဝါသနာမပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ခုတော့ ကျွန်မအတွက် လိုအပ်မယ်ထင် လို့ ရှင်ဆီက ဒီစိန်တွေ ငှားဝတ်လိုက်မယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

သူ ခပ်ပြုံးပြုံးပြောလေ၏။ မေမေသာ အနားမှာရှိလျှင်

“ငါ့သမီးကတော့ သူများပစ္စည်းလည်း ငှားဝတ်သေးတယ်၊ စကား ကိုလည်း တင်တင်စီးစီး ပြောသေးတယ်” ဟု အပြစ်ဆိုဦးမလာ မသိပေ။

စိန်ထည်တွေဝတ်ပြီးချိန်မှာ အဖြူရောင်ဝတ်စုံလေးဖြင့် သူမအလှူက မိုးပေါ်မှ စာမင်းတစ်စင်းလို၊ ဖြူနုသာအသားအရောင် အချိုးကျပြေပြစ်သော ကိုယ်ခန္ဓာတို့ဖြင့် မြှောင်စင်းနက်မှောင်မြှောင် နေသည့် ဆံပင်တို့ကြောင့် မြင်သူတိုင်း ဝေးချင်စဖွယ်။

“မင်းသိပ်လှတာပဲ မိမိ”

“သင့်နဲ့”

ဝတ်စုံပြည့်နှင့် သူမကို သူငေးစိုက်ကြည့်ကာ တစ်ဖက် ခြင်း ကျေနပ်စွာပြောလေ၏။ တကယ်တော့ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ကြွေရောင်တောက်နေသော အဖြူရောင်လည်ကတုံး ရုပ်အင်္ကျီ

မှ သက္ကလပ်အပါးစား အဖြူရောင်တိုက်ပုံဝတ်လျက် အဖြူဖောက် ထားသော ပိုးပုဆိုးဖြင့် အရပ်မြင့်မြင့် မျက်ခုံးထူထူ၊ မျက်လုံးမျက်ခုံး ကောင်းကောင်းဖြင့် အထူးခန့်ညားချောမောနေတာပါ။

“ဒေါက်တာသော်ဇင်တို့ စုံတွဲတော့ ဘယ်လိုနေမယ်မသိ ဘူး၊ ဦးကျော်ဇေယျနဲ့ ရှင်ကတော့ နေနုလ ရွှေနုမြ သိပ်ကိုလိုက်ဖက် တာပဲ မိမိ”

“အို...ရှင်တို့ကလဲ”

အဆောင်က သူငယ်ချင်းတွေ ကြိတ်ဝေဖန်တာကို မသိ ချင်ယောင်ဆောင်လျက် သူမက ဦးကျော်ဇေယျနှင့်အတူ ထွက်ခဲ့ သည်။

သူမတို့ရောက်ချိန် မင်္ဂလာဆောင်က လူအတော်စည်နေပြီ။ မျက်နှာကြီး မင်္ဂလာဆောင်မို့ တက်ရောက်သူများပြား၏။

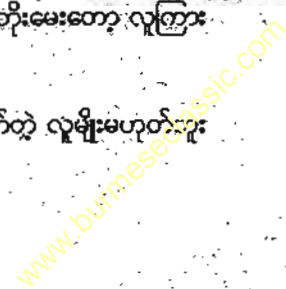
သတို့သားနှင့် သတို့သမီးထွက်လာချိန်မှာ...

“သူတို့ကို အားမကျဘူးလား မိမိ”

သူမနားတပ်၍ ဦးကျော်ဇေယျ တိုးတိုးမေးတော့ လူကြား

“ထဲ မသိမသာ မျက်စောင်းထိုးမိရသေး၏။

“ကျွန်မက သူများကို အားကျတတ်တဲ့ လူမျိုးမဟုတ်ဘူး ဦးကျော်ဇေယျ”

“အဟွန်း...ကိုယ်ကတော့ အားကျတယ်ဗျာ၊ အဲဒီနေ့က
ရင် ကိုယ့်ရဲ့သတို့သမီးဟာ သိပ်ကိုလှနေမှာပဲဗျ”

“ဘယ်သူ့ကိုပြောတာလဲ”

သူမအမေးကြောင့် သူ ခပ်လွန့်လွန့်ရယ်၏။ ထို့နောက်
လေသံတိုးတိုးဖြင့်...

“အခုမေးနေတဲ့ ကောင်မလေးပေါ့ဗျာ”

“ရှင်နော်”

နှုတ်ခမ်းလေးဖိကိုက်ကာ ဘူမကြည့်တော့ သူ ပခုံးသား
တွန့်လေ၏။ ထိုစဉ် သတို့သား၊ သတို့သမီး သူတို့နားရောက်လာ
သည်။

“ဪ...ဦးကျော်ဇေယျနဲ့ မိမိတို့ ကကယ်ပဲ ရောက်လာ
ချီးမြှင့်တာကိုး”

ဒေါက်တာသော်ဇင်က ထင်မှတ်မထားအောင် လှပ
သော သူမကို တစ်ချက်ငေးကြည့်ပြီး မချီဖြိုးဖြင့် ပြောသည်။
ဒေါက်တာချယ်ရီကတော့ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ပြုံးကာ...

“ခုလို လာရောက်အားပေးတာ အထူးကျေးဇူးတင်
ဟယ်ရှင်၊ ဦးကျော်ဇေယျနဲ့ မိမိတို့ စုံတွဲက သိပ်လိုက်ဖက်လာပဲ”

“ဒေါက်တာတို့စုံတွဲကလည်း လိုက်ဖက်ပါတယ်ဗျာ”

ဦးကျော်ဇေယျ ရယ်မောကာ ပြန်ပြောလေ၏။

“သင့်ခဲ...ဦးကျော်ဇေယျ၊ မောင်ရေ ကြားတယ်နော်၊
အောင်နဲ့ချယ်ရီက လိုက်ဖက်တယ်တဲ့”

ဒေါက်တာသော်ဇင်ကို ခပ်ပြုံးပြုံးလေးကြည့်ကာ ချယ်ရီ
ပြောသည်။ ကိုကိုက မချီဖြိုးဖြင့်...

“ကျေးဇူးပါပဲဗျာ၊ ကဲ ကျွန်တော်တို့လည်း တခြားဝိုင်း
ဆွေ ဆက်ပြီးစည့်ခံလိုက်ဦးမယ်”

သူတို့ထွက်သွားမှ သူမ သက်ပြင်းကြိတ်ချနိုင်သည်။

ဦးကျော်ဇေယျက သူမကိုကြည့်ကာ

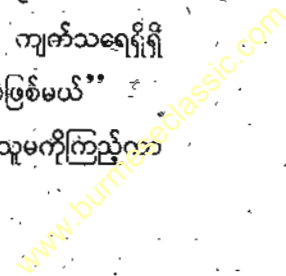
“မျက်နှာလေးပြုံးနေပါ မိမိ၊ ဒေါက်တာသော်ဇင် မျက်စိ
ထဲ တစ်မျိုးမမြင်ပါစေနဲ့”

သည်တော့ သူမ သတိရလျက် နှုတ်ခမ်းပြည့်ပြည့်လေး
ထို လှပစွာ ပြုံးလိုက်ရ၏။

“ဒီမင်္ဂလာပွဲမှာ သတို့သား၊ သတို့သမီးထက် ပိုလှပြီး
ဆိုက်ဖက်တာ ဟိုအစ်ကိုကြီး အစ်မကြီး စုံတွဲပဲက”

“ဟုတ်တယ်နော်၊ နှစ်ယောက်လုံးက ကျက်သရေရှိရှိ
ဥပမာ၊ လှတာ၊ နတ်ရေးတဲ့ဖူးစာဆိုတာ ဒါပဲဖြစ်မယ်”

ချာတိတ်မတချို့က ဦးကျော်ဇေယျနှင့် သူမကိုကြည့်ကာ

တိုးတိုးတစ်မျိုး၊ ကျယ်ကျယ်တစ်မျိုး ဝေဖန်ကြသည်။

“ကြားလား မိမိ၊ ကိုယ်တို့ကို သူများတွေကတော့ လိုက်ဖက်တဲ့စုံတွဲလို့ ပြောနေပြီ”

“ဟုတ်လား၊ ကျွန်မတော့ မကြားလိုက်မိဘူး”

ခပ်တည်တည် သူမအပြောကြောင့် သူ ခံရခက်ဟန်နဲ့ ပြုံး၏။ ထို့နောက် သူမမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်သည်။

“မိမိ နားလေးတာ ကိုယ် ခုမှပဲသိတယ်ဗျာ”

“ဘာရှင့်... ဘယ်သူက နားလေးလို့လဲ”

အမှန်တရားမဟူတ်တော့ သူမ မခံချင်စိတ်လေးဖြင့် ခပ်ဆတ်ဆတ်ကြိတ်မေး၏။

“ဟောဗျာ... ခုနကပဲ သူများဝေဖန်တာ မကြားဘူးဆို”

“အို... ကြားသားပဲ၊ ရှင့်အကြောင်းပါနေလို့ မကြားရဘူး ယောင့်ဆောင်တာ”

“ဟောဗျာ... အဟွန်း... ဟွန်း”

သူမအတွက်ကတော့ သူမပြောသမျှ သဘောကျလို့ မရှိပါ။ သိပ်လှတဲ့ မိန်းကလေးအစ်ယောက်မို့ မျက်စောင်းထိုးအရန် ထောင်တာကအစ ချစ်စရာကောင်းနေ၏။

မင်္ဂလာပြုမှာ ဒေါက်တာသော်ဇင်တို့ကို နှုတ်ဆက်

ရအတို ပြန်ခဲ့သည်။

“ဒင်နာကိုလည်း ဦးကျော်ဇေယျာတို့စုံတွဲ ဆက်ဆက်လာ တယ်နော်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

ပြန်ကန်နီး ချယ်ရီက အထူးမှာကြားနေသည်။ ဦးကျော် ဇေယျာကတော့ လူမှုရေးကောင်းသူမို့ မငြင်းပေ။

ဒေါက်တာသော်ဇင်ကတော့ လှပလွန်းနေသော သူမကို ကြည့်တာ မျက်နှာပျက်ချင်ချင်။

“မောင်... မိမိကိုလည်းဖိတ်လေ”

“ဪ... အင်း ချယ်ရီဖိတ်တာ အတူတူပါပဲကွာ”

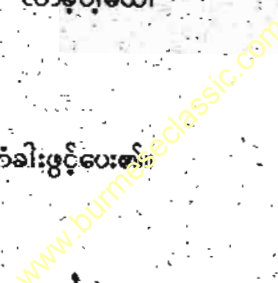
ချယ်ရီက ခပ်ငိုငိုငိုဖြစ်ချင်နေသော ဒေါက်တာသော်ဇင် ကို သတိပေး၏။

“အဟင်း... မိမိရေ ကြားတယ်နော်၊ မောင်က ဒီလိုပဲ ဘာနည်းတယ်”

“ရပါတယ် မချယ်ရီ၊ ကျွန်မအားရှင် လာခဲ့ပါ့မယ်၊ ကတော့ ခွင့်ပြုပါဦး”

“ကောင်းပါပြီရှင်”

ဦးကျော်ဇေယျာက သူမအတွက် ကားတံခါးဖွင့်ပေး၏။

အပြန်လမ်းခရီးမှာ သူမ တိတ်ဆိတ်နေသည်။

“အဟမ်း... ညနေခြောက်နာရီ ကိုယ်လာခေါ်မယ်၊ မိမိ”

“ကျွန်မ မလိုက်ချင်ဘူး”

သူမငြင်းတော့ သူမကြိုက်ဟန်ဖြင့် ကြည့်၏။

“ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ဒေါက်တာသော်စင်တို့နဲ့”

က သေချာဖိတ်လိုက်တာမဟုတ်လား မိမိ”

“အို... ဒါပေမယ့်...”

“ဘာမှငြင်းမနေနဲ့ မိမိ၊ ကိုယ်ဘာမှ မဖြစ်ကြောင်းပြန်”

ဒင်နာကို မိမိတက်ရမယ်”

သူက အမိန့်ထုတ်နေ၏။ တကယ်တမ်းမှာ သူမက အိပ်မက်

ပွဲမျိုးတွေတက်တာ ဝါသနာမပါပေ။

“ကျွန်မကို အဲဒီစကားနဲ့ အနိုင်မယူပါနဲ့၊ ဒေါက်တာ

သော်စင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ခုချိန် ကျွန်မရင်ထဲမှာ ဘာမှမရှိတော့ဘူး”

“လူဆိုတာ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိတယ် မိမိ၊ ကိုယ့်ခံစားချက်

ကိုယ်သိနေလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ပတ်ဝန်းကျင်က ယုံအောင်သက်သေ

တယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းကို ဒင်နာတက်ဖို့ ကိုယ်ပြောနေတာ မိမိ”

သူမထက်စာလျှင် ဦးကျော်စေ့ယုဟာ အသက်အရွယ်

သာမက ဘဝအတွေ့အကြုံပါများသူမို့ သူမကား ခေါင်းညိတ်လိုက်

၏။

“က...က ရှင်ပဲ ကျွန်မကို အမိန့်တွေပေးတော့

ကျော်စေ့ယု”

စုအောင်အောင်လေး သူမပြောတော့ သူ ခပ်လွန်လွန်ရယ်

၏။

“အဟွန်း... မင်းအတွက်ပါ ကလေးမရယ်”

“အဓိက ရှင်စိတ်ထဲ သံသယရှင်းချင်တာမဟုတ်လား”

သူဘက်လှည့်ကာ သူမ ဆတ်ခနဲမေးလိုက်၏။ သူ

ညှိချီးတွန့်ခနဲဖြစ်လျက်...

“ဘယ်နှယ်ကြောင့် ကိုယ့်ကို စွပ်စွဲရက်လား မိမိ”

“အို... ရည်းစားပျက်မတစ်ယောက်ကို တကယ်တမ်းမှ

လက်ထပ်ဖို့ စိတ်မရှင်းဘူးမဟုတ်လား”

“ကျွါ”

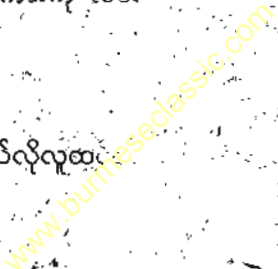
“အမေ”

ခပ်စွာစွာလေး သူမစကားအဆုံး သူက ကားကို လမ်း

သစ်ပင်ရိပ်အောက် ထိုးရပ်လိုက်၏။

“ဒါဘာလုပ်တာလဲ ဦးကျော်စေ့ယု”

“မင်းစကားကြောင့်လေ၊ ကိုယ့်ကို ဘယ်လိုလူထု

လဲ၊ ဒီမှာ ကိုယ်ကချစ်မိရင် ရည်းစားတစ်ယောက်ပျက်မဖြေ
ကလေးဆယ်ယောက်အမေလည်း လက်ထပ်ယူမှာဗျ။ ခုစား
မင်းက ကိုယ့်အချစ်ကို သိပ်စော်ကားတယ် မိမိ၊ ဒီလောက်
မယုံရင် ခုပဲ မင်းနဲ့ကိုယ် လက်ထပ်ကြမယ်”

“အို...ရှင်နော်”

မျက်နှာကြီးတည်ကာ သူပြောတော့ တကယ်လှစ်မယုံ
သူဟန်ကြောင့် သူမ ခပ်ရှုံ့ရှုံ့လေးဖြစ်သွား၏။ ဘာကြောင့်မှ
စိန်ခေါ်စေမယ့်စကား သူမပြောလိုက်ရတာပါလိမ့်။

ဒေါက်တာ သော်ဇင်နှင့် ဒေါက်တာချယ်ရီတို့၏ ဒင်နာပွဲ
ကို အိတ်လီပိုးသားပျော့အနက်ရောင် လက်ပြတ်မက်ဆီဂါဝန်ရှည်
ညှပ်ဖြင့် သူမတက်ရောက်၏။ ဖြူနုသော အသားအရေကြောင့်
အနက်ရောင်မှာ ထင်ပေါ်လျက် နက်မှောင်သောဆံပင်ရှည်များ ဖြန့်ချ
တာ စိန်နားဆွဲတစ်ခုတည်းသာ ဝတ်ထားသည်။

“မင်းရဲ့အလှဟာ မနက်တုန်းကတော့ မဟာဆန်ဆန်နဲ့
တစ်မျိုးကျက်သရေရှိသလို ခုလိုကြတော့လည်း နုပျိုသစ်လွင်တဲ့
ညအလှနတ်သမီးတစ်ပါးပဲ မိမိ”

သူကိုယ်တိုင်က အနောက်တိုင်းဝတ်စုံဖြင့် ချောမောခန့်
ညားသော ဦးကျော်ဇေယျက သူမကိုပြုံးကြည့်၍ ပြောသည်။

“ကျွန်မ ဒင်နာမှာ ခဏပဲနေမယ်နော် ဦးကျော်ဇေယျ”

“ကလေးမဆန်စမ်းပါနဲ့ကွာ၊ အခြေအနေအရပေါ့ မိမိ”

သူထဲက ပျော့တော့လတ်ဆတ်သော ရနံ့ သင်းပျံ့နေ
သည်။

www.burmeseclassic.com

ဒင်နာပွဲမှာ လူငယ်တွေလောက်ဖိတ်တာမို့ အားလုံးနောက်ဆုံးပေါ် ဒီမိုင်းတွေနှင့် ခေတ်ရှေ့ကိုပြေးနေ၏။ သည်ထဲမှာ သူမက မရိုးမဆန်းလေးနှင့် အလှဆုံး။

“ဟော...ဦးကျော်ဇေယျတို့ ကြွပါရင်၊ ကြွပါ။ မောင်မေဒီမှာ မိမိတို့လာတယ်”

“ဪ...ဦးကျော်ဇေယျနဲ့ မိမိ”

ယခုတော့ သတို့သား သတို့သမီးတွေသည် အနောက်တိုင်းဝတ်စုံဖြင့် ဖြစ်ကုန်ပြီ။ ချယ်ရီက ကြီးတစ်လုံး လက်ပြတ်ဂါဝန်နှင့် ဆံပင်များကို တွန့်လိမ်ထား၏။

“အဟင်း...မိမိတို့ကတော့ ဘယ်အချိန်ကြည့်ကြည့်လှနေတာပဲနော်”

“မချယ်ရီကိုတော့ မစီပါဘူးရှင်”

အမျိုးသားနှစ်ယောက်က ဟန်ဆောင်ပြီးဖြင့် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြ၏။ ကိုကိုမျက်လုံးတွေက သူမထံ ဖျတ်ခနဲရောက်လာသည်။ ကိုကိုမျက်လုံးမှာ သူမကို နှမြောရိပ်တွေ။ အဟင်း...ခုမှ နောင်တရနေသလား ကိုကို။

“ကျွန်တော်တို့ရဲ့ မင်္ဂလာပွဲကို မနက်ဖက်၊ ညဘက်တွေပါ တက်ကြွစွာ လာရောက်ချီးမြှင့်တဲ့ ဒီက ဦးကျော်ဇေယျနဲ့ မိမိ

တို့ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

“အဟွန်း...ဒါပြောစရာမလိုပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့က ဒီတံဆွဲရင်းတွေပဲ ဒေါက်တာ၊ မဟုတ်ဘူးလား မိမိ”

ဦးကျော်ဇေယျက သူမဘက်လှည့်ကာပြုံး၍ မေး၏။ သူမပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ဒေါက်တာ၊ ကျွန်မတို့ကို ကျေးဇူးတင်စရာမလိုပါဘူး”

“ကဲ...မောင်ရေ ဒီလိုဆို ဦးကျော်ဇေယျနဲ့ မိမိတို့ အလှည့်ထူရင်လည်း မောင်နဲ့ချယ်ရီ သေချာသွားရက်ပြုစို့”

ဒေါက်တာချယ်ရီ ဝင်ပြောတော့ ဦးကျော်ဇေယျမျက်နှာပြင်းနိုင်သလောက် သူမကတော့ မျက်နှာလေး မသိမသာရဲတာ ခေါင်းငုံ့သွားရ၏။ ကိုကိုအပြုံးသည် မဲ့နေသယောင်ပါ။

ဒင်နာပွဲမှာ ဂီတသံများ စကားပြောသံ၊ ဆူညံရံယံမောသံများ ပုလင်းသံ၊ ရွန်းသံများဖြင့် လွှမ်းမိုးနေ၏။

“သတို့သားနဲ့ သတို့သမီးကို ဝိုက်ပြုတဲ့ အနေနဲ့ ချီးမွမ်း”

ဖန်ခွက်ချင်းထိသံတွေ ရယ်မောသံတွေ။ သူမအတွက် ခေါင်းထဲ နောက်ကျိစရာ။

“မိမိက ဦးကျော်ဇေယျာလို ဂုဏ်သိက္ခာရှိပြီး ဟိုက်ဘော့စ်ကိုရတာ၊ တကယ်ကံကောင်းတာပဲ။ အဟောင်း”

လူတွေအလစ်မှာ ဒေါက်တာချယ်ရီက သူမနားကပ်ပြောတာနဲ့ အံ့သြသွားရ၏။

“မချယ်ရီအတွက်လည်း ဒေါက်တာ သော်ဇင်စအကောင်းဆုံးမဟုတ်လား”

“အဟောင်း... အလကားပါကွာ၊ သူက လူပျော့အခွံကြီး”

“ဟင်”

လက်ထပ်တာ တစ်ရက်ပင်မပြည့်သေးပေ။ ချယ်ရီနှုတ်ဖျားက ဒီစကားမျိုးထွက်တာ အံ့သြစရာပါလား။

ကိုကိုတော့ ချယ်ရီအပေါ် ဘယ်လိုနားလည်သဘောပေါက်ထားပါလိမ့်။

“ဦးကျော်ဇေယျာကတော့ သိပ်ကံကောင်းတယ်ဗျာ၊ မိမိတို့လို အချောအလှထိပ်တင် မိန်းကလေးကို ဇနီးလောင်းရထားတာ”

“ဟုတ်တယ်ဗျို့၊ တကယ်အားကျစရာပဲဗျ”

ဒင်နာပွဲမှာ ဦးကျော်ဇေယျာ မိတ်ဆွေတချို့နှင့်လည်းတွေ့ကာ သူမတို့ကို ဝိုင်းချီးကျူးနေသည်။ ကိုကိုက သူမတို့မကြာခင်ကြည့်ပြီး မျက်နှာပျက်နေ၏။

“မိမိ ခဏ”

“ဟင်... အာလဲ”

သူများတွေအလစ်မှာ ကိုကိုက သူမကို လှရှင်းသော နေရာ ခေါ်သွားသည်။

“ဘာပြောမလိုလဲ ဒေါက်တာ”

“ကိုကိုမေးတယ်၊ မှန်မှန်ပြောပါ မိမိ၊ ဦးကျော်ဇေယျာကို ခင်းတကယ်လက်ထပ်တော့မှာလား”

“ဪ... အဟောင်း ဘာများလဲလို့ရှင်၊ ဒေါက်တာတောင် လက်ထပ်ပြီးပြီပဲ၊ ကျွန်မလက်ထပ်မှာ ဘာဆန်းလဲရှင်”

ခပ်မဲ့မဲ့လေးပြီးကာ သူမပြောတော့ ကိုကို သက်ပြင်းချ၍ ခေါင်းခါယမ်းသည်။

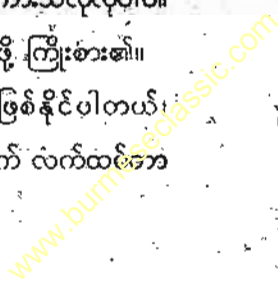
“မဟုတ်ဘူး၊ ခင်းတကယ်တော့ ဦးကျော်ဇေယျာကို မချစ်ဘူး၊ သူ့ရဲ့ပိုင်ဆိုင်မှုတွေနဲ့ ဂုဏ်ကိုမက်လို့ မဟုတ်လား မိမိ”

“ဘာ”

ရုတ်တရက် ထိုစကားက သူမကို စော်ကားသလိုလိုပါပဲ။ သို့သော် သွေးအေးအေးဖြင့် ကိုကိုအား တုံ့ပြန်ဖို့ ကြိုးစား၏။

“အဟောင်း... ဒေါက်တာပြောတာနဲ့ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊

နေပါဦး ဒေါက်တာကော မချယ်ရီကို ဘာအတွက် လက်ထပ်တာ

ပါလိမ့်၊ အချစ်ကြောင့်တော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

ထိုအမေးကြောင့် ကိုကိုမျက်နှာ အကြီးအကျယ် ပျက်သွားသည်။ ပြီးတော့ သူမကိုတောင်းပန်သလိုကြည့်၏။

“မိမိ...ကိုကိုအပေါ် စိတ်နာပြီး အရွံ့မတိုက်ပါနဲ့၊ ကိုကိုလေး မချစ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်မိလို့ နောင်တရနေပါပြီ”

ကျွတ်...ကျွတ် သနားစရာကို ကိုပါလား။ သူမ ဖြည်းဖြည်းစွာ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“ဒေါက်တာလို့ နောင်ထမျိုး ကျွန်မလည်း ရကြည့်ချင်တယ်”

“မိမိ”

သူမအဖြေဆုံးမှာ ကိုကို မခံနိုင်သလိုအော်၏။ ကိုကိုမျက်နှာနီနေပြီ။ ထိုစဉ်ခြေသံတွေ ကြား၍ လှည့်ကြည့်တော့ ဦးကျော်ဇေယျနှင့် ချယ်ရီ။

“ကြည့်စမ်း...မောင်တို့ပျောက်သွားလို့ ချယ်ရီတို့ လိုက်ရှာတာ၊ ဒီရောက်နေတာကိုး”

“ဪ...ဟဲ့ မိမိက ခေါင်းမူးတယ်ဆိုလို့ ဒီခေါ်လာတာပါ ချယ်ရီ”

ကြည့်စမ်း...ကိုကိုဟာ သတ္တိမရှိတဲ့လူပါလား။ ချယ်ရီကွယ်ရာမှာ စိတ်ပျက်ဟန်ဆောင်ပြီး ရှေ့မှာတော့ မျက်နှာလှုပ်တဲ့လူ။

ဦးကျော်ဇေယျက သူမပခုံးလာဖက်၏။

“အဟွန်း...မိမိရယ် ခေါင်းမူးတာ ကိုယ့်ကိုသာလို့ မပြောတာလဲ၊ ဒေါက်တာအလုပ်ရှုပ်အောင်၊ သင့်ခဲ ဒေါက်တာ”

“ရပါတယ် ဦးကျော်ဇေယျ”

“က...မောင် ဟိုမှာနည်းသည်တွေ စောင့်နေတယ်၊ ဪ မိမိသက်သာရဲ့လား၊ ဆေးယူပေးရဦးမလားဟင်”

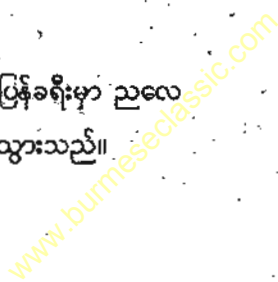
ချယ်ရီက သူမဘက် တစ်ခါတည်းလှည့်ကြည့်မေးသည်။ သူမ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“ဟင်အင်း...ရပါတယ်၊ ကျွန်မတို့လည်း ခုပဲပြန်တော့မယ်”

“ဟုတ်တယ် ဒေါက်တာ၊ မိမိက လူစည်ကားရင် ဒီလို မူးတတ်လို့ ကျွန်တော်တို့စောစောပြန်မယ်”

“ကောင်းပါပြီရှင်”

သူမတို့နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်ခဲ့၏။ အပြန်ခရီးမှာ ညလေအေးအေးကြောင့် ခေါင်းထဲအနည်းငယ်ကြည့်သွားသည်။

ဦးကျော်ဇေယျက ကားကို ကန်တော်ကြီးစောင်းတွင် ရပ်၏။

“လေညှင်းခဲဖို့ ဆင်းပါဦး မိမိ”

“ဟင့်အင်း... ကျွန်မနားချင်ပြီ ဦးကျော်ဇေယျ”

တည်ငြိမ်သော မျက်ဝန်းများဖြင့် သူက သူမကိုကြည့်လာသည်။

“ဒေါက်တာသော်ဇင်နဲ့ ဖတ်သက်ပြီး မင်းမှာ ဘာခံစားချက်မှ မရှိတော့ဘူးဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကျွန်မ ပြောခဲ့တာပဲ”

“အဟွန်း... ဒီလိုဆို ကိုယ့်စကားကို ထိန်းသိမ်းသင့်တာပေါ့ မိမိ၊ ခုတော့ ဒေါက်တာသော်ဇင်နဲ့ နှစ်ယောက်တည်း”

သူမကိုယ်လေး မတ်ခနဲဖြစ်သွား၏။

“ရှင်ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ ဦးကျော်ဇေယျ”

“ချယ်ရီသာ တစ်မျိုးထင်သွားရင် မင်းအတွက် မကောင်ဘူးလို့ ပြောတာပါ မိမိ”

စောစောက တက်နေသော ဒေါသရှိန်လေးလျော့သွားသည်။ ထို့နောက် သူနှင့် မျက်လုံးချင်းဆုံလိုက်၏။

“ခုလိုသတိပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦးကျော်ဇေယျ”

လောလောဆယ်တော့ ကျွန်မ အနားယူချင်တယ်”

“အိုကေ”

ထိုနေရာမှ သူချက်ချင်း ကားမောင်းထွက်ခဲ့၏။ အဆောင်ဖြန်ရောက်တဲ့အထိ သူထံက စကားတစ်လုံးမှ မကြားရတော့ပေ။

www.burmeseclassic.com

ဒင်နာပွဲနောက်ပိုင်းမှစကာ ဦးကျော်ဇေယျကို သူမ အဆင်ပြေစွာ ပြောဆိုသွား၏။ သူကလည်း ပေးထားသည့်ကတိတည့်သလားမသိ။ သူမကို ဖုန်းလေးပင်တစ်ချက်မှဆက်တော့။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ မိမိ၊ ရှင့်လူကြီးနဲ့ ရှင်စိတ်ကောင်နေကြသလား”

သူမလာတာ ကြာ၍ သူငယ်ချင်းတွေကပင် သူမထံ စိတ်ဝင်စားစွာ မေးနေကြပြီ။ ယခုချိန်ကြမှတော့ ဦးကျော်ဇေယျက သူမနဲ့ဘာမှမဆိုင်ပါဘူးဟု ပြောရမှာလား။ သူတို့ယုံမည်မထင်မေ့

“သူက အလုပ်များလို့ပါ”

မခိုင်မာသော အကြောင်းပြချက် ပေးလိုက်ရ၏။ စိတ်ကတော့ တွေ့လျှင်ချစ်ကြောင်း၊ လွမ်းကြောင်း ပြောတတ်ကြသော်လည်း ကွယ်တာနှင့် မေ့လွယ်သော ယောက်ျားတွေပါလားဟု တွေးမိသည်။

ထိုနေ့က ထိုက်ဆိုင်စွာပင်

“မိမိဦးအတွက် ဒါတွေပိုခိုင်းလိုက်ပါတယ်”

“ဘယ်သူကလဲ”

“ကျွန်တော်တို့သူဌေးကပါ”

ပန်းခြင်းနှင့် စားစရာသောက်စရာတွေ။ ပန်းခြင်းမှာ စာပါဘာ၏။

မိမိအတွက်

အစဉ်မြဲသတိရနေတဲ့

ကို

အောက်မှာလက်မှတ်သည် ကျော်ဇေယျတဲ့။ သူငယ်ချင်းတွေအားလုံး ရှိချိန်ရောက်လာတာမို့ သူမ မျက်နှာပွင့်သွားတာအမှန်။

“ဟယ်...ပန်းတွေကလည်း လှလိုက်တာနော်”

“တန်ဖိုးကြီးတဲ့ သင်္ဃန်းနဲ့ သစ်ခွတွေချည်းပဲ”

“စားစရာသောက်စရာတွေကလည်း အများကြီး၊ မိမိတို့တော့ တကယ်ကံကောင်းတယ်”

များပြားလှသော စားစရာတွေကို သူမ သူငယ်ချင်းများအား ခွဲဝေကျွေးလိုက်၏။ မုန့်ဘူး၊ ကိတ်မုန့်မျိုး၊ အသီးအနှံ ဖျော်ရည်များ၊ အချဉ်ထုပ်ကအစပါ၏။

“ဦးကျော်ဇေယျက ရှင့်ကို တော်တော်ချစ်တာပဲနော်”

အသေးစိတ်ဂရုစိုက်တယ်”

“မိန်းကလေးတစ်ယောက် ကံကောင်းခြင်းဆိုတယ်
ယောက်ျား ဒါမှမဟုတ် ချစ်သူရဲ့ ကြင်နာစွာ ဂရုစိုက်ခြင်းပဲကွယ်
ထိုည သူမထံဖုန်းလာသည်။ ဦးကျော်ဇေယျဆက်တမ်း

“ဟဲလို”

“ကိုယ်ပါ မိမိ”

“ဪ”

အောင်မြင်ကာ ကြည့်လင်သော သူ့အသံက နားမထောင်
ရတာ ကြားလိုလားမသိ ကောင်းနေ၏။

“နေ့လယ်က ကိုယ်ပို့လိုက်တဲ့ပစ္စည်းတွေ ရလား”

“အင်း”

“မိမိ ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ကိုယ်မလာလို့ စိတ်ကောင်း
တာလားဟင်”

ကြည့်စမ်း...သူမရင်ထဲကို သူ လှမ်းမြင်နေရပါလား

“ဟင့်အင်း...ကျွန်မက စိတ်ကောက်ရအောင် ဖုန်း

ကျွန်မက ဘာဆိုလို့လဲ ဦးကျော်ဇေယျ”

“အဟွန်း...အဲဒါကိုက ကိုယ့်ကို စိတ်ကောက်လို့

တာပဲ၊ ကိုယ်က လာချင်ပါတယ်ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် မိမိက စာမေးပွဲ

အနောင်အယုဂ်မဖြစ်ချင်ဘူးဆို၊ ကိုယ့်ကြောင့် မိမိ စကျက်
ပျက်မှာစိုးလို့လေ၊ နောက်တစ်ခုက အန်ကယ်တို့တိုက်ကို ကိုယ်ပဲ
ပြီးကြပ်ဆောက်နေတော့ ဘယ်လိုမှမအားဘူး”

သည်တော့မှ သူမတို့ တိုက်ဆောက်တာ သတိရ၏။
သူလုပ်နေတာ သူမတို့ကိစ္စပဲ။

“တိုက်ဆောက်တာ ပြီးပြီလား”

“အဟား...ဟား မိမိရယ်၊ တိုက်တစ်လုံးဆောက်တာ
လောက်အချိန်လေးနဲ့ ဘယ်ပြီးပါ့မလဲ၊ ဒါပေမယ့် မိမိ စာမေးပွဲ
ပြီးတဲ့အချိန် ပြီးမှာပါ”

“ကျွန်မ လာကြည့်ဖို့ လိုသလားဟင်”

ဖေဖေပေးခဲ့သော တာဝန်ကို သတိရကာ သူမမေးသည်။

“မှန်တာပြောရရင် မိမိကို လာခေါ်ချင်တာပဲ၊ ဒါပေမယ့်
စာမေးပွဲက နီးတော့ မိမိ စကျက်ပျက်ပါမယ်၊ စာမေးပွဲပြီးမှ
ကိုယ်လာခေါ်မယ်၊ အောင်မယ်မဟုတ်လား”

“အင်း”

မိဘတွေကို ကတိပေးထားတာမို့ ဒီနှစ် သူမစာမေးပွဲ
အောင်ဖို့လိုသည်။ ထို့ကြောင့် ဝါသနာပါသော စာရေးခြင်းအလုပ်
ကို သူမ ခဏရပ်ထား၏။

“မိမိ စာမေးပွဲအောင်ရင် ကြိုက်တာပြော၊ ကိုယ်ဆု
မယ်”

“တကယ်လား၊ ကျွန်မ ငါ့ ကယ့်တောင်းမှ ဦးကျော်
ဇေယျ မပေးနိုင်ဘဲဖြစ်မယ်”

“အဟွန်း...တောင်းမှာသာ တောင်းပါဗျာ၊ ကိုယ်ပေးနိုင်
အောင် ကြိုးစားမှာပေါ့ မိမိ”

“သူကတော့ သူမတောင်းဆိုလျှင် ဘာမဆို လိုက်လျာ
မည့်ဟန်။ ဒီလိုလူတစ်ယောက် သူမနားရှိတာလည်း တစ်မျိုးကောက်
တအပါပဲ။

“ဒါပဲနော်...ဦးကျော်ဇေယျပေးထားတဲ့ ကတိ နောင်
မဖျက်ရဘူး”

“စိတ်ချပါဗျာ”

သေချာစွာ သူကတိပေးနေတာမို့ သူမကျေနပ်သွား
သူမ မျက်စိထဲ ဦးကျော်ဇေယျ ဆွဲထားသော သူမ၏ပုံတူ
ကားချပ်ကို ဖျတ်ခနဲ မြင်ယောင်မိသည်။

“ဒီပုံက ကိုယ့်အသည်းနှလုံးနဲ့ ရင်းပြီးဆွဲထားတာ
ဘယ်သူမှ မပေးနိုင်ဘူး မိမိ”

ထိုပန်းချီကားတောင်းစဉ် လေးနက်စွာ သူ့ခြင်

အမှတ်ရ၏။

ကျွန်မတောင်းမှာ အဲဒီပန်းချီကားဆိုရင် ဦးကျော်ဇေယျ
ဆေးမှာတဲ့လား။

“မိမိ”

“ရှင်”

သူမအသံတိတ်သွားတာမို့ သူ့ခေါ်တော့ ယောင်ရမ်းကာ
သူ့မိ၏။ သူသဘောကျစွာရယ်သည်။

“ထူးပုံလေးက ချစ်စရာကောင်းလို့က်တာ ကလေးရယ်”

“အို...ဒီကယောင်လို့”

“နောက်ကို ကိုယ်ခေါ်တိုင်း အဲဒီလို ထူးရမယ်နော် မိမိ”

“ဟင့်အင်း”

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ သူ့ကို ဆန့်ကျင်ပြောရတာကိုပဲ သူမ
ကျေနပ်နေသည်။

“ကြည့်...ဒီကောင်မလေး လိမ္မာပါတယ်ဆိုမှကွာ”

“ကျွန်မက မိုက်ချင်တယ်ရှင်”

“အင်း...ဒါဆို နောက်တစ်ခါ မုန့်မပို့တော့ဘူး”

ကလေးတစ်ယောက်လို ခြိမ်းခြောက်တာမို့ သူမရယ်လိုက်
သည်။

“အဟင်း...ဒါဘာသဘောပဲလော၊ အခုပဲ အဆောင်သူတွေက သူတို့မုန့်တွေ စားရလို့ ဦးကျော်ဇေယျကို ဆုတောင်းဖူးနေကြတာ”

“ဘာတဲ့လဲ ကိုကိုနဲ့မိမိ အမြန်ဆုံး လက်ထပ်ဖြစ်ပါစေတဲ့လားဟင်”

“ဦးကျော်ဇေယျနော်”

“ဗျာ”

တစ်ဖက်မှာ သူက နောက်နေတာမို့ သူမပြုံးမိရသည်။

“ဘာကြောင့် ရှင်ဒီနေ့ အူမြူးနေတာလဲ ဦးကျော်ဇေယျ အချစ်ဟောင်းကို ပြန်တွေ့လို့လား”

“အဟွန်း...မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ အချစ်သစ်နဲ့ စကားပြောနေရလို့”

“ဘာ...ဘယ်သူက အချစ်သစ်လဲ ဦးကျော်ဇေယျ”

သူမ စိတ်ဆိုးဟန်လေး မေးတော့ သူချော့လေ၏။

“အချစ်သစ်ဆိုတာ မိမိလေ”

“ကြည့်စမ်း...ဒါဆို ရှင်မှာ တကယ်ပဲ အချစ်ဟောင်းရှိခဲ့တယ်ပေါ့လေ”

“ဟာ...မဟုတ်ဘူး၊ အချစ်ဟောင်းကော အချစ်သစ်

တာ မိမိတစ်ယောက်တည်း”

“တော်ပြီ”

သူမစိတ်ဆိုးကာ ဖုန်းချပစ်လိုက်၏။ နောက်ထပ် သူဖုန်းခေါ်ပေးမယ့် မကိုင်တော့ပေ။

မကြာပါ။ သူသည်ညအချိန်ကို ဂရုမစိုက်နိုင်ဘဲ သူမအောင်ရှေ့ ကားဖြင့်ရောက်လာ၏။

“ဟယ်...မိမိ ဟိုမှာရှင်လူကြီး”

“ဟင်”

သူတကယ်ရောက်လာတာကိုပဲ သူမ အံ့သြမိ၏။ ပြတင်းခွက်မှ လှမ်းကြည့်တော့ သူ လက်လှမ်းပြသည်။

“ဆင်းတွေ့လိုက်ပါလား မိမိ”

“အို...ဒီအချိန်ကြီး”

“အဆောင်မှူး အိပ်နေပါပြီ၊ သွားပါဟယ်”

သူငယ်ချင်းတွေက ဇွတ်တွန်းလွှတ်၏။ အနွေးထည်ပါးဆတ်ကာ သူမဆင်းခဲ့သည်။

“ဘာလို့ လိုက်လာတာလဲ”

မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့တာနှင့် သူ့ကို မျက်စောင်းလေးထိုးမေးမိ၏။ သူပြုံးကာ...

“မိမိ စိတ်ကောက်မှာစိုးလို့”

“စိတ်ကောက်ရအောင် ရှင်နဲ့ကျွန်မက...”

“ဒီလိုလေ”

“အို...ရှင်”

ဖျတ်ခနဲ သူမကိုယ်လေး ရင်ခွင်ထဲဆွဲယူကာ ပါးပြစ် မှိုလေးကို နမ်းလိုက်တဲ့အချိန် စောစောက မီးလင်းနေသော ပြတင်းပေါက် ပိတ်သွားလေ၏။

“ရှင်...လူဆိုး”

ထိုတစ်ခွန်းသာပြောပြီး သူမ ချာခနဲ လှည့်ပြေးခဲ့တယ်သည်။ ပါးပြင်နုနုလေးမှာ သူ့အနမ်းတို့စွန်းပေခဲ့ပြီ။

သုံးလဆိုသော အချိန်သည် သူမအတွက် ဘယ်လိုကုန် သွားမှန်း မသိပေ။ စာမေးပွဲပြီးချိန်မှာ သူမကို ကြုံနေသူက ဦးကျော် ဇေယျ။

“ဟင်...ဦးကျော်ဇေယျ”

“ဘယ်လိုလဲ မိမိ၊ စာမေးပွဲဖြေနိုင်ရဲ့လား”

“ရှင်၊ ဟုတ်ကဲ့”

သူက သူမအတွက် ကားတံခါးဖွင့်ပေး၏။

“ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“မိမိကို အထူးဧည့်ခံမလို့လေ”

နောက်ထပ် သူမဘာမှမမေးဘဲ သူနှင့်လိုက်ခဲ့သည်။ ဝင်ပန်းခဲ့သော စာမေးပွဲရက်တွေ ကျန်ခဲ့ပြီ။ ကားထဲမှာ အယားကွန်း တ အေးစိမ့်နေ၏။

“စာတွေကျက်ရလို့ ထင်တယ်၊ မိမိ မျက်နှာလေး နည်းနည်းချောင်သွားတယ်”

www.burmeseclassic.com

“ဟုတ်လား”

သူခေါင်းညိတ်သည်။

“မိမိ ဗိုက်ဆာနေရောပေါ့”

“အင်း”

“အဟွန်း...မပူနဲ့ဗျာ၊ မိမိကို စပါယ်ရှယ်လက်ရာ ကျွေးမှာ”

“ဘယ်မှာလဲ ဦးကျော်ဇေယျ”

အမှန်မှာ သူမ စာမေးပွဲရက်တွေက အစားမမှန်ခဲ့ပေ။

ထို့ကြောင့် ယခုအချိန်မှာ အရသာရှိကာ ပူနွေးသော စားစရာရချင် သည်။ သူမမေးတော့ သူပြုံး၏။

“ရောက်တော့သိမှာပေါ့ မိမိ”

“ဦးကျော်ဇေယျက နှလုံးဝှက်လိုက်တာ”

သူမက ဟိုတယ်တစ်ခုခုဟု ထင်ခဲ့၏။ သို့သော် သူကား ရပ်လိုက်ချိန်မှာတော့...

“ရောက်ပြီ မိမိ”

“အို...ဒါ”

“သမီး”

“ဟင်...မေမေ”

အသစ်စက်စက် လှပစွာဆောက်လုပ်ပြီးသွားသည့် သူမ တို့တိုက်ရှိရာသို့ သူခေါ်လာခြင်းပါလား။ သူမကို အကြောင်းမကြား သဲ မေမေရောက်နေတာမို့ အံ့ဩဝမ်းသာသွားရ၏။

“စာမေးပွဲဖြေနိုင်ရဲ့လားသမီး”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ၊ ဒါနဲ့ မေမေတစ်ယောက်တည်းလား”

“အဟင်း...သမီးပေးလည်းပါတယ်၊ အခု ရုံးချုပ်သွား

နေတယ်”

“ဪ”

သူမက ဦးကျော်ဇေယျကို ကြည့်လိုက်သည်။

“လမ်းမှာ မေမေရောက်နေတာ ဘာကြောင့်မပြောတာ

ဘဲဟင် ဦးကျော်ဇေယျ”

“အဟွန်း...အဲဒါ မိမိ အံ့ဩသွားအောင်လို့ဗျ”

“ဟုတ်တယ် သမီး၊ ဒီတိုက်ပြီးလို့ မေမေတို့လာကြည့်

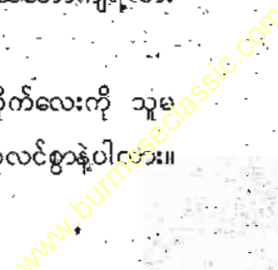
အား မောင်ကျော်ဇေယျပဲ အကြောင်းကြားတာလေ”

“ကဲ...မိမိ ကိုယ်ဆောက်ပေးတာ သဘောကျရဲ့လား

ဩပါဦး”

သည်တော့မှ သစ်လွင်လှပသော တိုက်လေးကို သူမ

ညှပ်ပတ်ကြည့်မိ၏။ အိမ်ထောင်မရှိဘဲက နံလင်စွာနဲ့ပါလား။

“သိမ်လှတာပဲ၊ ဒါနဲ့ ဒီပစ္စည်းတွေက”

ခေတ်မီလှပသော အိမ်ထောင်ပရိဘောဂများကိုကြည့်ပြီး သူမမေးတော့ မေမေနှင့် ဦးကျော်ဇေယျ ပြုံးသည်။

“ဒါတွေအားလုံး မေမေနဲ့ မောင်ကျော်ဇေယျ တိုင်ပင် စီစဉ်ခဲ့တာပဲ”

“ဟင်...မေမေက သမီးကို ဘာလို့အသိမပေးတာလဲ”

“ဪ...သမီးက စာမေးပွဲတစ်ဖက်နဲ့ မဟုတ်လား ဒါကြောင့် အနောင်အယုက် မပေးစေချင်လို့လေ”

ဒါလည်းဟုတ်တာပဲဟု သူမတွေးမိ၏။ အချိန်တိုတို အတွင်း ဒီလောက်လှတဲ့ တိုက်လေးကို ဆောက်ပေးသည့် ဦးကျော်ဇေယျကို ကျေးဇူးတင်မိ၏။

“ဒီတိုက်လေး ဆောက်ပေးတဲ့အတွက် ဦးကျော်ဇေယျကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“အဟွန်း...မလိုပါဘူးဗျာ၊ မိမိကြိုက်ရင် ပြီးတာပါပဲ”

ထိုစကားကြောင့် သူမမျက်နှာလေး နီချင်ချင်၊ မေမေထံ ပြုံးကာ...

“မောင်ကျော်ဇေယျက မေမေတို့အပေါ် သိပ်စေတနာ ထားတာ၊ ဒီတိုက်ကို သူ့ကိုယ်တိုင်ကြီးကြပ်ဆောက်လို့ ခုလောက်

မြန်မြန်နဲ့ လှလှပပပြီးသွားတာ သမီး”

“ဒီလောက်လည်းမဟုတ်ပါဘူး အန်တီ”

“ဘယ်နှယ့်မဟုတ်ရမှာလဲ မောင်ကျော်ဇေယျ၊ မင်း အန်ကယ်က ချီးကျူးနေတာ၊ ဟော...ပြောရင်း ဟိုမှာ စင်းအန်ကယ်ပြန်လာပြီ”

သူမတို့ကြည့်လိုက်တော့ ကားပေါ်မှဆင်းလာသည့် ဖေဖေ။ သူမပြေး၍ ဖေဖေကို ကြိုလိုက်၏။

“ဖေဖေ”

“ဟော...သမီး စာမေးပွဲဖြေနိုင်ရဲ့လားကွ”

“ဟုတ်ကဲ့ဖေဖေ”

“ကဲ...ကဲ အဖေကြီး ခဏနားပြီးရင် မိသားစုအားလုံး ထမင်းစားဖို့ ကျွန်မ ပြင်လိုက်ဦးမယ်”

မီးဖိုထဲက ဟင်းရနံ့က အပြင်မှာမွှေးလို့။ ဦးကျော်ဇေယျ ထ ပြုံးကာ သူမနားကပ်၍ ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။

“ကိုယ်ပြောတဲ့ အတူးစပါယ်ရှယ်ဆိုတာ အန်တီလက်ရာ လေ မိမိ”

“အဲဒါအမှန်ပဲ မေမေ၊ မိလည်း ကူလုပ်ပေးမယ်”

သန့်ရှင်းလှပကာ ကျယ်ပြန့်သော ထမင်းစားခန်းမှာ

လူခြောက်ယောက်စာ စားပွဲစိုင်းကအသင့်။

“ဟင်းတွေမွေးနေတာပဲ မေမေ၊ ဘာဟင်းတွေလဲ”

“သမီးဖေဖေအကြိုက် ဘဲသားပေါင်း၊ သမီးအကြိုက်ထဲ ပုစွန်တုပ်ကြီးပြုတ်ပြီး သုပ်ထားတယ်၊ ဆိတ်ကလီစာချက်နဲ့ ကြက်သားကိုပဲနဲ့ချက်တယ်၊ ဗလာချောင်ကြော်၊ သရက်ချဉ်သနပ်ပဲ ဆယ်နှစ်မျိုးဟင်းချိုကွယ်”

“ဟာ...ဟင်းတွေကို စုံနေတာပဲ၊ သမီးတောင် ဗိုက်ဆာလာပြီ မေမေ”

“ဒါကြောင့် မေမေ အများကြီးချက်ထားတာပေါ့ကွယ်”

ထမင်းပွဲပြင်ပြီးတာနှင့် ဖေဖေနဲ့ ဦးကျော်ဇေယျာက သွားခေါ်၏။

“မိသားစုကြားထဲမှာ ကျွန်တော် ကန့်လန့်ဖြစ်နေမလားပဲ”

“ဘယ်နှယ် မောင်ကျော်ဇေယျာ မင်းလည်း အန်တီတို့ မိသားစုပင်ပေါ့ကွယ်”

“အို”

မေမေက ရိုးသားစွာပြောလိုက်ပေမယ့် ဦးကျော်ဇေယျာ အကြည့်နှင့်ဆုံသော သူမမျက်နှာလေး ပန်းနုရောင်သန်းသွား၏။

“ဘာမှအားနေနဲ့ မောင်ကျော်ဇေယျာရေ၊ မင်းလုပ်ပေးတာတွေထက်စာရင် အန်ကယ်တို့က ဒီထက်ကျွေးရဦးမှာပါ”

“ဒီလောက်နဲ့ရပါပြီ အန်ကယ်ရယ်”

သူမကတော့ လူကြီးတွေကို ဟင်းဦးချပြီး အဆောင်မှာ စားရတာ ချို့တဲ့သမျှ အားပါးတရစားမိ၏။

“မိမိ အတော်ဆာနေတာထင်တယ်”

သူပြောတော့ သူမ အသာခေါင်းညိတ်မိသည်။

“ဟုတ်တယ် ဦးကျော်ဇေယျာ၊ မေမေ့လက်ရာ မစားရတာ ကြာပြီလေ”

“အင်း...သမီးလည်း ရှေ့နှစ်ဆို အဆောင်နေတဲ့ကိစ္စ လွတ်ပါပြီ”

ဖေဖေဝင်ပြောတော့ သူမ မျက်လွှာအသာပင့်ကြည့်မိ၏။

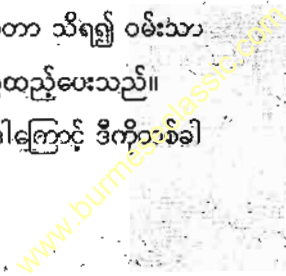
“ဒါဆို ဖေဖေတို့က”

“ဟုတ်တယ် သမီး၊ ဖေဖေတို့ ဒီကိုပြောင်းလာတော့မှာ”

“ဟင်...တကယ်လား ဖေဖေ၊ မိ ဝမ်းသာလိုက်တာ”

ယခုမှ ဖေဖေတို့ပြောင်းလာမည်ဆိုတာ သိရ၍ ဝမ်းသာမိ၏။ မေမေက သူမပန်းကန်ထဲ ဟင်းတွေထည့်ပေးသည်။

“သမီးဖေဖေက ပင်စင်နိုးပြီလေ၊ ဒါကြောင့် ဒီကိစ္စအခါ

တည်း ပြောင်းတာ”

“ဪ”

ပထမဆုံးအကြိမ် မိဘတွေအကြောင်း အတွေးဝင်မိခင်
ဖေဖေတောင် ဘာလိုလို့နဲ့ ပင်စင်နီးပြီဆိုပါလား။

ဖေဖေ ပင်စင်ယူလျှင် အိမ်၏ဝင်ငွေသည် ဘယ်လိုဖြစ်
မလဲ။ ဟင်...ဒါဟာ အကြီးဆုံးဖြစ်တဲ့ သူမတာဝန်ပါလားဟု
တွေးမိရသည်။

“အန်ကယ်အနေနဲ့ ပင်စင်စောစောယူလိုက်တာလည်း
ကောင်းပါတယ်။ ဒါမှ အပြင်လုပ်ငန်းကို လေ့လာနိုင်မှာ”

“ဖေဖေက ဘာလုပ်မလို့လဲဟင်”

ကလေးတစ်ယောက်လို သူမမေးတော့ ဦးကျော်ဇေယျ
နှင့် ဖေဖေ ပြုံးသည်။

“ပင်စင်ယူပြီးရင် မောင်ကျော်ဇေယျနဲ့ ဟစ်ခုခုတိုင်
ရမှာပေါ့ သမီး”

“ဟုတ်တယ် မိမိ၊ ပင်စင်ယူပြီး ဒီတိုင်းထိုင်နေ
အစား အန်ကယ်အလုပ်လုပ်တော့ ပိုကောင်းတာပေါ့”

“အို...ပင်စင်ယူတာ အနားယူဖို့ပဲ ဖေဖေ ဘာမှမလုပ်
နဲ့၊ မိ လုပ်မှာပေါ့”

“အမယ်လေး...ဒီလိုပြောတာနဲ့တင် ငါ့သမီးကို ကျေးဇူး
မင်ပါပြီဗျာ”

“တကယ်ပြောတာပါ ဖေဖေရဲ့”

သူမစကားကို လူကြီးတွေက ပြုံးလို့။ ဦးကျော်ဇေယျ
တော့ သူမကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။

“မိမိက သမီးလိမ္မာလေးပါ အန်ကယ်”

“ဒါပေါ့ကွယ်၊ အန်တီသမီးလိမ္မာတာ အန်တီသိတာ

ဦးကျော်ဇေယျနှင့် မေမေတို့ အတိုင်အဖောက်ညီနေ
ထား။ သူမစိတ်ထဲ တစ်စုံတစ်ရာ ထူးခြား သလိုပါပဲ။

www.burmeseclassic.com

“ဒီတိုက်ဆောက်တာ ဦးကျော်ဇေယျကို ဘယ်လောက် ပေးလိုက်ရလဲ မေမေ”

ဦးကျော်ဇေယျ ပြန်သွားပြီးနောက် ညနေမိသားစုဆုံရာမှာ သူမစပ်စုမိသည်။ မေမေပြုံး၍...

“သမီးက ဘယ်လောက်ပေးရမယ် ထင်လို့လဲကွယ်”

“အင်း... အနည်းဆုံးတော့ ဒီမိုင်းခါ ဆောက်လုပ်ခါ သူ့အင်ဂျင်နီယာခန့်ဆိုရင်”

သူမက ဖြူးနုသောလက်ချောင်းလေးတွေ ချိုးကာ ရေဖျန်းစဉ် ဖေဖေအသံပေါ်လာ၏။

“မောင်ကျော်ဇေယျက ဒီတိုက်ကို စေတနာနဲ့ ဆောက်ပေးတာသမီး”

“ဟင်”

လုပ်အားခမယူဘူးဆိုတာကြောင့် သူမအံ့သြသွား၏

“သူက ဘာကြောင့်မယူတာလဲ မေမေ၊ အနည်းဆုံးတော့ သူ့လုပ်အားခကို ယူသင့်တယ်မဟုတ်လား”

“ဒါပေမယ့် လူတစ်ဦးနဲ့တစ်ဦးကြားမှာ စေတနာဆိုတာ နှိုင်းတယ်လေ”

“ဟုတ်တယ်သမီး၊ မောင်ကျော်ဇေယျက လူတော်တစ်ဦးပါ။ မေမေတို့အပေါ် မိသားစုလိုသဘောထားတယ်ကွယ်”

မေမေကပါ ဝင်ပြော၏။ သူမ ခေါင်းလေးခါယမ်းကာ

“ဒါဆို... မေမေတို့ဆီက သူ ဘာပြန်တောင်းလဲဟင်”

“သူက တောင်းတယ်ဆိုတာထက် မေမေတို့ ကိုယ့်တိုင်က လိုလိုချင်ချင်ပေးချင်တာသမီး”

“မေမေတို့က ပေးချင်တာ၊ ဒါဆို သူတောင်းတာ ဘာလဲဟင်”

တောင်းတဲ့သူနဲ့ ပေးတဲ့သူ ဆန္ဒတူညီနေတဲ့ပစ္စည်းဟာ အာဝါလီမို့။

မေမေက သူမကို ဖြိုးဖြိုးလေးကြည့်၏။ ထို့နောက် နူးညံ့သော သူမရဲ့လက်လေးကို အသာဆုပ်ကိုင်သည်။

“မောင်ကျော်ဇေယျ တောင်းတာက ဟောဒီသမီးလေးကို အကူအညီပေးဖို့”

“ရှင်”

သူမ မျက်လုံးလေးဝိုင်းလျက် မေမေကိုကြည့်မိစစ်စစ် မေမေက အေးဆေးစွာ ဆက်ပြောသည်။

“မောင်ကျော်ဇေယျက သမီးကို ချစ်မြတ်နိုးလို့ မေမေတို့ ဆီ လက်ထပ်ခွင့်တောင်းခဲ့တယ်သမီး”

“ဒါ...ဒါဆို မေမေတို့ဆန္ဒက”

“ဪ...သမီးရယ်၊ မောင်ကျော်ဇေယျဟာ လူတော်တစ်ယောက်ပဲ၊ မေမေတို့အနေနဲ့ ဘာငြင်းစရာရှိလဲ၊ သူခွင့်တောင်းတာကို မေမေတို့ ဝမ်းသာစွာ လက်ခံခဲ့တာပေါ့”

“အို”

ဦးကျော်ဇေယျဟာ သူမမိဘတွေကို အပိုင်စည်းရုံးလိုက်တာပါလား။

“ဒေါက်တာသော်ဇင်တို့ မင်္ဂလာပွဲမှာ သမီးတို့ လက်ထပ်တော့မယ့်အကြောင်း တစ်ခါတည်းပြောခဲ့တယ်ဆို”

“အို...အဲဒါက”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီလိုပြောခဲ့တာ မေမေတော့ ဝမ်းသာတယ်သမီး၊ မောင်သော်ဇင်ထက်စာရင် မောင်ကျော်ဇေယျဟာ သူမအပေါ် တကယ်ချစ်မြတ်နိုးပြီး အရည်အချင်းရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်

ခွဲကွယ်”

ကြည့်စမ်း ဦးကျော်ဇေယျက ကိုကိုတို့မင်္ဂလာပွဲမှာ ပြောခဲ့သောစကားကို မေမေတို့ လူကြီးတွေဆီ လာအတည်ပြုတာပဲ။

“ဒါပေမယ့် မေမေ၊ သမီးနဲ့သူက”

“မောင်ကျော်ဇေယျကို ဖေဖေလည်း သဘောတူတယ်သမီး၊ ဒါကြောင့် မင်္ဂလာရက်ကိုတောင် ဖေဖေတို့ သတ်မှတ်ပြီးဦး”

“ရှင်...ဘာ...ဘာပြောလိုက်တယ် ဖေဖေ”

သူမကြားနေရသော စကားတွေက ဦးကျော်ဇေယျ၏ စစ်ဖက်သတ်အစီအစဉ်တွေမို့ ထူးဆန်းနေသည်။

“သမီးတို့ စာမေးပွဲကြောင့် မင်္ဂလာကိစ္စကို မောင်ကျော်ဇေယျနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး စီစဉ်ခဲ့တာပဲ၊ မင်္ဂလာပွဲဟာ ရှေ့တစ်ပတ်ဆန်းဒေးနဲ့ သမီး”

“အို...ဒီလောက်မြန်တာ”

လုံးဝမထင်မှတ်တဲ့အဖြစ်မို့ သူမ နေရာမှ ထမိမတတ်၊ မေမေက သူမပခုံးလေးကို အသာဖိ၍ ထိုင်စေ၏။

“မြန်တယ်လို့ ပြောမရပါဘူး သမီး၊ ဒီတိုက်ဆောက်တာပဲ အချိန်သုံးလကြာတယ်မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး မေမေ၊ တကယ်ဆို ဒီကိစ္စကို သမီးအရင်တိုင်ပင်သင့်တယ်မဟုတ်လား”

ထိုစကားကြောင့် ဖေဖေ ဆတ်ခနဲကြည့်သည်။

“မိဘက ကောင်းလို့စီစဉ်တာ ဘာကိုတိုင်ပင်ရမှာလဲ မိမိ၊ ဒေါက်တာသော်ဇင်တို့ မင်္ဂလာပွဲမှာ သမီးတို့အတူတွဲတတ်ပြီး လူသိရှင်ကြား ပြောခဲ့တာပဲ၊ အဲဒီလိုကြေငြာပြီးမှတော့ မိန်းမလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ အမြန်ဆုံး လက်ထပ်တာ အကောင်းပဲသမီး”

တင်းပြတ်သောဖေဖေစကားကြောင့် သူမ ငိုချင်မိရုံမက သေချာတယ် ဒီကိစ္စမှာ ဦးကျော်ဇေယျ တရားခဲပဲ။ သူမကို လူလိုထင်ရှင် စောစောကပြောပါလား။

“မနက်ဖြန် မင်္ဂလာပွဲတစ်ခု လာတိုင်းလိမ့်မယ်၊ ပိတ်မောင်ကျော်ဇေယျ နိုင်ငံခြားကမှာပေးတာ”

“ဖိတ်စာတွေလည်း ရတော့မှာမဟုတ်လား အမေကြီး”

“ရှင်...ဟုတ်ကဲ့”

အားလုံးဟာ သူမ ဘာကုန်စုံမှ မငြင်းနိုင်အောင် စိတ်ထားတာပါလား။ မျက်ဝန်းထဲမှာ ဦးကျော်ဇေယျပုံရိပ်ကို မြင်ယူနေတာ နှုတ်ခမ်းလေး ဖိကိုက်မိ၏။

“တကယ်ဆို ဖေဖေနဲ့မေမေတို့ သမီးရဲ့ဆန္ဒကို မေးသင့်ပါတယ်”

“ဘာဆန္ဒလဲ မိမိ၊ ပထမအကြိမ် နှင့်သဘောဆောင်ပြီး သော်ဇင်ကို ရွေးခဲ့တုန်းက ငါတို့မိဘတွေ သဘောတူခဲ့တာပဲ မဟုတ်ဘူး၊ အခု ငါတို့အလှည့်၊ မိဘက ကောင်းလို့စီစဉ်တာ နှင်နာခံရမယ် မိမိ”

ပြောရင်း ဖေဖေမျက်နှာ နီရဲလာတာမို့ သူမ တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ရ၏။ မေမေက သူမကို နှစ်သိမ့်သည်။

“မောင်သော်ဇင်ထက်စာရင် မောင်ကျော်ဇေယျဟာ အများကြီးသာပါတယ်ကွယ်၊ သမီးကို တကယ်ချစ်လို့သာ မောင်သော်ဇင်နဲ့ကိစ္စကို မောင်ကျော်ဇေယျ ခွင့်လွှတ်ခဲ့တာပေါ့”

ဪ...သူက မေမေတို့အတွက် တကယ်သူတော်အောင်ကြီး ဖြစ်နေပါလား။ အေးလေ...အခြေအနေက ဒီလိုပန်းတီးတာမှကိုး။

“ကောင်းပါပြီ ဖေဖေ၊ မေမေတို့ဆန္ဒကို သမီး မငြင်းဘာ့ပါဘူး”

“အို...လိမ္မာလိုက်တဲ့သမီးလေးရယ်၊ ဒါကြောင့် မေမေတို့က အကောင်းဆုံး စီစဉ်တာပေါ့ကွယ်”

ပြုံးပျော်သွားသော မေမေတို့မျက်နှာကြည့်ရင်း သူမ
သလိုပြုံးမိ၏။

ကိုယ်စိတ်ချမ်းသာဖို့ထက် မိဘတွေစိတ်ချမ်းသာဖို့
အရေးကြီးပါတယ်လေ။

ဒါပေမယ့်...

ဦးကျော်ဇေယျ...ရှင်ကို ကျွန်မ မကျေနပ်ဘူး။

ရှင်က အရင်းရှင်တစ်ယောက်လို ကျွန်မကို ငွေနှုတ်
ပိုက်ဖို့ ကြိုးစားတာပဲ။

“ရှင်က ကျွန်မကို ငွေနှုတ်ပိုက်ဖို့ သိမ်းပိုက်ဖို့ ကြိုးစား
တာလား ဦးကျော်ဇေယျ”

ကန်ရေပြင်ကို တိုက်ခတ်လာသော လေအေးအေးက သူမ
ရင်မှာ မအေးမြနိုင်ပေ။ ရှေ့မှာရှိနေသော ဦးကျော်ဇေယျ၏ ခန့်ညား
ချောမောနေသည့် မျက်နှာကို ခပ်စူးစူးလေးကြည့်၍ မေးလိုက်မိ၏။

“ဗျာ...ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ဒီဒီ...ကိုယ်က မိမိကို
လက်ထပ်ချင်တာ၊ ဟောဒီ အသည်းနှလုံးက တောင်းဆိုလို့ဗျ”

ဟန်ပါပါနှင့် သူ့ရင်ဘတ်ကို ပုတ်ပြနေသော ဦးကျော်
ဇေယျကြောင့် သူမ မျက်နှာလေး တည်ခနဲဖြစ်သွား၏။

“နေပါဦး...ရှင်က နှလုံးသားစကားပြောရအောင် အချစ်
တို့ နားလည်လို့လား ဦးကျော်ဇေယျ”

“ဪ...မိန်းကလေးရယ်၊ အချစ်ဆိုတာ နားလည်လို့
ခင်းကို လက်ထပ်ချင်တာပေါ့ဗျာ”

သူမမျက်နှာကို စိုလက်သော မျက်ဝန်းများဖြင့် စိုက်ကြည့်ရင်း စိုရပြောသည်။ ဘာကြောင့်များ ထိုမျက်ဝန်းတွေ၏အကြည့်ကို ရင်မဆိုင်ရဲစွာ သူမ မျက်လွှာချမိပါလိမ့်။

“အဲဒါ အချစ်မဟုတ်ဘူး၊ ရှင့်ရဲ့ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တဲ့ အတ္တပဲ ဦးကျော်ဇေယျ။ ဒါကြောင့်သာ ရှင့်က လက်ထပ်ဖို့ ကိစ္စကို ရှင်သဘောတစ်ခုတည်းနဲ့ ဆုံးဖြတ်တာ”

ဒေါသလေးကကာ သူမရန်ထောင်တာကိုပဲ သူ့အတွက်တော့ ပန်းနဲ့ပေါက်သလိုပဲ ထင်ပါ၏။

“ကိုယ်ကချစ်ဖို့ အဓိကလေ၊ ဒါမှ ကိုယ်ချစ်တဲ့မိန်းကလေးကို တစ်သက်လုံး စောင့်ရှောက်နိုင်မှာပေါ့ဗျာ”

“အို...ရှင်ကချစ်ပေမယ့် ကျွန်မက မချစ်ဘူးရှင့်”

သူတစ်ချက်ပြုံးသည်။

“ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ကိုလက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာ မဟုတ်လား”

သူ့အပိုင်မေးတော့ သူမ မျက်နှာလေး နီမြန်းသွား၏။

“ကျွန်မ အဲဒီလိုဆုံးဖြတ်တာ မေမေတို့ကြောင့်ရှင့်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်က ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ကောင်းပြီလေ၊ ရှင် ကျွန်မကို လက်ထပ်ပေမယ့် ကျွန်မ

အချစ်ကိုတော့ ရမှာမဟုတ်ဘူး”

လက်လေးပိုက် ခေါင်းလေးမော့ကာ သူမပြောစာနဲ့မှာ သူ့အတွက် ချစ်စရာ ယမင်းရုပ်လေးတစ်ခုလိုပင်။

“ကိုယ်ကတော့ ဒီလိုမထင်ဘူး မိမိ၊ စစ်မှန်တဲ့ ကိုယ့်အချစ်ကြောင့် မိမိတစ်နေ့ ကိုယ့်ကို ပြန်ချစ်လာမယ်လို့ ယုံကြည်တယ်”

“အဟင်း...ကာယကံရှင် ကျွန်မထက်ပဲ ရှင်က သေချာနေသလား ဦးကျော်ဇေယျ”

မခိုးမခန့် သူမအမေးကို သူခေါင်းခါယမ်းသည်။

“ကိုယ်က ကိုယ့်အချစ်ကို ကိုယ်ယုံတယ်လေ၊ ဒါကြောင့် မိမိအချစ်ကို ကိုယ်ပိုင်ရမယ်”

“ရှင်ဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိပ်အထင်ကြီးပါလား ဦးကျော်ဇေယျ၊ ကျွန်မအချစ်တွေအားလုံး ဒေါ်စံတာသော်ဇင်ဆီ ကျန်ခဲ့ပြီရှင့်”

ထိုစကားကြောင့် သူ မျက်နှာပျက်သွားမယ့် ထင်ပေမယ့် အပြုံးမပျက်ပါ။

“မိမိက ညာတတ်တာပဲ”

“ဘာရှင့်”

“ဟုတ်တယ်လေ...တကယ်တော့ ဒေါက်တာ သော်ဇင်ကို မိမိတကယ်မချစ်ခဲ့ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် ဒေါက်တာနဲ့ မိမိ လက်မထပ်ဖြစ်တာပေါ့”

“အို...ဒါက”

မျက်တောင်ကော့ကြီးများ တဖျပ်ဖျပ်ခတ်လျက် သူ့ဘာပြောရမှန်းမသိတော့။ သူက အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ ဆက်ပြောသည်။

“တကယ်ချစ်ခဲ့ရင် မိမိဟာ ဘာအကြောင်းနဲ့မှ ဒေါက်တာသော်ဇင်ကို လက်လွှတ်ခံမှာမဟုတ်ဘူး”

“အို...ဒါက...”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ တကယ်ချစ်တဲ့သူဆိုရင် ရယူပိုင်ဆိုင်ပုံက ကြီးစားကြတယ်၊ ကိုယ့်ကိုကြည့်ပါထား၊ မိမိကို စတော့ကတည်းက ချစ်တယ်၊ ဒါကြောင့် လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်တာ အချစ်စ”

သူပြောသလို ဟုတ်နေမလားဟု စဉ်းစားမိ၏။ ကိုကိုနှင့်

သူမ တကယ်ချစ်ခဲ့တာကော့ ဟုတ်ရဲ့လား။

“ကျွန်မကျတော့ မေမေတို့ကို ရှင် ငွေနဲ့စည်းရုံးလိုက်တာ လို့ပဲ ယူဆတယ်”

“မိဘကို အဲဒီလိုအထင်မလွဲကောင်းဘူးလေ၊ မိဘဆိုတာ

သားသမီးကို ကောင်းစားစေချင်တဲ့ စေတနာအပြည့်ရှိကြတယ် မိမိ”

“ဪ...ရှင်နဲ့လက်ထပ်တာ ကျွန်မကောင်းစားဖို့ပေါ့ ဟုတ်လား”

ခပ်ရွဲရွဲလေး သူမမေးတာကို သူ့အပြုံးဖြင့် ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဒါပေါ့ဗျာ...အန်ကယ်တို့ မျက်စိထဲ ကိုယ်ဟာ မိမိအတွက် အကောင်းဆုံးလူလို့ ယူဆကြလို့ လက်ခံတာ”

“အမယ်...လိပ်ကြီး”

ကိုယ့်ဘက်ကိုယ်ယက်နေသော သူ့ကို မျက်စောင်းထိုးမိ၏။ သူရယ်သည်။

“လူဆိုတာ လိပ်မျိုးလေ၊ အားလုံး ကိုယ့်ဘက်ကိုယ်ယက်ကြတာပဲဗျ”

“ဟင်း...ကျွန်မတော့ မပါဘူး၊ ဦးကျော်ဇေယျ”

သူ့ကိုလက်ထပ်ဖို့ဆိုတာ ဖေဖေနှင့်မေမေတို့ စိတ်ချမ်းသာအလို့၍ သဘောထား၏။ ကိုကိုနှင့်ပတ်သက်ပြီး မေမေတို့မျက်နှာထယ်ခဲ့တာကို ပြန်အလျော်ပေးခြင်းပါ။

“အနည်းဆုံးတော့ မိဘတွေစိတ်ချမ်းသာအောင် လိုက်

လျော့တာ၊ မိမိ သိတတ်တာပဲလေ၊ အဲဒီလိုသမီးမျိုး ဘယ်တော့မှ ဒုက္ခမရောက်ဘူးကွ”

“ဒါဆို ရှင်က ကျွန်မကို တစ်သက်လုံး စိတ်ချမ်းသာ အောင်ထားမယ်ပေါ့လေ”

“အစစ်ပေါ့ဗျာ၊ မိမိက ကိုယ်ချစ်တဲ့သူပဲ”

သူမကို ရွန်းရွန်းစားစားကြည့်ကာ သူ့အပြောကြောင့် ရင်ခုန်ချင်သလိုလို။ သူငယ်ချင်းတွေကတော့ ဦးကျော်ဇေယျကို ရတာ ဂုဏ်ယူစရာတဲ့။

“ကျွန်မတော့ ယောက်ျားတွေရဲ့အချစ်ကို သိပ်မယုံ ချင်ဘူး”

“ခဲမှန်ဘူးတဲ့စာသူငယ်လိုလား”

“အင်း... ဒါလည်းဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ ဦးကျော်ဇေယျတို့ ယောက်ျားတွေက သစ္စာမရှိဘူးလေ”

သူ့ကို အားမနာတမ်း သူမပြောချလိုက်၏။ သူ ခေါင်းခါ ယမ်းသည်။

“လောကမှာ သစ္စာမဲ့သူတွေများပေမယ့် ကတိတစ်လုံး ကို တန်ဖိုးထားပြီး သစ္စာရှိတဲ့ ယောက်ျားတချို့လည်း ရှိပါတယ် မိမိ၊ အဲဒီထဲမှာ ကိုယ်ပါတယ်”

“တကယ်လို့ ရှင်သစ္စာမဲ့ခဲ့ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ကြိုက်သလို အပြစ်ပေးကွာ၊ မိမိ စိတ်ချမ်းသာသလို လုပ်ပေးမယ်”

“ဟင်း... ရှင်တကယ်ကတိတည်ရမယ်နော် ဦးကျော် ဇေယျ”

မျက်စောင်းလေးဝင့်ကာ သူမပြောတော့ သူ့ခပ်လွက်သွက် ခေါင်းညိတ်၏။

“ဪဗျာ... တကယ်ပါ၊ ကဲ... ကဲ မိမိကကော ကနေ့ နောက်ဖြန် လက်ထပ်မယ့် ကိုယ့်ခင်ပွန်းလောင်းကို ဦးကျော်ဇေယျ လို့ပဲ ခေါ်နေမှာလား”

“အင်း... ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မ ဒီလိုပဲခေါ်တတ်တယ်”

သည်တော့ သူက သူမကို ခပ်စိုက်စိုက်လေးကြည့်၏။

“ဒါကို ကိုယ်လက်မခံဘူးမိမိ၊ အများကြားလို့မှ မတော် တာပဲကွ”

“ခက်ပါလား ဦးကျော်ဇေယျ၊ တွန့်မနှုတ်က ကျိုးနေပြီ နှင့်”

“အဟွန်း... ဒါကပြင်ရမှာပေါ့ဗျာ၊ မိမိက ဉာဏ်ကောင်း တဲ့မိန်းကလေးပဲ”

သူမရေ့သို့ တစ်လှမ်းခြင်းတိုးလာလျက် သူပြောသည်။

“ကျွန်မက မခေါ်ချင်လို့ဆိုရင်ကော”

“ကိုယ်က ခေါ်ချင်လာအောင် လုပ်ပေးမှာပေါ့ မိမိ။”

“အို...ရှင်”

ရုတ်ခနဲ သူက သူမကိုယ်လေးကို လှမ်းဆွဲဖက်သည်။

ထို့နောက် ပါးပြင်နုနုကို ရှိုက်နမ်း၏။

“မောင် မိကိုချစ်တယ်”

“ဟင်”

လက်ထပ်ဖို့ရက်ရွေးပြီးသား လူတွေအဖြစ် သူက အတင့်ရဲတာလားမသိ။ သူမကိုယ်လေး သူ့ရင်ခွင်ထဲ မွန်းမွန်းကြပ်ကြပ်ဖြစ်သွား၏။

“ဖယ်ပါ”

“မောင်လို့ခေါ် မိ”

ကြည့်စမ်း...ဒါ သူမကို အကြပ်ကိုင်နေတာပါလားကိုကိုနှင့်တုန်းက ဒီလောက်မရင်းနှီးခဲ့တာမို့ သူ့အယုအယကြားမှာ ရင်တွေခုန်တာ ငြင်းမရပေ။

“ဦးကျော်ဇေယျ”

သူမလေးသံတိုးတိုးလေးဖြင့် သူ့ရင်ဘတ်ကို တွန်းဖယ်

ကြိုးစား၏။ သူ၏သန်မာသောလက်တွေက ပို၍ခိုင်မြဲလာသလိုပါပဲ။

သူရိပ်တချို့တွေ့လိုက်ရတော့ သူမ အလန့်တကြားလေးဖြင့်...

“က...က”

သူ့ရင်ဘတ်ကြီးကို တအားတွန်းဖယ်ပစ်လိုက်၏။

“ဟိတ်”

“ရှင်နော်...ဟိုမှာလူတွေ”

“ဒါဆို မောင်လို့ခေါ်”

“အို...လက်ထပ်ပြီးမှ”

“အယွန်း...ဒါဆို ကတိတည်ရမယ်နော်၊ ခုတော့ သနား

လို့”

“အမယ်”

“ဘာလဲ...ဒါဆို”

“အို...ဦးကျော်ဇေယျနော်”

သူမနောက်တစ်လှမ်း ဆုတ်သွားတော့ သူ့ရယ်၏။

“သိပ်လည်းကြောက်မနေပါနဲ့ဗျာ၊ ကိုယ်က ကိုက်မစား

ဘတ်ပါဘူး”

“ကျွန်မပြန်ချင်ပြီ”

“အိုကေ”

www.burmeseclassic.com

သည့်ဆိုတော့ သူမသဘောလိုက်လျော၏။

“ကိုယ်မှာပေးတဲ့ ဝတ်စုံ ကြိုက်ရဲ့လား မိ”

“အင်း”

မြန်မြန်ပဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဒေါက်တာသော်ဇင်နဲ့တုန်းက ဒီလိုမနေခဲ့ဖူးဘူးလား”

သူမ ခေါင်းလေး ဆတ်ခနဲဖြစ်သွား၏။

“ရှင်က လူကို ဘာထင်နေလဲ၊ ကိုကိုနဲ့ကျွန်မ ဒီလိုတိတ်

ဆိတ်တဲ့နေရာမျိုး ဘယ်တော့မှမသွားဘူး ဦးကျော်ဇေယျ”

သူကျေနပ်စွာပြုံး၏။

“ယုံပါတယ်ဗျာ၊ ဒါကြောင့် မိ ဒီလောက်စိတ်လှုပ်ရှား

နေတာ၊ မျက်နှာလေးကို နီနေတာပဲ”

“အို”

သူမ ဘယ်လောက်ရှက်နေတယ်ဆိုတာ သူကောင်

ကောင်း အကဲခတ်မိပါလား။ ဒါဟာ သူ့ရဲ့ကျွမ်းကျင်မှုထင်ပါရဲ့

ဦးကျော်ဇေယျနှင့် သူမတို့၏ လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲကို တယ်မှာ စည်ကားသိုက်မြိုက်စွာ ကျင်းပပြီးခဲ့သည်။ မင်္ဂလာပွဲ နိဂုံးမှာ သူမက ဦးကျော်ဇေယျအိမ်သို့ လိုက်ရ၏။

လူကြီးတွေကို ကန်တော့ချိန် သူမ မိဘတွေနှင့် ခွဲရမည် မျက်နှာပျက်ချင်ချင်။ ဖေဖေနှင့် မေမေကတော့ ကျေနပ်စွာ တွေ့ပေးလျက်။

“သာဓု...သာဓု...သာဓု ဒီလင်ဒီမယား ယိုးဒယောင်မင်း ဆင် ပေါင်းရပါစေ၊ သားသမီးရတနာတွေလည်း အမြန်ဆုံး ကောင်းပါစေကွယ်”

“အို”

မေမေစိုပေးသော ဆုကြောင့် သူမမျက်လွှာလေးချသွား ပြီး သူကတော့ သဘောတွေကျလျက်...

“ပေးတဲ့ဆုနဲ့ပြည့်ပါစေ ခင်ဗျာ”

ဟု သွက်သွက်လက်လက်ပြောတာကြောင့် မသိမသာ

မျက်စောင်းထိုးမိရသေး၏။

“ခုချိန်ကစပြီး မောင်ကျော်ဇေယျလက်ထဲကို အန်ကယ် သမီးကို ယုံယုံကြည်ကြည် အပ်လိုက်ပြီကွယ်။ ဒါကြောင့် သမီးဘက်က ချို့ယွင်းအားနည်းချက်တွေရှိရင် မောင်ကျော်ဇေယျ ပြုပြင်ဆုံးမခွင့်လွတ်စေချင်တယ်”

“စိတ်ချပါ အန်ကယ်၊ မိမိအပေါ် ကျွန်တော် တစ်ယောက်လိုကော ညီမတစ်ယောက်လိုကော သဘောထားစောင့်ရှောက်မှာပါ”

“အေးကွယ် ... ဒီစကားကြားရတာ အန်တီ သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ။ သမီးကလည်း ခုချိန်ကစပြီး အရင်လိုမနေတော့ဘဲ ဇနီးမယားကောင်းပီသစွာ ကိုယ့်ခင်ပွန်းအပေါ် ပြုစုစောင့်ရှောက်ပါ”

မေမေက သူမကို သြဝါဒတွေ ပေးနေသည်။ ယခုရောက်မှ သူမက သမီးလိမ္မာပီသစွာ ခေါင်းညိတ်ရ၏။

“ဟုတ်ကဲ့ပါမေမေ”

“က...က ဒါဆို သမီးတို့လည်း ပင်ပန်းနေပြီ။ အယူကြတော့၊ မေမေတို့လည်းပြန်မယ်”

“ဟင်”

သူမကိုထားခဲ့ကာ မေမေတို့သွားမည်ဆိုတော့

အားနည်းငိုချင်သွားရ၏။

သူမ မျက်နှာလေးပျက်တော့ သူ ပခုံးအသာလာဖက်သည်။

“မေမေတို့ စိတ်မကောင်းအောင် မလုပ်နဲ့ မို့”

မေမေတို့ကို ကားနားထိ လိုက်ပို့ပေးကြသည်။ မေမေတို့အား မျက်စိထဲက ပျောက်သွားမှ သူမတို့ တိုက်ထဲဝင်၏။

“ခုချိန်ကစပြီး ဟောဒီတိုက်ကြီးတစ်ခုလုံး မှီရဲ့လက်ထဲအောင် အပ်လိုက်ပြီဗျာ၊ မှီစိတ်တိုင်းကျ စီစဉ်တော့ ဟုတ်လား”

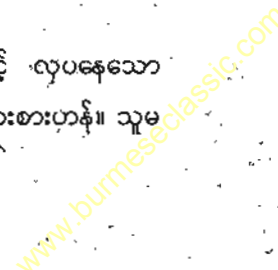
ကြီးကျယ်ခမ်းနားလွန်းသော အဖြူရောင်တိုက်ကြီး၏ အခင်မအဖြစ် သူမပျော်စရာပါ။ သို့သော် အံ့ဩစရာကောင်းစွာ သူမတွင် ဘာခံစားချက်မှမရှိပါ။

သူက သူ၏အလုပ်သမားတွေနှင့် သူမကို မိတ်ဆက်ပေးသည်။

“ခင်ဗျားတို့အားလုံး ခုချိန်ကစပြီး မိရဲ့သဘောအတိုင်း အပ်တိုင်ဆောင်ရွက်ကြပါ၊ မှီကို ဂရုစိုက်ပါ”

“စိတ်ချပါ သူဌေး”

အဖြူရောင် သတို့သမီးဝတ်စုံလေးနှင့် လှပနေသော သူမတို့ အလုပ်သမားတွေ သဘောကျခင်မင်လေးစားဟန်။ သူမအားလုံးကို ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ရှင်တို့ သက်သာသလိုနေကြပါ။ ကျွန်မကိုလည်း ရှင် ဆွေမျိုးတစ်ယောက်လို့ သဘောထားဆက်ဆံပါရှင်”

“မမလေးကို ကျွန်တော်တို့အားလုံး လှိုက်လှဲစွာကြို ပါတယ်ခင်ဗျာ”

အလုပ်သမားအားလုံးက ညီညွတ်စွာ ပြောတော့ အတွက် သူ့ကျေနပ်သွားရ၏။ အထက်နှင့်အောက် ဆိုပေး ဒီလိုစည်းရုံးမှုလေ။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

အလုပ်သမားတွေအားလုံး ထွက်သွားတော့ သူတို့ သူမကို မင်္ဂလာအိပ်ခန်းသို့ ခေါ်လာ၏။

အို... အဖြူရောင်တွေ။

တစ်ခန်းလုံးကို အဖြူရောင်တွေချည်း သုံးထားပေး အထူးလှပနေ၏။

“သဘောကျရဲ့လား မိ”

သူမမျက်နှာလေးကို အသာဆွဲမော့ယူကာ သူဖြင့် သည်။ သူမ ခေါင်းလေးအသာညှိတ်လိုက်၏။

“အင်း”

“အဟွန်း...မိ သဘောကျတယ်ဆိုလို့ ကိုယ်တော် တယ်၊ ဟောဒီအဖြူရောင်ဝတ်စုံလေးနဲ့ မိက သိပ်လှတာပဲ”

“အို”
ဖြူသောဝါးပြင်မို့မို့ပေါ်သို့ သူ့အနမ်းများ ကျရောက်လာ

သည်။

“ကျွန်မ အဝတ်အစားလဲတော့မယ်”

သူ့ရှင်ခွင်မှ အသာရုန်းထွက်ကာ မှန်တင်ခုံရှေ့ထိုင်သည်။

“ကိုယ် ကူလုပ်ပေးမယ်”

သူမခေါင်းမှ ဆံထုံးကို သူဝိုင်း၍ ကူဖြုတ်ပေး၏။

“ညနေကျရင် ဒင်နာရှိတယ်နော် မိ”

“ကျွန်မတော့ ပင်ပန်းနေပြီ၊ ဦးကျော်ဇေယျ”

“ဟေ့...ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တာလဲ၊ မင်း ကိုယ့်ကို ဘယ်လိုကတိပေးထားလဲ မိ”

ရုတ်တရက် သူမခါးလေးကို ဆွဲသိမ်းဖက်ကာ သူမေး

သည်။

“ကျွန်မမေ့သွားပြီ”

“အဟွန်း...ဒီလိုလား၊ ဒါဆိုရင် သတိရအောင်”

“မိ...မင်းကို မောင်ချစ်တယ်”

“ဟင့်အင်း”

သို့သော် သူမတစ်ကိုယ်လုံး သူ့ရှင်ခွင်ထဲမှာလေ။

“ဒေါက်...ဒေါက်”

“ဟယ်သုလဲ”

“ကျွန်တော်ပါသူဌေး၊ ဧကန်မှာ သူဌေးဧည့်သည်တွေ ရောက်နေပါတယ်”

“အေး...လာခဲ့မယ်”

ထို့နောက် သူက သူမကိုကြည့်သည်။ ကပိုကယိုအထဲ နှင့် သူမ။

“က...မိ ဒင်နာအတွက် အသင့်ပြင်ထား၊ မောင်လာမယ်”

သူထွက်သွားမှ သူမ သက်ပြင်းချနိုင်၏။ စိတ်မပါအလှပြင်ရပြန်သည်။ အနက်ရောင်ဝတ်စုံ ဖြူနုသောအသားကြောထင်းခနဲ။

“သိပ်လှတာပဲ မိ”

သူရောက်လာကာ သူမကိုယ်နောက်မှ သိုင်းဖက်လှကုပ်သားဖြူဖြူကို ရှိုက်နမ်းသည်။

“သူတို့စောင့်နေကြပြီ၊ သွားစို့”

သူမလက်ကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ကာ သူခေါ်လာသည့် ခင်မင်ရင်းနှီးသော သူငယ်ချင်းတွေသာ ဖိတ်တာမို့ လူအနည်းဟိုတယ်မှာ လိုက်ဧည့်ခံ၏။

“ဦးကျော်ဇေယျနဲ့ မမိမိတို့ ဒီနေ့ ဒီအချိန်ကစပြီး အို

မင်းအောင် ပျော်ရွှင်စွာပေါင်းကြပါစေဗျာ”

“သားတစ်ရာ မြေးတစ်ဖြာလည်း ရပါစေဗျာ၊ ဟား... ဟား”

“အို”

ပျော်တတ်သည့်လူတွေအကြား သူမ မျက်နှာလေး မထားတတ်အောင်ပါပဲ။ သူမတို့အိမ် ပြန်ရောက်တော့ ညဉ့်နက်ပြီ။

“ပင်ပန်းသွားပြီလား မိ”

မိတ်ဆွေတွေ ဝိုင်းတိုက်တာကြောင့် သူသောက်ထား၏။ သို့သော် လူက ဟန်မပျက်။

“ရှင့်အတွက် ကျွန်မ အဝတ်အစားထုတ်ထားတယ်”

“အင်း”

သူမ ရေချိုးခန်းဝင်လိုက်၏။ အခန်းထဲဝင်လာတော့ သူက အိပ်နေပြီ။ သူမသက်ပြင်းလေးချကာ ပန်းနုရောင် ညဝတ်အင်္ကျီလေး ဝတ်လိုက်သည်။

တစ်နေကုန်မို့ လူက ပင်ပန်းနေပြီ။ ထို့ကြောင့် အိပ်ရာထက် အသာလှဲချစဉ်...

“မိ”

“အို”

စောစောက အိပ်နေပြီထင်သော သူက သူမကိုယ်လေး

ကို ရင်ခွင်ထဲ ဖျတ်ခနဲဆွဲယူသည်။

“ဖယ်ပါ၊ ကျွန်မ အိပ်ချင်ပြီ”

“အိပ်လေ၊ မောင်ချောသိပ်မှာပေါ့”

ထို့နောက် သူက စီးခလုတ်ကို ဆွဲပိတ်လိုက်ချိန် တစ်ခန်းလုံးမှောင်လို့။ အသက်ရှူသံပြင်းပြင်းအောက်တွင် မကြာခင် သူမ အိပ်ပျော်သွားရလေ၏။

“ခွီ”

“ဟင်”

“မောင်ကိုချစ်လား”

“ဟင့်အင်း”

“ကြည့်စမ်း... ဒီနှုတ်ခမ်းလေး”

“အို”

မျက်ဝန်းများဖြင့်ကြည့်တော့ သူ့မျက်နှာက သူမရင်ခွင်ထဲမှာ။ ဪ ဟောစောက အိပ်မက်မက်နေတာပါလား။

မနက်ခင်း၏ နေရောင်ခြည်က အခန်းထဲသို့ ဖြာကျလာတာ မကြာခင် သူမမျက်ဝန်းတို့ ဖျတ်ခနဲပွင့်လာသည်။

အို... မိုးတောင်လင်းနေပြီ။ သူမ အိပ်ရာမှဆုတ်ခနဲအထ

“ဟေ့”

“ဟင်”

နောက်မှ သူမကိုယ်လေးကို လှမ်း၍ ဆွဲဖက်လိုက်တာ မကြာခင် သူမရင်ခွင်ထဲ ပြန်ရောက်သွားရသည်။

“ဖယ်ပါ၊ မိုးလင်းနေပြီ”

“အစောကြီးရှိသေးတယ်ဗျ”

အိပ်ရာထက်က မထလိုသော သူ့သည် မျက်ဝန်းများ ပြန်မှိတ်ဖို့ ကြိုးစား၏။

“ရှင် ဒီလိုပဲ နေမြင့်အောင်အိပ်နေကျလား ဦးကျော်

ဇေယျ”

www.burmeseclassic.com

“ကြည့်စမ်း...ကိုယ့်ယောက်ျားကို ဘယ်လိုခေါ်လိုမှာ တာတုံး အမိလေး”

“ဆို...ကျွန်မ”

“ကတိတည်စမ်းပါ ဖီရယ်၊ မောင်က ကတိတည်မှ ကြိုက်တာ”

သူမမျက်နှာလေးကို ညင်သာစွာ ရှိုက်နမ်းရင်း သူ့တောင်းဆိုသည်။ ယခုတော့ သူမရဲ့ခင်ပွန်းဟာ သူ့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ အကြိုက်လိုက်လျောရတော့မည် မဟုတ်လား။

“ဘယ်လိုလဲ၊ ခေါ်မှာလား မိ”

“ခေါ်ရင် အိပ်ရာကထမှာလား”

“အင်း”

ကလေးဆန်စွာ သူမခြိမ်းခြောက်မှုကို သူသဘောကျဟန် ပြုံး၏။

“ကျွန်မကို လွှတ်တော့မောင်”

“အဟွန်း...နားထောင်လို့ကောင်းလိုက်တာဗျာ၊ ကဲ မောင်ကတိတည်တယ်နော်”

ရင်ခွင်ထဲမှ သူမကိုယ်လေးကို အသာအယာ လွှတ်ပေး၏။ သူမ သက်ပြင်းလေးချကာ ရေချိုးခန်းဝင်ခဲ့သည်။ မှုရအေးအေး

ကြောင့် စိတ်တို့ လန်းဆန်းသွားရ၏။

မယားဝတ္တရားတဲ့။ မေမေပြောတဲ့ ထိုဝတ္တရားကို သူမ သေချာနားမလည်ပေမယ့် သူ့ကိုပြုစုရမည်ပြောတာလား။

သူမအခန်းထဲဝင်လာတော့ သူ ဖုန်းပြောနေသည်။ သူမ ခြေသံဖွဖွဖြင့် မှန်တင်ခုံရှေ့ထိုင်လိုက်၏။

“ဟော...မိ”

ဖြူနုသော အသားအရေပေါ်တွင် ရေစက်ရေပေါက်လေး တွေက ပုလဲလုံးပုံမာ။

“ရှင်အတွက် ကျွန်မ မနက်စာဘာလုပ်ပေးရမလဲ မောင်”

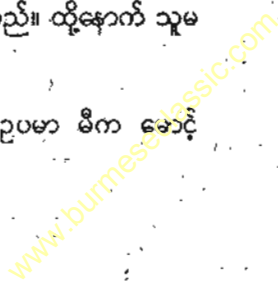
မှန်ထဲမှတစ်ဆင့် သူ့ကို လှမ်းမေးမိ၏။ သူပြုံးကာ သူမ ကိုယ်လေးကို နောက်မှသိုင်းဖက်သည်။

“အဟွန်း...မလိုပါဘူးဗျာ၊ မောင်တို့အတွက် ဘရိတ် ဖတ်စံ ခဏနေရင် ရောက်လာလိမ့်မယ်”

“ဒါဆို ကျွန်မက ဘာမှလုပ်မပေးရဘူးပေါ့”

သူမအမေးကို သူ ခေါင်းခါယမ်းသည်။ ထို့နောက် သူမ ကုပ်ဖြူဖြူလေးကို အသာရှိုက်နမ်း၏။

“မိက မောင်ကိုပြုစုရမယ်လေ၊ ဥပမာ မိက မောင်

အတွက် ကော်ဖီဖျော်ပေးတာမျိုး၊ အဝတ်အစားထုတ်ပေးတာမျိုး၊ အလုပ်သွားရင် ကားနားထိ လိုက်ပို့တာမျိုးပေါ့ဗျာ”

ဒါတွေဟာ ဇနီးမယားတစ်ယောက်ရဲ့ ဝတ္တရားလားဟု ပထမဆုံးအကြိမ် သူမတွေးမိ၏။

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျွန်မ မှတ်ထားပါ့မယ် မောင်”

“အဟွန်း...မိက လိမ္မာတယ်”

“ကျွန်မ မောင့်ကိုတောင်းဆိုစရာရှိတယ်”

“ဘာများလဲ မိ”

“ဒီနေ့ကစပြီး ကျွန်မ ကျောင်းဆက်တက်မယ်”

“ဟင်”

ထိုတောင်းဆိုချက်ကြောင့် သူ မျက်နှာပျက်၏။ တကယ်တော့ သိပ်လှသော သူမကို သူ စိတ်မချပါ။

“ကျွန်မ ကျောင်းပြီးဖို့ တစ်နှစ်ပဲလိုတော့တာ မဟုတ်လား၊ မောင်ခွင့်ပြုပါ”

“မောင်တော့ သဘောမတူချင်ဘူး၊ ဘွဲ့ယူဖို့ဆိုရင် အထေးသင်ပြောင်လို့က်ပါလား”

“အို...ကစံနှစ်ပဲကျန်တာ၊ ဒါလည်း ခဏလေးပါ မောင်၊ ကျွန်မတော့ ပြီးအောင်ဆက်တက်မယ်”

လှပသောမျက်နှာလေး အလိုမကျဟန်ဖြစ်လာတော့ သူ သက်ပြင်းချသည့်။

“ကောင်းပြီလေ၊ မိ ဆန္ဒရှိမှတော့ မောင် ခွင့်ပြုမယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျောင်းကို မောင်ကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့ကြိုမယ်”

“ကျွန်မ ကလေးမဟုတ်ဘူး မောင်”

“အဟွန်း...သိပ်မှန်တာပေါ့ဗျာ၊ ကလေးမဟုတ်လို့ မောင်က စိတ်မချတာ မိ၊ မိက သိပ်လှတယ်မဟုတ်လား”

သူမကိုယ်လေးကို ပွေ့ဖက်ကာ သူပြောသည်။ စိတ်ဆိုးချင်နေသော သူမနှုတ်ခမ်းလေးတွေကို ဖွဖွရှိုက်နမ်း၏။

“ကျွန်မ ကျောင်းမတက်တော့ဘူး”

ပြောပြီး သူမနေရာမှ ဆတ်ခနဲထတော့ သူလှမ်းဆွဲသည်။ သူမနှင့် ရင်ချင်းအပ်သွား၏။

“ဒါ စိတ်ဆိုးတာလား”

“အို...ရှင်သဘောအတိုင်းပဲနေမလို့လေ”

“မောင်က မိ့ကိုချစ်လို့ပါဗျာ”

သူမ မျက်နှာလေးအနံ့ နမ်းရှိုက်ရင်း သူပြောသည်။

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ တကယ်ချစ်တယ်ဆိုရင် ကျွန်မဆန္ဒကို ရှင်လိုက်လျောရမှာပေါ့”

သူ့လက်များကို ဖယ်ရှားပစ်ရင်း သူမပြော၏။ သူ သူ့မကို စိုက်ကြည့်သည်။

“ဒီလိုမှ မင်းက ချစ်တယ်ထင်မှာလား မိ”

သူမ ဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ်နေလိုက်၏။ သူ ခေါင်းညိတ်သည်။

“ကောင်းပြီမိ၊ မင်းဆန္ဒအတိုင်း မောင်ခွင့်ပြုမယ် ဒါပေမယ့် မောင့်ကို မင်းရဲ့အချိန်ဇယားပေးထားရမယ်”

“ကျွန်မက မပေးနိုင်စရာမရှိဘူး မောင်”

“အိုကေ...ဒါဆို မှီအထွက် မောင် ကားတစ်စီး ရှာပေးမယ်၊ မိကိုယ်တိုင်မောင်းပေါ့”

သည်လိုလိုက်လျော့တော့ သူမ ကျေနပ်သွားရ၏။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ကြည့်စမ်း...ဒါ လင်မယားချင်း ပြောစရာလားမိ”

သူက မချင့်မရဲဟန်ဖြင့် သူမကိုယ်လေးကို အသက်ရှု

ကြပ်မတတ် ဖက်၏။

“ကျွန်မက”

“မောင့်ကိုချစ်လား မိ”

မျက်ဝန်းခြင်း ဆုံကာ သူမေးသည်။ သူမ ချက်ချင်းခေါ်

ညိတ်မိ။

“ရှင့်ကို ကျွန်မပြောခဲ့တာ မှတ်မိတယ်နော်”

“ဘာလဲ မင်းဆီမှာ အချစ်မရှိတော့ဘူးဆိုတာလား”

“အင်း”

သူ မျက်နှာကွက်ခနဲပျက်၏။

“တကယ်ဆို ဒီစကားမျိုး မင်းမသုံးသင့်ဘူးထင်တယ်”

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကိုယ်တို့က လင်မယားဖြစ်နေပြီ”

“အချစ်ဆိုတာ လင်မယားဖြစ်တာနဲ့ ဆိုင်သလားဟင်”

ထိုအမေးကြောင့် သူ့မျက်နှာကြီး တည်ခနဲဖြစ်သွား၏။

“ကောင်းပြီ၊ အဲဒီအဖြေကို အခုမင်းသိစေရမယ်”

“အို”

သူမကိုယ်လေး သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ဣန္ဒြေ။ အချစ်ဆိုတာကို

သူတ ခပ်ကြမ်းကြမ်းလေး သက်သေပြတော့ သူမ နှုတ်ဆိတ်သွားရ၏။

ဒါဟာ အချစ်မဟုတ်ဘူး။

ပေးဆပ်မှုတစ်ခုပဲ မောင်။

အချစ်ဆိုတာ အရောင်မပါတဲ့ အရာတစ်ခုပါ။ နှလုံးသား

မှသာသော အချစ်သည် အမှန်တရားဟု သူမထင်၏။

“ကျောင်းတက်ရင် အလှတွေမပြင်ရဘူးနော်”

“ကျွန်မက မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ မောင်”

“ဒါပေမယ့် မောင့်မိန်းမက မပြင်လည်းလှပြီး မဟုတ်လား”

သူ့ကို ဒီလိုသဝန်တိုတတ်လိမ့်မည်ဟု ထင်မထားဘဲ ဒါဆို သဝန်တိုတာ အချစ်ဟု သူထင်နေသလား။

“ဘယ်လောက်ရုပ်ဆိုးဆိုး၊ ဘယ်လောက်လှပါစေ စိတ်တိုင်းဟာ အလှအပပြင်တာကို သဘောကျနှစ်သက်တယ်”

“ဟုတ်ပါပြီဗျာ၊ တကယ်တော့ မောင့်မိန်းမလှတာ သဘောကျတာပေါ့ မိ”

“သဘောထားကြီးတဲ့ ယောက်ျားမျိုးကို ကျွန်မ အကြီးတယ်မောင်”

သည်တော့ သူက သူမကို ကြည့်၏။

“မောင်က သဘောထားသေးတာမဟုတ်ဘူး၊ မိဖုရားတာ”

“အချစ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်နဲ့ လူတစ်ဖက်သာ ချုပ်ချယ်တာကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလားဟင်”

သူမရင်ထဲက ခံစားချက်ကို မေးမိ၏။ သူ ခေါင်း

ထမ်းသည်။

“အချစ်ဟာ ချုပ်ချယ်တာမဟုတ်ဘူး၊ ပိုင်ဆိုင်ချင်တာ၊ ခြိတ်နိုးတာ၊ ကိုယ်နဲ့ဝေးမှာကို မလိုလားတာ မိ၊ တကယ်ချစ်ရင် အဲဒီလို စိုးရိမ်စိတ်တွေ ဝင်လာတတ်ကြတာပဲလေ”

“ကျွန်မတော့ အဲဒီလိုမျိုး တစ်ခါမှ မခံစားဖူးဘူး”

“ဒါကြောင့် မိဟာ တကယ်ချစ်တတ်ခဲ့ပါဘူးလို့ မောင် ပြောတာ”

ထိုအခါ သူပြောသလို ဟုတ်နေသလားဟု ဖျတ်ခနဲ တွေးမိ၏။ ကိုကိုအပေါ် သူမ ဘယ်လိုစိတ်နဲ့ ချစ်ခဲ့တာပါလိမ့်။

www.burmeseclassic.com

သူမကျောင်းတက်ဖို့ဟုဆိုကာ လှပသော အဖြူရောင်
ကားလေးတစ်စီး ဝယ်ပေးသည်။ ကားမောင်းခြင်းကို သူမ အ
ကြီးကတည်းက သင်ထားတာမို့ အခက်အခဲမရှိပေ။

“မောင်ကျော်ဇေယျကတော့ ငါ့သမီးလေးကို တကယ်
ချစ်တာပဲ”

“မေတ္တာစစ်ဆိုတာ ဒါမျိုးပေါ့”

မိဘတွေက သာယာလှပနေသော သူမ၏ဘဝကို ကြည့်
ကာ ကျေနပ်ကြသည်။ ယခုဆို သူ၏အကူအညီဖြင့် ပေပေသု
လုပ်ငန်းထူထောင်ထားပြီ။ သူမ မိသားစုအပေါ်မှာ သူဟာ အ
တစ်ယောက်လို သိတတ်တာအမှန်။

“ကျွန်မ မိသားစုအပေါ် မောင် ဒီလောက်မကောင်း
နဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မိ”

“ကျွန်မ အားနာတယ်”

ထိုစကားဟာ အမှန်ပင်။ သူ့ထံမှ သူမအခွင့်အရေးယူ
တာမျိုး မဖြစ်ချင်ပေ။

သူကတော့ ထိုစကားကို မကြိုက်ဟန်ဖြင့် မျက်မှောင်တွန့်
နေ၏။

“ကြည့်စမ်း... ဒီစကားဟာ ဘယ်လောက်သူစိမ်းဆန်
လဲ၊ တကယ်ဆို မိရဲ့မိသားစုဟာ မောင့်မိသားစုပဲပေါ့”

“ဒါပေမယ့် ကျွန်မဘက်က မောင့်အပေါ် ပေးဆပ်စရာ
မရှိဘူးလေ”

“ဘာကြောင့်မရှိရမှာလဲ မိ၊ မိ တကယ်ပေးဆပ်ချင်တယ်
မို့ရင် ရှိတယ်ဗျ”

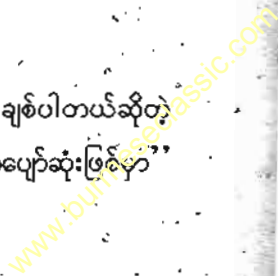
“ဘာလဲဟင်”

မျက်ဝန်းဝိုင်းများဖြင့် နားမလည်ဟန်မေးသော သူမကို
သူပြုံးကာ ကြည့်သည်။

“မို့ရင်ထဲက အချစ်လေ”

“အို”

“တကယ်ပြောတာ မိ၊ မို့နှုတ်ဖျားက ချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့
စကား ကြားရတဲ့နေ့ဟာ မောင့်ဘဝအတွက် အပျော်ဆုံးဖြစ်မှာ”

သေချာတယ် ဒီအချိန်မှာ သူမကသာ သူ့ကို ချစ်တယ် ဟု ပြောလိုက်လျှင် အားလုံး အဆင်ပြေသွားမှာ။ သို့သော် သူမဆီက ချစ်ခွင့်ကို အရင်မတောင်းဘဲ မေမေတို့ထံ အရင်ပြောခဲ့တာကြောင့် ခွင့်မလွှတ်ချင်။ ဒါ ငွေနှံသိမ်းပိုက်တာဟု သူမစိတ်ထဲ ခံစားခဲ့တာကြာပြီ။

“အချစ်ဆိုတာ အလဲအလှယ်လုပ်လို့ရတဲ့ အရာမှမဟုတ်ဘဲ၊ သူ့ဘာသာ အလိုလို ဖြစ်ပေါ်လာတာမျိုးလို့ ကျွန်မထင်တယ်”

“အမှန်ပေါ့ မိ၊ တကယ်တော့ အချစ်ဆိုတာ လုပ်ယူလို့ ရတာမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ်က မိ့ကိုချစ်တော့ မိဘာပဲလုပ်လုပ် ချစ်နေတာမျိုးလေ”

အလုပ်သွားချိန်မျိုးမှာတောင် သူမကျောင်းက ပြန်ရောက်ချိန်ကိုလှမ်းပြီး ဖုန်းဆက်မေးတတ်သေး၏။ အဲဒါဟာ အချစ်လား။ ကလပ်စ်အချိန်ဇယားကို သူယူထားတာမို့ သူမသွားလာတတ်သည့် အချိန်တွေ သိနေသည်။

သူမများ နည်းနည်းနောက်ကျလျှင် သူ့မျက်နှာပျက်သည်။

“ဘာလို့ နောက်ကျတာလဲ မိ၊ မောင့်မှာ မိ့အတွက် ဘယ်လောက်စိုးရိမ်ရတယ်မှတ်လဲဟင်”

“သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ကားကြိုလိုက်လာလို့ ပို့စေ

ရလို့ပါ မောင်”

အမှန်တရားကို သူမဖြေပေမယ့် သူ လက်မခံချင်ပေ။

“မိ အချိန်မှန်သွား၊ အချိန်မှန်ပြန်လာနိုင်အောင် ဒီကားကို ချိမ်းပေးထားတာ လျှို့ဝှက်ပို့ဖို့မဟုတ်ဘူး”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ မောင်၊ တစ်ခါတလေ အက်အဲခိုတဲ့လူကို ကူညီတာပါ”

အစကတော့ သူဟာ သူတစ်ပါးကို ကူညီတဲ့ ယောက်ျား ခုနစ်ယောက်အဖြစ် သူမ သိခဲ့တာပါ။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မိ ကူညီချင်ရင် သူ့ကို ကားငှားစီးသွား ပို့ကပ်ဆဲပေးလိုက်၊ အိမ်မှာ မောင်စိတ်ပူနေမှာကို မိ ထည့်တွက် ခဲ့တယ်”

“အို...အရင်တုန်းက မောင် ဒီအချိန်နဲ့ အိမ်မရောက် ချိမ်းပါဘူး”

တိုက်ဆိုင်ချင်လို့ ဒီလိုဖြစ်ရတာဟု သူမတွေးမိ၏။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒီနေ့ တမင်စောပြန်တာ၊ မိလည်း အာပစ်စောပြီးမယ်ဆိုတာသိလို့၊ ညနေစာ အပြင်ထွက်စားဖို့ ယောတာ မိ”

“ခုလည်း နောက်မကျသေးပါဘူးမောင်”

သို့သော် သူကတော့ သိပ်ကျေနပ်ဟန်မတူ။ ရေချိုးပြီး အဝတ်အစားလဲကာ နှစ်ယောက်သား အပြင်ထွက်ခဲ့သည်။

ညလေပြေသည် အေးမြနေ၏။ မာကျူရီမီးတို့က ထိန်လင်က လှပသောညရဲ့ခင်းပါ။ စားသောက်ဆိုင်ရောက်တော့ သူမတို့ ကန်စပ်နားမှ စားပွဲတွင်ထိုင်ကြသည်။

ထိုစဉ်...

“ဟင်...ကျော်”

အနက်ရောင်စကားတို့လေးဖြင့် ခေတ်မီလှပသော မိန်းမတစ်ယောက်က သူ့ကို လာနှုတ်ဆက်၏။

“ဪ...မေရီ”

သူကလည်း ထိုအမျိုးသမီးကိုမြင်တော့ မျက်နှာတစ်ချက် ပျက်ကာ နှုတ်ဆက်သည်။

“မတွေ့ရတာ ကြာပြီနော် ကျော်၊ မေရီ ဒီကို ပီစာပြန်လာတာ ဒီရောက်တော့ ကျော်ကို သတိရနေတာ”

သူ့ကို လွမ်းလွမ်းဆွေးဆွေး ကြည့်ကာ မေရီပြောလာကြောင့် သူမအတွက် စဉ်းစားစရာဖြစ်သွား၏။

ဦးကျော်ဇေယျနဲ့ မေရီ။

သူတို့ချင်း ဘယ်လိုပတ်သက်သလဲ။

“တိုယ် လက်ထပ်လိုက်ပြီမေရီ၊ ဒါ ကိုယ့်နီး မိမိတဲ့”

“ဪ...ကျော်က လက်ထပ်လိုက်ပြီကိုး”

မေရီက သူမကို ယခုမှသတိထားမိဟန်ဖြင့် ကြည့်သည်။

“တို့က မေရီပါ မိမိ၊ တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်”

“မောင့်မှာ မေရီလို မိတ်ဆွေရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ မသိခဲ့ရပါလားဟင်”

မေရီကမ်းပေးသောလက်ကို သူမ မသိချင်ယောင်ဆောင်ကာ တမင်ပြောလိုက်၏။ ဦးကျော်ဇေယျ မျက်နှာပျက်သွားပြီးမှ...

“မေရီက နိုင်ငံခြားမှာနေတာလေ မိ၊ ဒါကြောင့် မောင်တို့ မင်္ဂလာဆောင်တုန်းက မတွေ့ရတာ”

“ဟုတ်ပါတယ် မိမိ၊ တို့က အခု ခဏပြန်လာတာပါ။ ကျော်နဲ့တို့က သိပ်ရင်းနှီးခဲ့တာလေ”

“မေရီ”

သူကဟန်ပေမယ့် မေရီ စကားကျွဲခဲ့ပြီ။ ဇနီးတစ်ယောက်ရှေ့မှာ မေရီ၏ ‘သိပ်ရင်းနှီးတယ်’ဆိုတဲ့ စကားကြောင့် သူမ မျက်နှာပျက်ချင်ဘူးရသည်။

“သိပ်ရင်းနှီးတယ် ဟုတ်လား မေရီ”

“ဒီလိုပါ မိ၊ ကိုယ့်နဲ့မေရီက ကျောင်းနေဘက်တွေလေ၊

သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်တာကို မေရီပြောတာပါ။”

သူ့အမြန်ဝင်ရှင်းပေမယ့် သူမစိတ်ထဲ ဒီထက်မက ရင်းနှီးတယ်ဟု ထင်၏။

“မိမိက ဝန်တိုတတ်လား။”

“မမေရီ...ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ။”

သူမ၏ စင်ရော်တောင်မျက်ခုံးလေး အနည်းငယ် မသိမသာတွန့်ချင်သွားရသည်။ သူမပြန်မေးတော့ မေရီ ဟက်ခနဲရယ်သည်။

“မိမိ သဝန်မတိုတတ်ဘူးဆိုရင် တို့က ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောချင်လို့လေး တကယ်တော့ တို့နဲ့ကျော်က...”

“မေရီ မင်း သောက်ထားသလား။”

အသံခပ်မာမာဖြင့် သူလှမ်းမေး၏။ မေရီနှုတ်ကို ပိတ်လိုက်တာ တစ်မျိုးပင်။

“ဟင့်အင်း...တို့သောက်မထားပါဘူး ကျော်”

“ဒီမှာ မမေရီ၊ ကျွန်မ နားလည်တတ်ပါတယ်၊ ရှင်ဘာ ပြောချင်တာလဲ။”

နောက်ဆက်တွဲစကားကို သူမ ဆက်မေး၏။ မေရီက သူ့ကိုလှမ်းကြည့်သည်။

“ပြောလိုက်ရမလား ကျော်”

“အို...ပြောပါ မောင်က သဘောထားကြီးပါတယ်။”

ကြားက သူမဝင်ဖြေတော့ သူ့သက်ပြင်းချသည်။ မေရီ တစ်ချက်ပြုံးကာ သူမကိုကြည့်၏။

“အဟင်း...ဒါဆိုလည်း ပြောရတာပေါ့၊ တကယ်တော့ တို့နဲ့ကျော်ကို လူကြီးချင်းသဘောတူခဲ့ကြတယ် မိမိ။”

“ဟင်”

မထင်မှတ်သောစကားမို့ သူမ မျက်နှာကွက်ခနဲပျက်သွားရသည်။

“လူကြီးချင်း သဘောတူခဲ့ပေမယ့် တို့နှစ်ယောက်က အယူအဆကွဲလွဲပြီး လမ်းခွဲခဲ့တာ၊ တို့နိုင်ငံခြားထွက်သွားခဲ့တယ်။”

“ဪ...ဒီကျော်ဇေယျနဲ့ လူကြီးချင်းသဘောတူတဲ့ ခြီးကလေးဟာ မေရီကိုး”

သူမအပြုံးက ခပ်မဲ့မဲ့ဖြစ်လျက်။ သူမအသံက ခြောက်သွေ့သွေ့။ ရင်ထဲမှာတော့ အတော်ပူလောင်ခံရခက်နေ၏။

“ဒီလိုပါ မီး၊ လူကြီးချင်းသဘောတူပေမယ့် ကိုယ်တို့ချင်း”

သူငယ်ချင်းလိုပဲ ခင်လိုရတာမို့ လမ်းခွဲခဲ့ကြတာပါ။ ခုလည်း မေရီ အိမ်ထောင်ကျနေပြီဟုတ်လား။”

ဦးကျော်ဇေယျက သူမကို ရှင်းပြနေရာမှ မေရီထံ လှမ်း
မေး၏။ မေရီ မချီသလိုပြုံးကာ ခေါင်းခါယမ်းသည်။

“ဟင့်အင်း...ကျော် ခုချိန်ထိ မေရီ တစ်ယောက်တည်း
ပါ”

ထိုအဖြေကြောင့် အကြီးအကျယ် မျက်နှာပျက်သွားသူက
ဦးကျော်ဇေယျ။ သူမကတော့ ယခု မေရီပြန်လာခြင်းသည် ဘယ်လို
အဓိပ္ပာယ်နှင့်လည်းဟု တွေးစရာဖြစ်နေ၏။

“မေရီကို တွေ့လိုက်ရတော့ ရှင်သိပ်ပျော်မှာပေါ့ မောင်”
အိမ်ပြန်ရောက်တာနှင့် သူမစိတ်ထဲ မထိန်းချုပ်နိုင်ဘဲ သူ့ကို
ခနဲမိ၏။ သူက အံ့သြသလိုကြည့်ကာ...

“မောင်က ဘာကိစ္စပျော်ရမှာလဲ မီး၊ မောင်နဲ့ မေရီ
ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

“အဟင်း...ဟုတ်လို့လားရှင်၊ လူကြီးချင်းတောင်
သဘောတူခဲ့ရလောက်အောင် ရှင်တို့ချင်း ဘယ်လောက်ရင်းနှီးခဲ့
လဲဆိုတာ”

“ကိုယ်တို့က သူငယ်ချင်းတွေပါလို့ မှီကိုပြောခဲ့တယ်
မဟုတ်လား”

သို့သော် မေရီ ပြန်လာတာ ရိုးသားမှုမရှိဟု သူမထင်နေ
၏။

“သူငယ်ချင်းတွေဟုတ်လား၊ ကျွန်မအမြင်တော့ မေရီက
ရှင်ကို ချစ်နေတာပဲ”

သူ ခေါင်းခါယမ်းသည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး မိ၊ ကိုယ်တို့ကိစ္စမှာ သူ့အရင်လမ်းခွဲပြီး နိုင်ငံခြားထွက်သွားတာပဲ”

“ဪ... ဒီလိုဆို မေရီသာ လမ်းမခွဲခဲ့ရင် ရှင်က”

“ဟေ့... လျှောက်မပြောနဲ့နော်၊ ကိုယ် မေရီကို ဘယ်တုန်းကမှ မချစ်ခဲ့ဘူး”

ထိုစကားကို သူမကတော့ မယုံချင်ပါ။ မေရီကိုတွေ့တာနှင့် သူ့မျက်နှာပျက်ခဲ့တာပဲ။ ရိုးသားတဲ့လူဆိုရင် ဘာမျက်နှာပျက်စရာရှိလဲ။

“ကျွန်မ မယုံဘူး”

“ဘာကြောင့်လဲ မိ၊ ကိုယ်သာချစ်ခဲ့ရင် မေရီနဲ့ လမ်းခွဲခံပါ့မလား”

“အို... ဟိုက နိုင်ငံခြားထွက်သွားလို့ မဟုတ်လားဟင် ရှင်ကုမ္ပဏီကိစ္စနဲ့ နိုင်ငံခြား မကြာခဏသွားနေတာ၊ ဟိုမှာ ရှင်ချင်း မတွေ့နိုင်ဘူးလို့ ပြောလိုရမလား”

သူ့မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ကာ သူမ တစ်ခွန်းချင်းမေးလိုသည်။ သူ အံ့ဩသလိုကြည့်၏။

“ကြည့်စမ်း... ဒါက မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ဝန်တိုမှုပဲ၊ သူ့လက်ထပ်ခဲ့ပေမယ့် မိခင်က အချစ်ကိုရဖို့ မျှော်လင့်ခဲ့၏။ သို့သော်”

မိအချစ်တွေက ဒေါက်တာသော်ဇင်ထံ ကျန်နေခဲ့ပြီလားဟု ထင်ထားသမျှ ယခုတော့ မဟုတ်ပါလား။

မိ ဒီမိန်းကလေး သူ့ကိုချစ်နေတာပဲ၊ ဒါကြောင့်သာ မေရီနဲ့ အထင်လွဲကာ သူ့ကိုသဝန်တိုနေခြင်းဟု နားလည်လိုက်တော့ ကြည်နူးပီတိဖြစ်သွားရသည်။

“ရှင်ဘာကြည့်နေတာလဲ မောင်၊ ကျွန်မမေးတာဖြေလေ”

“အဟွန်း... မောင်ဖြေရင် မိက ယုံမှာမို့လို့လား”

“မယုံဘူး”

သူမ ခပ်ပြတ်ပြတ်လေးပြော၏။ သူက သူမပခုံးလေးကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ကာ မျက်နှာလှလှလေးကို တစ်မိမိမိစိုက်ကြည့်၏။

“မိ... မိ မင်းကို မောင်သိပ်ချစ်တယ်သိလား”

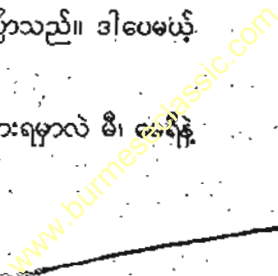
“အို... ရှင်”

သူမကိုယ်လေး သူ့ရင်ခွင်ထဲ တင်းကျပ်စွာရောက်သွား၏။ ထိုနောက် ညင်သာသောအနမ်းများ။

“အို... ရှင် ဖယ်ပါ၊ မေရီဆီသွား”

သူ့ရင်ဘတ်ကို တွန်းထုတ်ကာ ပြောသည်။ ဒါပေမယ့် သူ့လက်အစုံက ခိုင်မြဲလွန်း၏။

“မောင်က မေရီဆီ ဘာကြောင့်သွားရမှာလဲ မိ၊ မေရီနဲ့”

မောင် ဘာမှမပတ်သက်ဘူး၊ မောင်နဲ့ဆိုင်တာ မောင်ချစ်တာ မဟာဒီက မောင်ဇနီးမိပဲ”

ရန်ထောင်ချင်နေသော နှုတ်ခမ်းလေးကို သူ အတန်ကြာ ထိတ်စေ၏။ သူရင်ခွင်ထဲမှာ သူမမျက်ဝန်းလေး မှေးမှိတ်သွားရ၏။

“မိ...မောင်ကိုချစ်လား”

“ဟင့်အင်း”

“အဟွန်း...မိက ညာတတ်စာယ်နော်”

“အို...မိ ဘာညာလို့လဲ”

မျက်တောင်ကော့ကြီးများပင့်ကာ ကြည့်ပြီး သူမမေးတော့ သူပြုံးသည်။ သူမ မျက်ခွံလေးတွေကို အသာရှိုက်နမ်းလိုက်၏။

“ညာတာပေါ့ဗျာ၊ မိ မောင်ကိုချစ်လို့ အနီးနီးဝင်တတ်တာ”

“အို...ဒါက”

“ဘာမှထပ်မညာနဲ့၊ ဇနီးမယားတစ်ယောက်က ကိုယ် ခင်ပွန်းအပေါ် သဝန်တိုတယ်ဆိုတာ ချစ်လို့ဗျ”

သူပြောတာ ဟုတ်နေသလားဟု ပထမဆုံးအကြိမ် သူမ စဉ်းစားမိ၏။ မှန်တာပြောရလျှင် ကိုကိုနှင့်တုန်းက ဒီလိုခံစားချင်မိ မျိုး သူမ မဖြစ်ဘူးပါ။ သူနဲ့ကျမှ...

“မောင်တော့ သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ မိ”

“ဟင်...ဘာအတွက်လဲ မောင်”

“ဟောဗျာ...အဟွန်း မိက မောင်ကိုချစ်လို့ပေါ့”

“အံ့မယ်...ဘယ်သူက သူ့ကိုချစ်တယ်လို့ ပြောလို့လဲ”

သူမ မျက်စောင်းလေးထိုးကာမေးတော့ သူ အသည်းယားသွား၏။ ယခုထိ ညာချင်တဲ့ ကောင်မလေးကို အပြစ်ခပ်ကြမ်းကြမ်းလေးပေးမှ။

“ဪ...ဒီလိုလား ဒါဆို ဟောဒီနှုတ်ခမ်းလေးကို အပြစ်ပေးမယ်”

“မောင်”

သူမက ကြောက်လန့်ဟန်လေးဖြင့် သူရင်ခွင်မှ ရုန်း၏။ သူက မလွှတ်ဘဲ ပိုတိုးဖက်ကာ...

“ကြောက်လား”

“အင်း”

“ဒါဆို...ချစ်တယ်လို့ပြော”

“သိပ်အကျပ်ကိုင်တာပဲ”

တကယ်တော့ သူမရင်ထဲ အမှန်တရားကို သိနေပါပြီ။ သည်လူကို တွေ့စကတည်းက သူမစိတ်ဝင်စားခဲ့တာ။ မေမေတို့ ဘယ်လောက်ပဲ တိုက်တွန်းပါစေ သူမစိတ်ဝင်စားသူကို မချက်ခဲ့လျှင် ဘာအကြောင်းပြချက်နဲ့မှ လက်တပ်ခဲ့လိမ့်မည်မဟုတ်ပေ။

“ဟေ့ကောင်မလေး...မပြောဘူးလား”

“ဘာပြောစရာလိုသေးလဲ မောင်၊ တကယ်ဆို မောင် ဆီသင့်နေပြီ”

“ဗျာ...ဘာကိုလဲ”

“မိခိုတဲ့ ကျွန်မက ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို မချစ်ဘဲ လက်ထပ်ခဲ့တာလား”

“ဟင်...မိမိက မောင်ကိုချစ်လို့ လက်ထပ်ခဲ့တာပေါ့”

သူ အံ့သြမယုံကြည်နိုင်စွမ်းတော့ သူမအပြုံးလေးဖြင့် ခေါင်းညှိတိုလိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်က အပြုံးသည် ဘယ်သူ့နဲ့မှ နှိုင်းယှဉ်လို့မရအောင်ပါ။

“မိ...မိရယ်၊ မောင်ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ”

“အို”

စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် သူ့အနမ်းတို့ကို သူမ တုံ့ပြန်လိုက်မိသည်။ တကယ်ချစ်လာပြီဆိုလျှင် ဟန်မဆောင်တတ်ကြဘူးလေ။

“ပြောစမ်းပါ မိ၊ မောင်ကို ချစ်တယ်လို့”

လေးနက်စွာ သူတောင်းဆိုလာတာကြောင့် သူမ မျက်တောင်ကျောကြီးပင့်ကာ သူ့ကို လှပသောအပြုံးဖြင့် ကြည့်မိ၏။ ထို့နောက်...

“မောင်ကို မိသိပ်ချစ်ပါတယ်”

“မိရယ်”

ယခုတော့လည်း သူတို့နှစ်ဦးကြားမှာ မေတ္တာမိုးတို့ ဖြင့်ဖြိုင်ရွာသွန်းလေပြီ။ ထိုည အဆုံးမရှိ ပျော်ရွှင်လျက် အေးမြသာယာလေပြည်နှင့်အတူ ချစ်ခရီးလမ်းထဲ မမော့တမ်း အတူလက်တွဲ လှမ်းလျှောက်နိုင်ခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။

ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိတဲ့ ချစ်သူတွေအားလုံး သူမတို့လို ပျော်ရွှင်ထွန်းကားချမ်းမြေ့လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်လျက်....။

ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ပါစေ။

ရွှေအခူလီ